PROCEEDINGS

OF THE

CONFERENCE OF MEMBERS OF THE SRI MULAM ASSEMBLY AND THE SRI CHITRA STATE COUNCIL HELD IN THE LEGISLATIVE CHAMBER, PUBLIC OFFICES, TO DISCUSS THE REPORT OF THE DEBT RELIEF ENQUIRY COMMITTEE.

Monday, the 21st Kumbhom 1115/4th March 1940.

The Conference met at 2 p. M., the Dewan presiding.

PRESIDENT: Order, order. Merely for the sake of convenience and focussing discussion on definite points, I have put down certain headings on the basis of which discussion may presumably go on. The first question, of course, is a matter on which Government have to say something, that is, to what extent, if any, can Government step in in regard to this matter. That is, supposing the question of scaling down arises, that scaling down will be effective only if money is forthcoming and if Government money is to be forthcoming, to what extent and in what manner can that be achieved? There are many ways in which it can be done. Government may issue debenture bonds. Government may make arrangements for the debtors being paid in instalments and on that basis Government might enter into commitments or authorise to give debentures. Government may finance the Credit Bank to the extent necessary. But, in regard to that, it might definitely be stated that the utmost to which Government can go will not be, of course, anything to the extent of indebtedness, because on the smallest computation, the extent of indebtedness is ten crores and Government cannot possibly even dream of setting apart in the budget anything more than a crore.

The other heading is the question of the applicability of the proposed legislation to indebtedness up to a certain extent or to a person of certain pecuniary status.

Another point or heading is the question of banks and co-operative societies. Yet another is that of trade debts. And lastly there is the problem of the small creditors. These, I think, are the main points and I shall try to invite discussion on these points.

MR. K. K. KURUVILLA (*Member, Sri Chitra State Council*): Sir, I want to deal first with the question of making a difference between the rich and the poor. There can be no possible doubt that the poor should be helped, but I want to draw your attention to another aspect of the question. To my mind the question is not a division between the rich and the poor, because, the real point is whether the interest is legitimate or not. If the interest is high, if the interest is unconscionable, if the interest is illegitimate, then it should be reduced to a normal, satisfactory level. Suppose a rich creditor has insisted

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

on 25 per cent. interest and on that condition a needy debtor, however rich he may be, had borrowed money. It is not fair then that the creditor should have the advantage. I therefore draw your attention to this aspect, namely, the point of interest has to be considered. In the report, I am sorry, I have not marked the portion, it is stated very correctly, that the interest should be based on the income a man may derive from his investments. On another page of the report it has been said that the income which an invester can expect is not much more than 3¼%. I find the report goes further and fixes the rate at 4½ and I do not know how they have arrived at that rate instead of sticking to their general statement that the income from investments will be only about 3 to 3½%. I submit, therefore, that the interest must be reduced to a legitimate limit. But I feel the interest at 9% or even at 6 is too much at the present time. Therefore, irrespective of the fact whether a person is rich or poor, we must arrive at a definite standard of interest which should not be more than 4½%. To my mind, it appears that interest should be reduced to 3½ or 4. If such a scaling down could be made effective and could be accepted conditional to the instalment system, I think it will go a great deal in relieving the debtors. Therefore, I suggest that the interest should be reduced to the normal level, namely 3½ or 4%.

The second aspect on which I wish to speak is about the co-operative organisation. An exception has been made in the report that co-operative organisations must be kept out of this legislation and, if I have heard you aright, Sir, you have also suggested that difficulties would creep in if an attempt is made in keeping the co-operative organisations within the ambit of this legislation. I submit, Sir, that the co-operative societies should also be brought into the scheme. The only argument against the inclusion of the co-operative societies within the orbit of this legislation is that the co-operative societies may suffer considerably as a result of this inclusion and that they may go out of existence. Having had considerable experienee of these societies and having worked for these co-operative organisations, at least in a small locality for a number of years, I feel that they have been of very little use or help to the poor farmers and traders in this country. The co-operative organisations may be very necessary and helpful in the long run, but if the societies that we have now are to be helpful, they ought to be completely reorganised on an entirely new basis. This will be possible only if the societies which are now in existence are wiped out. If therefore, the interest is reduced and the co-operative organisations brought in, the results will be most satisfactory. Further, it is only after wiping out this old thing that the building up of a new order is possible.

Then it has been said that the members of the co-operative organisations have enjoyed with the money that they have borrowed. If the members of the co-operative societies had taken advantage of cheap credit, they had suffered sufficiently well for that credit and I have had several letters even today saying that if the co-operative organisations are kept out the conditions of the poor members of the co-operative society will be very very unsatisfactory. I, therefore, plead that

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

the co-operative society should be brought within the Act. I would go further and plead that all organisations should be brought within the Act, including Government. Government is the biggest creditor We are all indebted to the Government in one form or another and if the Government would come in and share with all the other organisations the responsibility of giving concessions to debtors, then the bankers and big creditors will reorientate their whole outlook. I therefore submit that the Government should also be brought within the scheme.

PRESIDENT: In wat way? Is it in the matter of land revenue collection or agricultural loans?

MR. K. K. KURUVILLA: Agricultural loans.

May I now speak a word on behalf of Government servants who are not receiving high salaries. For example I have with me representations from school masters. I understand that there is a circular that if a Government servant cannot wipe off all his debts in 24 instalments, he should go out of office. Well, such a circular will affect school masters adversely and I therefore make a special appeal on their behalf. Sir, most of the school teachers get a salary of Rs. 24 or thereabout and they may not be able to clear all their indebtedness within two or three years and if that circular is enforced, they will get no advantage out of this new Act. I wonder why the Government servants who are members of this committee have not brought this to the notice of the committee. As I have submitted, I am not speaking on behalf of the highly paid Government servants who may be able to pay their debts within a year, but I am particularly speaking of the poor school masters who get a salary of Rs. 20 or 25, whom I have occasion to know. The circular in regard to them should be withdrawn.

There is another point which I have to draw your attention to. Some arrangement must be made to satisfy the creditor. Several suggestions have been made in this connection. I feel that if any responsibility is to be taken, that must be taken completely by the Government. I doubt very much whether any joint stock company or even the Credit Bank will give us complete satisfaction. I do not know whether I am in order, but many of our organisations have taken shares in the State Aided Bank with the feeling that the Government will be behind the bank to help them financially.

PRESIDENT: I may make it perfectly clear that the State Aided Bank had its management entirely by its Board of Directors and that the Government had nothing to do with the conduct or policy of the Bank, excepting to the extent that the Government had included, rather imprudently, one of its representatives in the Board of Management of the Bank.

MR. K. K. KURUVILLA: I know that the Government have already taken shares in the Credit Bank. If that is so, in the case of meeting the needs of the creditors and debtors, the Government will, I hope, take the responsibility of meeting this need.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. R. SAMBASIVA AIYAR (*Member, Sri Mulam Assembly*): I feel firmly that the sole factor that should entitle a person to relief is his inability to pay. If a person is unable to pay he may be given relief. I should say that not merely interest, but even a portion of the principal amount may in some cases have to be reduced.

PRESIDENT: Order, Order. I find only five speakers who have given their names. I asked the Secretary to find out who were willing to take part in the discussion, because if I get the names, I thought I could arrage them in a particular manner and call them according to the views they represent, so that there may be some kind of arrangement brought into effect.

MR. S. KRISHNA AIYAR (*Member, Sri Mulam Assembly*). Very few of us knew that there was such an arrangement.

PRESIDENT: There is no arrangement. I asked the Secretary; probably he has not been able to collect the names. I hope if honourable members were to hand over to the Secretary the names of those who wish to take part in the discussion, then I shall arrange them in some order and call them one after the other.

MR. R. SAMBASIVA AIYAR: The honourable member who spoke just now said that after all, it is a question of interest and nothing more and that whether a person is able to pay or not, there must be a retrospective reduction of the interest. That is not the correct position to be taken up. If the agriculturist is unable to pay, he may have to be given relief. It may be by reduction of interest, or in some cases by reduction of even a portion of the principal amount. But, simply because he calls himself an agriculturist, and says that there has been economic depression, he should not be allowed to break his plighted word with his creditor.

At this stage, I shall submit the past history of this agitation. The above question was prominently brought before the legislature when Act III of 1112 was being discussed. It was contended that because of the economic depression, there should be general retrospective reduction of interest. That contention was negatived by the legislature and conciliation was adopted as the proper method for giving relief to the deserving debtor. It is as a result of that Act that Conciliation Boards came into existence. The Conciliation Boards would give relief to such debtors as are unable to pay. True at the second reading of the Bill the interest was retrospectively reduced from 1105 in all cases to six per cent. But, at the third reading, the matter was again considered. Fresh amendments were brought in and after great consideration it was proposed that the only relief that could be given was a flat reduction of future interest to six per cent. for all past debts; and six per cent. for secured debts and 9 per cent. for unsecured debts in all future transactions for a period of three years. This satisfied all the *bona fide* debtors and if any person was unable to pay that, he could go to the Conciliation Officer and ask for a reduction of the amount. The only defect in that Act was the lack of any provision for the payment of the reduced amount in cash to the creditor. There was no

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

agency to pay the scaled down debt. If the creditor gets the balance after reduction in cash, he would willingly allow reduction. But even before the three years period had expired the agitation for relief started again. The agitators are not *bona fide* debtors who are unable to pay. They think that debts can be discharged by agitation. It is the duty of the State to make them understand that debts can be discharged only by payment. Why do they not go to the Conciliation Board if they are unable to pay? The agitation is not going to end even if interest is reduced retrospectively.

There is no use in reducing the rates of interests retrospectively without the balance amount being paid in cash to the creditor. The agitators will not rest quiet even after the scaling down of debts by reducing the rate of interest. They will go on troubling again to get more concessions. There is no guarantee that the agitators will be satisfied with the present arrangements. Unless there is a provision for the payment of the reduced amounts there is no possibility of finding out any permanent solution of the problem of indebtedness. Therefore my submission is that we should ignore these agitators who are really able to pay up their debts. The interest of the State does not require that they should be given protection in any way in this matter.

My next submission is that if at all anybody is to be protected, it is the genuine agriculturists who are unable to pay. Why? It might be asked. The agriculturist community forms a large majority of the of the population in the State and they are the backbone of the country. They also give employment to a large number of people. Therefore the paramount interests of the State require that this community should be protected and not the industrialists or the traders or the planting community. Therefore it is my view that relief should be limited to the agriculturists who are unable to pay. In this connection I would also submit that the definition of the term 'agriculturists' should be much restricted and limited to a particular definite class of people. The definition given in the report is very wide. In similar Acts passed in British India many exclusions have been made. We must also have such exclusions. Those who pay income-tax or profession tax, etc., should be excluded. In short, I submit, all those who have non-agricultural income or who do not depend mainly upon agriculture as their source of income should be excluded from the definition of the term agriculturist.

MR. T. C. KESAVA PILLAI *(Member, Sri Mulam Assembly)*: Are you an agriculturist?

MR. R. SAMBASIVA AIYAR: Yes, I am.

PRESIDENT: Order, order.

MR. R. SAMBASIVA AIYAR: As I submitted already, since it is intended that the State should come to the aid of the agriculturist debtor by scaling down debts by reducing the rate of interest or even by reducing the principal in some cases, one thing must be done, and that is, the creditor should be paid in cash the amount finally reduced. No expropriatory legislation should be passed by the State without compensation.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

The State should finance the debtor by accepting as security his properties and the debtor should pay up his debts in cash. For that there must be an upper limit of liability say Rs. 3000 or 5000. A large majority of these liabilities are small amounts, and I think Government can finance the debtors to pay off these debts. Therefore, I say, that they must place some sort of upper limit for this. Government can get the money for this from their commercial schemes like the Pallivasal Hydro-Electric scheme, the ceramic venture, the Transport scheme, etc. These would give in future much profit which could be utilised for this. The income from these schemes may be set apart as sinking funds and the Government can realise their money from the debtors by means of the Revenue Recovery Act if they do not pay their instalments regularly.

Now, with regard to the rates of interest. The Regulation of 1010 fixed the rate of interest at 12 per cent. In British India the prevailing rates of interest were 24 per cent and even 36 per cent till the passing of the Madras Agriculturists' Relief Act. Though by that Act interest rates have been reduced, in practice, no good has resulted to the agriculturist community. The creditors and debtors collude to defeat the law. Higher rates of interest than that allowed by the law are very common there even now. The effect of the Madras Act in this respect has been reviewed by Mr. K. G. Sivaswami of the Servants of India Society in his monograph "Legislative Protection and Relief of Agriculturist debtors in India".

At page 320 he says :—

"........The effect of the Relief Act on the credit system is referred to in the replies to a questionnaire issued by the Madras Provincial Co-operative Union and published in its journal of December 1938 and is summarised below. The small holder or the uneconomic holder now agrees to an inflation of the principal of the loan to compensate for the loss created to the creditor by the legal rate of interest. The agriculturist who has excess lands, mortgages them with possession, thereby evading calculation of interest at the legal rate. Payment of interest in kind has been stipulated in certain cases. 'Outright sale documents of lands in consideration of amounts advanced without specifying the oral understanding to reconvey the properties to the borrower on his paying the principal amount and the exorbitant rate of interest demanded by the money-lender are also said to be the rule where the professional money-lender still advances to the ryot.'' Bonds are renewed without making any reference to the previous documents. The period of loans has been shortened. Loans on pledge of jewels have increased.

We have to remember that the scope for falsehood in rural credit transactions started with the enactment of the Deccan Agriculturists' Relief Act in 1879, had a sudden expansion all over India with the enactment of the Usurious Loans Act of 1918, and since then has been steadily growing, reaching its peak to-day under the influence of debt legislation enacted after 1930."

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

The whole credit structure has been ruined by the passing of the Madras Act. At page 360 of the same book it is stated thus with reference to some hasty debt legislation passed in some of the Balkan States of Europe:—

"In most of the States of South East Europe, a moratorium for 5 or 6 years was first declared from the year 1932. But it was in the States of Rumania, Bulgaria, and Yugoslavia that the results of a credit blockade were severly felt. The Government in power had to satisfy the demands of peasants. In Rumania the peasants were protected from the suits of creditors and from forced sales through courts. In Bulgaria the number of movable and immovable properties that could not be brought to public sale was enlarged. The result of the laws in Rumania was that creditors refused to lend.

"No grocer, no tradesman, no factory, and no bank would give goods on credit, or money on loan to a debtor who could really no longer be forced to pay his debts. The credit stringency of the peasants became so acute that in some places riotous demonstrations took place in front of public offices. On the other hand the small village grocers who no longer gave salt, flour, petroleum etc., on credit were so much pressed that they shut up their shops and moved into the towns. This unexpected result induced all the three Governments to make changes in the original legislation by which the rights of the creditors were better protected and the provisions of the law limited to the obligations already in existence, while, with regard to new credits, they left the existing law against defaulting debtors unchanged."

If the suggestions of the so-called representatives of debtors are accepted by the House, there will certainly arise a credit blockade in this country also and the result will be that even the shop-keepers may not sell their goods and all the commercial transactions within the State will come to a stand-still. That aspect of the question seems to be not considered at all. So, here protection should be extended to those who are purely agriculturists, in other words, the small-holders. As for the big debtors like the disgruntled planters, the State need not at all consider their grievances. It is the large number of poor small holders that need help. There is no question of the State being affected by the ruin of these big, few planters. Mr. Haydon, President of the Travancore Chamber of Commerce has expressed the view that these big planter debtors do not deserve any State help since they have only to thank themselves for dissipating their income and sinking into debt. No, Sir, no consideration should be given to them. They are a class of debtors who do not deserve any protection from the State. I am of opinion that in the case of the poor agriculturists who are unable to pay we can reduce not only the rate of interest or the accumulated interest but even a portion of the principal amount in deserving cases. In any case, the creditor should be given cash in hand. There is no use in reducing the interest with retrospective effect for all cases. Some might say that this reduction should be effected even from 1105 when the depression set in or, for that matter, even from earlier days,

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

It is impossible to satisfy every class of debtors. The State must take up some definite decision on the lines which I have mentioned. The whole thing should be worked in such a way as to enable both the creditors and the bona-fide debtors to come together in agreement as good friends. No decrees or settled transactions should be allowed to be re-opened. Nothing should be done which would alarm the creditor community or affect the credit of the State. Irresponsible agitation should be curbed. Debts incurred for purposes of trade and debts due to co-operative societies should be excluded from any law intended to be passed. These are my views generally on this subject.

MR. J. E. A. PEREIRA (*Member, Sri Mulam Assembly*): This is a very important piece of legislation that has been long awaited in the country with much interest. I am very glad that the Government realising the importance of the measure thought fit to summon a joint Session of the two Chambers thus giving an opportunity to the members of the Legislature to hear the explanation of the Government and enabling the Government to get the assistance of the members. We are thankful to the Dewan-President for the explanatory speech, and as regards getting the assistance of the members which is our privilege and duty we readily agree to do so. The Dewan-President pointed out 4 or 5 points on which the Government wanted the opinion of the Legislature. To begin with, whether the agency should be on the voluntary method or whether the element of compulsion is necessary are instances. There is ample evidence, as pointed out by the Committee, to show that voluntary method has failed. Therefore, it is necessary to introduce the element of compulsion.

As the Dewan-President explained that when two contending parties approach with a view to settlement and if both the parties are on equal footing as in normal times, then, Sir, it can be maintained that such matters as sanctity of contract and sacredness of principle advanced are to be treated as inviolate and are not to be tampered with. But on the other hand, if one of the contending parties to the settlement is placed on unequal footing as when a debtor has absolutely no means of repaying and at the same time at the mercy of the creditor, then it is a case for relenting the principle of sanctity of contract and the sacredness of the principal sum, then it becomes a deserving case for scaling down the debt by compulsion.

As regards the point whether relief should be confined to small debtors or it should include rich debtors, there cannot be any difference of opinion that the agriculturists pure and simple deserve all the relief measure contemplated by the Committee. I also think that there is no need to extend the relief measures to the rich debtor as well; if we do so, we will be increasing our burden to find the solution. It is not correct to include persons who pay income-tax and other kinds of taxes under the term "agriculturist." Therefore I would plead for a better definition of the term "agriculturist." I personally prefer the definition in the Madras Act according to which persons who pay income-tax cannot be classified as "agriculturists." The rural indebtedness alone

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

is large and in addition to this if we include rich debtors, it will become simply colossal.

MR. KOTTUR KUNJUKRISHNA PILLAI: May I know by rural debts, the member means small debtors?

MR. J. E. A. PEREIRA: That is my impression. I speak on the assumption that rural debts consist entirely of small debtors.

Therefore I am not for including relief for rich debtors.

Coming to the recommendations of the Committee, if it is viewed purely from agricultural point of view, the recommendations of the Committee are very moderate and reasonable and will stand comparison very well with other Debt Relief Acts in Madras and elsewhere. The relief is confined to a remission of 20 per cent. on the principal if paid within fifteen months or 10 per cent. remission if paid in ten half-yearly instalments; in all other cases, debts are repayable in half-yearly instalments of not less than five years and not exceeding ten years subject to the proviso that no instalment should be less than Rs. 10 as well as the first instalment together shall not be less than 25 per cent. of the total debts or Rs. 5,000 whichever is less. As regards interest, 4½ per cent. on all debts before 1107 and 6 per cent. thereafter, if any interest in excess of the above has been collected, same should be recalculated and should be adjusted in the interest account and not be taken to 'Principal' account and in no case the interest payable should exceed 50 per cent. of the principal. All these are welcome measures from purely agricultural point of view.

The opposition to the recommendations of the Committee on the ground that sanctity of contract should not be broken is rather not in keeping with the prevailing conditions. It has been ascertained that the minimum required for a family budget is Rs. 144 per year and the statistics collected showed there were families with low income as Rs. 53 per year. It is more than a physical impossibility to make both ends meet under such circumstances. It is no more a question of keeping the proverbial wolf from the door but the wolf has already entered the premises and is causing ravages. Therefore sanctity of contract must yield place to dire necessity.

But I cannot understand why the Committee had included 'Trade debts' at all. The bogey of depression according to me, has been over-exaggerated. The depression had been with us for the last two decades; we had been inured in it and we have become acclimatized to it so to say. What I mean, Sir, is depression standard had become 'normal standard.'

Trade debt has been defined as the price of goods purchased for purposes of trade and trade debt is one which is incurred on or after the 1st day of Chingom 1112 or continue to run after that date, interest is chargeable at 9 per cent. simple interest.

Some of the recommendations of the Committee cut both ways as the famous Morton forks. I shall presently explain this. If one creditor at the end of 1111 finds that one particular debtor's account is

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

stagnant for sometime previous and yet the creditor thought the solvency of the debtor still good and therefore had not taken any action such a creditor is penalised for his indulgence and singled out for punishment and as a corollary it must follow recommendation puts a premium on the carelessness and hard-heartedness of creditors.

If on the other hand, if a creditor had been vigilant and had filed a suit for the recovery and obtained judgment, power is given for the reopening of such decrees. It is too hard for a trader who had been vigilant over his rights to be treated thus. It means the negation of the principle that law helps those people who are vigilant over their rights. Therefore it will be seen that the recommendation of the Committee penalises those who are indulgent as well as those who had been vigilant over their rights.

Trade debts are not so widespread or deep-rooted as the rural debts are. Hence the traders never ask for any such relief. Therefore we, traders, feel we must decline the unasked relief.

The Committee themselves admit the general credit on trade has become paralysed; if this be so, and if the recommendations of the Committee as far as trade debts are concerned are accepted, I would submit that credit will become absolutely frozen and fossilised in due course so to say, and beyond being revivified into liquid state.

It is also well-known that capital is notoriously shy in Travancore and this being so, the recommendations of the Committee will simply drive them away all the more and I must remark that any legislation of that kind under contemplation will involve a serious interference with free normal work of economic laws of supply and demand and will end in the destruction of credit, which is unthinkable.

Further, Sir, if the trade debts are included, we will be increasing the burden to find wherewithal in order to give relief and no other part of the country around us has included trade debts. I believe, I have adduced sufficient arguments to convince the honourable members and the Government for taking away the trade debts altogether from the provisions of the proposed Bill and as far as rural debts are concerned, I heartily welcome the recommendation of the committee.

MR. H. O. L. MARIKAR (*Member, Sri Mulam Assembly*): Sir, on behalf of traders I demand that all that pertains to trade should be excluded from the operation of this Bill. A trader or merchant is not a money-lender or capitalist. No merchant could afford to lend his money on interest to agriculturists. Merchants have to maintain a large monthly-paid staff and pay rental for business premises and go-downs and the trade turn-over alone could keep him on. He depends less on his own capital but more on his credit. He draws capital from outside the State on security of his credit. He sells his wares on short-term credit but after a few regular transactions if one of the customers invest the amount due to the trader for purchase of land or for improvement of agriculture, the merchant is made to suffer loss of trade, loss of credit and to meet heavy expenditure without income. This is to show why traders' debt, debt due to the traders, should be excluded from the

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

operation of the Bill. The merchant is not at all interested to finance agriculturists for getting interest at any percentage. When once he finds that he could get no cash from his debtor, he is compelled to get the debtors' land mortgaged to him. By this transaction the House is not to regard the merchant as a money-lender or capitalist. He is involved in this transaction against his will and his own interest a ruinous transaction for a trader. The merchant is the link to keep the credit of the country with the outside world. He draws capital from outside. If the amount due to him from agriculturists is included in the operation of this Bill he will lose his credit with those outside Travancore, that is, Travancore will lose its credit. If the credit of Travancore is affected, the agriculturist will have greater sufferings than at present. The whole country is indebted. No organisation in the country is in a position to finance trade in the State. There is no indigenous bank to finance trade and if the merchants' credit is affected by this Bill, the flow of capital from outside will stop and thus will jeopardise the agriculturists themselves for whose sake this is brought. The trader must get every pie due to him to pay off his debt in full, which he cannot avoid. Therefore all that pertains to trade should be excluded from the operation of this Bill.

MR. HAJI HASSAN YACOOB SAIT (*Member, Sri Chitra State Council*): സർ, തിരുവിതാംകൂറിലെ കർഷകരുടെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന കടങ്ങൾക്ക് പരിഹാരമാർഗ്ഗം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിന് നിയമിച്ചിരിക്കുന്ന കമ്മിററി കച്ചവടക്കടങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച്‌ അനുകൂലമല്ലാത്ത പല വകുപ്പുകളും റിപ്പോർട്ടിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

ഒരു കച്ചവടപ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ എനിക്ക് അതിനെപ്പററി രണ്ടു വാക്കു പറയുവാനുണ്ട്. നാട്ടുകാരും വിദേശികളും ആയി പലരും ഈ നാട്ടിൽ കച്ചവടത്തിനായി പല സ്ഥലങ്ങളിലും വൻപിച്ച തുകകൾ മുടക്കി വ്യാപാരം നടത്തിവരുന്നുണ്ട്.

അനേകം വർഷങ്ങളായി നടന്നു വരുന്ന ഈ വ്യാപാരത്തിൽ ഡിക്രികളിലും മററും ആയി അനേകലക്ഷം രൂപ പിരിഞ്ഞു കിട്ടുവാനുള്ളതും ആകുന്നു. ശരിയായ രീതിയിൽ ഈ തുകകൾ പിരിഞ്ഞു കിട്ടുന്നതിനു സ്വല്പം എങ്കിലും വിഷമം നേരിടുന്നപക്ഷം കച്ചവടക്കാർ അവരുടെ തൊഴിലിൽ പരാജിതരായി പോകുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

അസൽ മുതൽ സംഖ്യയിൽനിന്നും പത്തു ശതമാനമോ, ഇരുപതു ശതമാനമോ കുറയ്ക്കുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതു കച്ചവടക്കാരുടെ താല്പര്യങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായിരിക്കും.

൧൧൧൮ കർക്കടകമാസം ഒന്നാം തീയതിക്കു മുൻപ് നടത്തീട്ടുള്ളതും സ്ഥിരപ്പെടുത്താനുള്ളതുമായ കോർട്ടു ലേലങ്ങൾ പ്രതികളുടെ അ

പേക്ഷയിന്മേൽ, "സ്കെയിൽ ഡൌൺ" (Scale down) ചെയ്യുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശം ആശാസ്യമല്ല.

അതുപോലെ തന്നെ ൧൧൧൪ കർക്കടകം ഒന്നാം തീയതിക്കുശേഷം നടത്തീട്ടുള്ള കോർട്ടു ലേലങ്ങൾ, സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതായിരുന്നാലും. പ്രതികൾക്കു് അതേപ്പററി ആക്ഷേപം ഉണ്ടെങ്കിൽ പുനർ പരിശോധനയ്ക്കു വിധേയമാക്കണമെന്നുള്ളതും വാദികൾക്കും മററും വളരെ വിഷമങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്നതാണു്.

ചുരുക്കത്തിൽ പറയുന്നപക്ഷം ഈ റിപ്പോർട്ടിന്റെയും നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെയും പരിധിയിൽനിന്നും കച്ചവടക്കാരെ ഒഴിവാക്കണമെന്നാണു് എന്റെ ബലമായ അഭിപ്രായം.

MR. ABDUL TAYEB SHAIKH KADERBHOY (*Member, Sri Chitra State Council*): Sir, I may also say a few words on the matter. I do not understand what is the necessity of this Bill to be brought when there are already Conciliation Boards constituted by Government to help the agriculturists. If at all it is found necessary it must be framed in such a way that it must be to help only poor agriculturists and not rich landlords who get much more income than traders and who do not pay any income tax.

Trade debts should be considered on a separate footing. Without credit facilities, no trade could be carried on. Trade debts should be exempted from the operation of the Bill.

Unless credit is allowed, trade is not possible. Sir, some of the traders, like foreign traders who have come here, have invested lakhs and lakhs of rupees in their business and they have to realise much more than what they have now in their hands. If such Bills are passed, they will not get a pie from outside and they cannot realise anything from the persons who owe them money. So, I submit that such things should be considered by the Government and by the members of the two Houses before they come to any final conclusion in regard to giving relief to the agriculturists.

I am in agreement with Mr. Pereira in what he said about other things. I request that Government may keep in mind the points regarding trade debts and industrial debts.

MR. KOCHIKAL P. BALAKRISHNAN TAMPI (*Member, Sri Chitra State Council*): Sir, a paper was circulated here in which we were asked to state whether we speak for creditors or for debtors. That set me thinking whether any one here has necessarily to speak or can speak for the one class or the other. Anyway I can speak for myself and for a number of my friends who have not identified themselves with either debtors or creditors.

PRESIDENT: Who asked the honourable member to speak for one class or the other?

MR. KOCHIKAL P. BALAKRISHNAN TAMPI: An enigmatic paper went round.

PRESIDENT: Nobody can ask honourable members to range themselves on the side of the creditors or of the debtors.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. KOCHIKAL P. BALAKRISHNAN TAMPI: It is a matter in which one's personal credit might be affected.

I am glad that Mr. Sambasiva Aiyar concedes that certain concessions ought to be made with regard to the debtors even to the extent of writing off. I hope that the money-lending interests will take that reasonable attitude taken by an eminent representative of that class.

First of all, I have to congratulate the Committee on the very able report that they have produced. The very test of its excellence is that it does not entirely satisfy any class. In a matter like this it is the test of its excellence. It does not satisfy either the money-lending classes who speak with tears in their eyes about the sanctity of contracts nor does it satisfy the debtor who wants to evade payment. By that I do not mean to say that we must accept the recommendations of the Committee in toto. Personally I do not understand the reason why certain classes of debts are excluded from the operation of the relief measures. The first to be exempted is any debt or other liability due to Government. The Government in this matter is not the juridical State. The Government here represents the biggest creditor. Why should there be any sanctity attached to a debt due to Government when Government expects the creditor to forego a portion of the money lent by him?

PRESIDENT: Apparently because Government is the embodiment of the poor people in the State.

MR. KOCHIKAL P. BALAKRISHNAN TAMPI: The paradox of it is that while it represents the poor class of people it is the richest corporation.

PRESIDENT: A number of poor people joined together tend to become rich.

MR. KOCHIKAL P. BALAKRISHNAN TAMPI: The same observation applies to payments due to any municipality or village panchayat. As regards exemption of any liability in respect of maintenance, whether under decree of court or otherwise, as far as the Criminal Procedure Code is concerned there is provision therein for varying the decree and I do not see any reason why the exemption should apply to civil decrees also. Then what about debts due to Sri Pandaravagai. I protest against the idea of Sri Padmanabha being represented as a relentless creditor. He never wanted to lend out money. To deserving people sometimes some money may be given and all that the Devaswom will be interested in is to get back the amount lent out, but not as a money-lender, so that there is no reason why the concession should not be extended to such moneys also. In fact it is Sri Padmanabha that should set the example in this direction.

PRESIDENT: Order, order. Honourable Members may not perhaps be aware that at a time when interest was ranging between 6 and 12 per cent. per annum, the funds of Sri Pandaravagai were lent out at 2 and 3 per cent. per annum. Of course, if people do not pay for 25 years, and I know of cases in which repayment has not been made for such long periods, it is a different matter.

MR. KOCHIKAL P. BALAKRISHNAN TAMPI: I refer not only to the rate of interest but also to the instalments and other concessions available to other debtors, as for instance, the scaling down of debts,

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

On another ground also I object to this. Why should this Devaswom alone be exempted?

PRESIDENT : It is the only money-lending temple.

MR. KOCHIKAL P. BALAKRISHNAN TAMPI : There are other temples also that lend out moneys.

PRESIDENT : I am glad to get that information.

MR. KOCHIKAL P. BALAKRISHNAN TAMPI : There are also churches and mosques to which moneys are due. So, if on principle you are going to exclude religious institutions from the operation of the Bill you must exclude all the religious institutions to which moneys are due. But I do not recommend this at all.

Any debt due to Sri Padom. Lest I be accused of disloyalty, I make no remarks.

I fail to understand the great tenderness shown to Jenmis and Edavagais. If they are rich enough why should they not show the same concession which we expect the other classes of creditors to make? Therefore it is time that we reconsider the question of the classes to be exempted from the provisions of the new legislation.

MR. E. E. PANDARATHIL (*Member, Sri Mulam Assembly*) **:** Is not the amount due to the Jenmies to be treated as accumulated arrears consequent on the concessions shown by the Jenmies to their tenants?

MR. KOCHIKAL P. BALAKRISHNAN TAMPI : Even in spite of the provocation offered by the very able Jenmi representative I am not prepared to go into the history of the Edavagais, whether the first robbers who got into possession of land-surface are entitled to all the privileges for eternity and other controversial matters. I am only concerned with the present and I am much more concerned with the early passage of the Bill without any controversy. I only mean to say that the Jenmies of the present day are not in a worse situation than the poor creditors who are expected to make the sacrifice under the proposed Bill.

I leave item 9 because there is enough trouble between debtor and creditor and let us not add to it one more political or diplomatic trouble. Therefore I think it is wise to leave it outside the operation of the proposed legislation.

Mr. Sambasiva Aiyar has been reading at length from Mr. Sivaswami's book regarding the working of the Madras Act. I anticipated him, Sir.

I am coming with Grote's History of Greece. I shall read a few lines from pages 100 to 103 about Solon's Law just to impress upon the gentlemen present here how the talk about the sanctity of contract, the inviolability of contract, that trade and commerce will fly from the land, that credit will sink all metaphors. Beyond the metaphor value it has very little meaning has been reputed for ages. It is true that for some time the creditors or money-lending interests will look for investment of capital elsewhere. Then wisdom will dawn upon them and they will begin to apply capital to profitable enterprises. It is not of recent origin either. As a lawyer and one who has been trained in the tradition of conservatism in the matter of contracts I would not advocate that contracts should be violated. But when exceptional times come, during war time, in cases of *vis major*, we will

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

have to revise our notions regarding contracts. There we do not directly encourage the people to violate the law, but the State steps in and gives them relief so that there may not be cases of people being forced to break their contracts. It is said in *Vyvahara mala*, an ancient Sanskrit Law Book that it is *dharma* that interest should be written off in times of scarcity. Solon's law in any event, cannot be said to be very recent. It is said :

> "Of all grievances the most urgent was the condition of the poorer class of debtors. To their relief Solon's first measure, the memorable Seisach-theia, or shaking off of burthens, was directed. The relief which it afforded was complete and immediate. It cancelled at once all those contracts in which the debtor had borrowed on the security either of his person or of his land, it forbade all future loans or contracts in which the person of the debtor was pledged as security ;.......''

Sir, it is not in the attitude of a philanthropic society that has gathered on a Sunday afternoon that we are discussing this question. There is no question of our patronage to the poor debtors. On the other hand we have gathered here to deal with an economic question of very great importance. When in exceptional times on account of the fall in prices the real basis of society has been affected we come here to find a solution. For no fault of theirs the debtors have been incapacitated from paying off the amounts they had promised and what is the provision that the State has to make for it? It will be very difficult to make an invidious distinction between the poor man, the poorer man and the poorest man and the making of a law in this respect is very difficult.

My historic investigations go farther back to the history of another land. I shall now read a few lines from Mommsen's History of Rome, abridged by Bryans and Hendy.

> "First the interest in arrear was struck off and that already paid was deducted from the capital. Secondly the creditor had to accept as payment the property of the debtor at its estimated value before the general depression caused by the civil war which of course was only fair inasmuch as it compelled the creditor to bear his share of the general fall in values."

The maximum interest under the Twelve Tables was fixed at ten per cent. but later it was reduced to 5 per cent. in 347 B. C. So, by the side of Mr. Sivaswami's illuminating discussion on the working of the Madras Act we have the high authority of Mammsen and Grote. I am prepared to say that in exceptional times the State must interfere and try to do the right thing by the people who are hit hard for no fault of theirs, if at all we want to do anything good by the people.

As regards decrees, during the last few months the creditors have been showing an indecent haste in getting the decrees passed and in executing them. Therefore it is only right and proper that decrees also should come within the operation of the proposed Bill.

As regards interest, certainly there should be a reduction. In spite of the bias of the distinguished banker and ex-Dewan who presided over the Committee, I should say that the rate of interest is not so high as one would normally expect from a banker. Yet, Sir, I would say that the rate of interest proposed, 9 per cent. for banks, is much too high. The advantage will not reach thousands of people if the interest is kept so high. Similarly, 6 per cent. for unsecured debts and

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

$4\frac{1}{2}$ per cent. for secured debts are rather too high. It may be stated that because the banks have to pay dividends and interest on deposits they are entitled to some concession. Whether I understand it aright or not, in order to avoid a tussle with the bankers I may say that the bankers may be allowed a flat rate of 6 per cent. while $4\frac{1}{2}$ per cent. and 3 per cent. may be adopted for unsecured and secured debts respectively. In fact, these things are necessary in the interests of the State also. We must not allow things to be concentrated in the hands of a few. It must be the endeavour of the State to see that the middle class people, the best bulwark against the invasion of subversive and revolutionary doctrines, are not wiped out. In the interests of society at large, in the larger interests of the State, there must be a substantial number of small land-owners. Even Mr. Ananthasiva Aiyar seems to endorse my view, so that I am sure it will be acceptable to the other honourable members of the Legislature.

MR. C. N. THUPPAN NAMBOODIRI (*Member Sri Chitra State Council*) സർ, ഋണമോചനത്തെപ്പററി നിരൂപണംചെയ്യുന്നതിലേക്ക് കിട്ടിയിട്ടുള്ള ഈ അവസരത്തിൽ എനിക്കും രണ്ടു വാക്കു പറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. രാജ്യത്ത് സുഭിക്ഷതയുണ്ടാകണമെങ്കിൽ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ കൊടുക്കൽ വാങ്ങൽ ധാരാളം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കണം. പണ്ടത്തെ ചില പുരാണങ്ങളിൽതന്നെ ഒരു പ്രഭുവില്ലാത്ത ദേശം, ആറില്ലാത്ത രാജ്യം, താമരയില്ലാത്ത കുളം, ഇവയൊന്നും സുഭിക്ഷതയുണ്ടാക്കുകയില്ലെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒരു ദേശത്ത് ഒരു പ്രഭു ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ആ പ്രഭുവിൽ നിന്നും ആ ദേശത്തെ ജനങ്ങൾക്ക് വളരെ ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. ഇന്നാകട്ടെ ആ നില മാറിപ്പോയി. ഒരാളിനോടു പത്തു രൂപാ ചോദിച്ചാൽ, മുമ്പു വിശ്വാസമില്ലെങ്കിൽ കയ്യിലില്ല എന്നു പറയും. ഇന്നാകട്ടെ തരാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു തീർത്തു പറയും. കൊടുത്താൽ നിശ്ചയമായും തിരികെ കിട്ടുകയില്ലെന്നൊരഭിപ്രായം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ജനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കർഷകരെ സഹായിക്കുക എന്ന ഭാഗം വളരെ പ്രധാനമായി ആലോചിക്കേണ്ട ഒന്നാണ്. രാജ്യത്തെ സാമ്പത്തികനില ഉൽകർഷത്തെ പ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ കൃഷി വർദ്ധിപ്പിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. "കർഷകൻ" എന്നതിന്റെ വ്യാഖ്യാനം വരുമ്പോൾ ഏതെല്ലാംതരത്തിലാണ് കോടതി വിധി കല്പിക്കുന്നതെന്നുള്ള സംഗതി കണ്ടറിയേണ്ടതാണ്. നെൽകൃഷിയെ സംബന്ധിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ സാധാരണ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ അറയുടെ താക്കോൽ കർഷകന്റെ കയ്യിലിരിക്കുന്നു എന്നുവേണം പറയാൻ. കർഷകൻ ഉഴവു കഴിച്ചു പ്രഭുവിന്റെ അടുക്കൽ വന്നു

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

൫൦൦ പറ നെല്ല് വേണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ ഉടനെ അതു കൊടുക്കും. ഇങ്ങനെ കൃഷിക്കാവശ്യപ്പെടുന്ന നെല്ലും പലിശയും വിളവെടുപ്പുകാലങ്ങളിൽ കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇന്നാകട്ടെ കൃഷി ഇറക്കേണ്ട അവസരങ്ങളിൽ നെല്ല് വേണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടാൽ തിരികെ കിട്ടുകയില്ല എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു നെല്ല് കൊടുക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു കർഷകർ കഷ്ടപ്പെടുന്നു. ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്ന നിയമംകൊണ്ടു കർഷകർക്കു സഹായമുണ്ടാകുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. തെങ്ങ്, നെല്ല് മുതലായവ കൃഷിചെയ്യുന്നവർ കൃഷിക്കു വാങ്ങിക്കുന്ന കടം വളരെ തുച്ഛമാണ്. പിന്നെ റബ്ബർ മുതലായ കൃഷിക്കു വലിയ സംഖ്യ ചിലവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വിലയുടെ ഇടിവുകൊണ്ടു കുറെ കടവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഒരു കൂലിവേലക്കാരൻ ജോലിചെയ്തു പത്തോ ആയിരമോ രൂപാ ഉണ്ടാക്കി, അവസാനകാലത്തു അതിന്റെ പലിശ വാങ്ങി ഉപജീവനം കഴിക്കാമെന്നുള്ള വിചാരത്തിൽ ആ തുകയെ ഒരു പ്രഭുവിനെ ഏല്പിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ പ്രഭു അധമർണ്ണനും കൂലിവേലക്കാരൻ ഉത്തമർണ്ണനുമായി കേസു കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നേക്കും. ഈ തുക ൫൦ കൊല്ലംകൊണ്ടു കൊടുത്താൽ മതി എന്നാണ് വിധിയുണ്ടാകുന്നതു് എങ്കിൽ ആ കൂലിവേലക്കാരന്റെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കും. മററു രാജ്യങ്ങളിലുള്ളതുപോലെയല്ല ഇവിടുത്തെ കടക്കാരന്റെയും ധനവാന്റെയും നില എന്നു പ്രസിഡന്റവർകൾതന്നെ രണ്ടു മൂന്നു പ്രാവശ്യം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു.

മിസ്റ്റർ. ബാലകൃഷ്ണൻതമ്പി ജന്മിമാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ പാടില്ലെന്നഭിപ്രായപ്പെട്ടതായിട്ടാണ് എനിക്കു തോന്നിയതു്. ജന്മിമാർ ധനികന്മാരാണെന്നാണ് എന്റെ സ്നേഹിതൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ജന്മിമാർക്കുള്ള സകല പ്രഭുത്വവും നശിച്ചു. ആദായങ്ങളുടെയെല്ലാം ഒരു ചെറിയ ഉച്ഛിഷ്ടമാണ് ജന്മിക്കരം. അതു് അവരുടെ ഉപജീവനത്തിനുതന്നെ മതിയാകുന്നില്ല. എന്റെ സ്നേഹിതന്റെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു അതും കൊടുക്കണ്ടാ എന്നു വയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടും എനിക്കു സങ്കടമില്ല. ജന്മിക്കരം ഏർപ്പാടു തുടങ്ങിയതിനുശേഷം മിക്കവാറും പട്ടിണിക്കൂപത്തിലാണ് ൯൮ ശതമാനം ജന്മികളും കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതു്. ജന്മിക്കരത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കമ്മിററിക്കാർ നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചാണ് വ്യവസ്ഥചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.

MR. KALLOOR NARAYANA PILLAI (*Member Sri Chitra State Council*) ഒരു വലിയ ജന്മി അധമർണ്ണനായിരിക്കാം. ആ ജന്മിയെ ഈ നിയമത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരുത്തേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടോ?

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. C. N. THUPPAN NAMBOODIRI : അധമർണ്ണന്റെ സ്ഥിതി എന്താണെന്ന് ആദ്യം നോക്കണം. കടം കൊടുത്തു തീർക്കാൻ സാധിക്കുന്നവരും അല്ലാത്തവരുമുണ്ട്. കടംവാങ്ങി വസ്തു സമ്പാദിക്കുന്ന കടക്കാരുമുണ്ട്. ബാങ്കിൽ ഡിപ്പോസിററുള്ളപ്പോഴും കടം കൊടുത്തുതീർക്കാതെ കഴിക്കുന്നവരുമുണ്ട്. ഒരു കേസിൽ കോടതിയിൽ നിന്നും വാറണ്ടയച്ചു ജയിലിലേക്കു പോകാൻ ഉത്തരവിട്ടപ്പോൾ അയാൾ വസ്തു കൈമാററം ഒന്നും ചെയ്യാതെതന്നെ ൨൦൦ രൂപാ കെട്ടിവച്ചു. ഇങ്ങനെയുള്ള കടക്കാർധാരാളമുണ്ട്. സാധുക്കളായ കടക്കാർക്ക് കൂടുതൽ രക്ഷാമാർഗ്ഗം നല്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. കടം വാങ്ങിക്കുന്നവർ സ്വല്പം ബോധത്തോടുകൂടി പെരുമാറേണ്ടതാണ്. ഈ വിഷയത്തെപ്പററി നല്ലവണ്ണം ഈ സഭ ആലോചിച്ചു ശരിയായ ഒരു മാർഗ്ഗം നിർദ്ദേശിക്കേണ്ടതാണ്.

MR. M. L. JANARDHANA PILLAI (*Member, Sri Mulam Assembly*): Sir, I have been very carefully trying to understand the Report of the Debt Relief Enquiry Committee.

PRESIDENT: In response to my suggestion, forty honourable members have given their names. Assuming that each one of them will speak for ten minutes, we shall require three or four days' discussion. The House will sit to-morrow and, unless honourable members insist on sitting for some time on Wednesday, I would, in view of certain engagements that we have and in which, I am sure, honourable members would like to take part, suggest that we meet on Thursday. If the debate is finished to-morrow, well and good (*Laughter*); but, with forty members yet to speak, that is not likely.

(It was agreed that the House need not meet on Wednesday, and that, after Tuesday, the debate should be continued on Thursday.)

MR. M. L. JANARDHANA PILLAI: Sir, I should congratulate the authors of this Report for their very valuable recommendations.

Sir, it has always been my considered opinion -- and I have given expression to it more than once, here and elsewhere—that the agriculturist class in Travancore stands in need of immediate relief, and that any Government solicitous of the welfare of the agricultural community in Travancore must come forward with a comprehensive legislation which will safeguard their interests at this critical period. Viewing the question from that standpoint, I am in entire agreement with many of the recommendations made by the Committee.

But, Sir, I have also taken care to point out on previous occasions how it is equally necessary clearly to distinguish between those agriculturists who stand in real need of relief and those others who had taken to other activities and thereby incurred large amounts of debts which they now would like to be scaled down. To my mind, the question that ought to engage the serious attention of this House is whether the latter class of agriculturists should be brought within the ambit of any relief measure. I for one would say that it is only the poor agriculturist that stands in real need of relief. I may perhaps make myself clearer and say that it is only those agriculturists who own small extents of property and whose debts do not exceed, say Rs. 5000,

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

that should be given any relief in the matter of scaling down their debts or facilitating repayment of debts. Certainly, it is not fair or reasonable to ask for any relief in favour of big landlords who are and always have been capable of negotiating on equal terms with their creditors. Even today, it has been pointed out how, in this country, there are influential men, speculators, who, some years back borrowed huge sums of money from all sources wherefrom they could borrow and ventured upon all manner of speculative enterprises, and who now find that they are unable to pay back their debts, and how such influential men, with their financial backing, have organised country-wide agitation to see that some legislation is brought into effect by which they could have their debts written off or at least scaled down, by which decrees against them could be re-opened, by which properties sold in court auction some years ago would again be theirs. Sir, that is a very vicious attempt which will terribly break down the financial position of this country.

Sir, it has been stated by people who have been able to study the economic condition of Travancore that Travancore is not after all a rich country, and that the average earning capacity of a Travancorean is very low. Sir, whatever liquid capital we have in circulation in this country now is not entirely that of the rich Travancoreans ; a substantial portion of it has been brought in by outsiders, industrialists, bankers and commercial men. If we create the impression in the outsider that his money would not be safe in Travancore and that he could not get it back in a reasonable manner or within reasonable time, there is no doubt that commerce and industry in Travancore would get worse. Already, signs are not wanting to show that the outside investor is unwilling to invest in Travancore even temporarily ; because, nobody knows when a law will be passed making it impossible for him to get back his money. People came and invested their money here relying on the law then in force in the country. Having made them invest their money under those circumstances, it is not proper now to change those laws on which they relied; in fact, any such change would be dangerous to the country's credit, trade, commerce and industry. I know that outside agencies which have invested money to supply goods on the credit of this country are withdrawing their capital from this country simply because they say, "In your State there is no security, no possibility of our being sure that we can get back our money." Where does the agriculturists get their money from ? In regard to the conditions in Travancore, as they do appear at present, is there any clear line of demarcation between the poor agriculturist and the poor commercial man ? That is a point which should engage our kind attention. The agriculturists get their advance from the commercial man to whom they sell their produce. We must depend upon the investments made by a bank or a commercial man so that one may carry on his agricultural avocation in the proper form. What about the pumping operation in Kuttanad during the sowing season ? He must borrow his petroleum ; he must borrow other materials also. All these things have to be considered. Notwithstanding the fact that the average agriculturist whose income is very low, whose resources are very low and who finds in a very very difficult position to get out of the situation ; the limit of the credit of such agriculturists must be fixed by us. Those agriculturists

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

certainly deserve all the consideration at our hands. But to say that all men who describe themselves as agriculturists when they execute documents in the Sub-Registrar's office or when they give depositions in a court of law,—howsoever rich they may be, for the mere fact that they have debts,— they should not be classified as agricultural debtors,— to say that they should be given all the benefits of the legislation will be the very negation of the idea of the Government or the legislature in introducing a legislation for ameliorating the debts.

The trade debts must certainly be viewed from a different aspect. I can understand the difficulty of the Government and the legislature in making a distinction between trade debts of an agriculturist and the agricultural debt of an agriculturist. But notwithstanding that fact, if such a distinction is not made in the existing circumstances of the country, a man taking rice, paddy, piecegoods and other articles for conducting a shop in a place which is an agricultural centre and whose main occupation is agriculture, certainly he will bring forward the argument that he is an agriculturist and therefore he is entitled to all the privileges that the law confers on the ordinary agriculturists. Therefore, a very clear distinction has to be made. With these words, I have very great pleasure in supporting many of the recommendations made by the committee. If the suggestions made by me are duly considered and given effect to, it will go a very long way to get over some of the most difficult problems of the agriculturists.

SRIMATHY T. NARAYANI AMMA (*Member, Sri Mulam Assembly*):

Sir, I have very great pleasure in extending my hearty support to the Report of the Debt Relief Enquiry Committee. It is undoubtedly a very valuable document and in every way justifies the confidence reposed in the committee, by the public. That the Government did well in having appointed such a committee is also even more evident from the facts and figures contained in the Report. The committee's decision that any relief measures that might be suggested should be made available not only to agriculturists but to all debtors in the State, will be generally commended. And it is gratifying to find that the recommendations made by the committee are in accordance with this decision of the committee.

Sir, with regard to this question of debt relief I wish to refer only to one particular kind of creditor namely women creditors. No doubt there may be hard cases where an unsympathetic debtor may intentionally try to defer payment to poor creditors. But such cases cannot be completely avoided and the law can only try to minimise such evils as much as possible. The committee has wisely excluded some creditors and some kind of debts from the purview of the proposed legislation as for instance, liability arising out of breach of trust. Hard cases of women creditors who are poor, helpless widows etc., may also come under them. Sir, it is gratifying to find that the President has, this morning referred to the necessity of special provision for safeguarding their interests. I also wish to emphasize that aspect of the question and I press the necessity for providing suitable safeguards in the proposed legislation. With these words, I support the recommendations contained in the Report.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. KAINIKARA M. PADMANABHA PILLAI (*Member, Sri Mulam Assembly*): Sir, among the various points that have been placed by the President for the consideration of the House, to me it appears that the most important and the most fundamental point is the question as to whether a limit has to be fixed based either on the extent of the debt or on the wealth of the debtor. The other issues were the case of Co-operative Societies and banks, trade debts and the question of small creditors. The one other very important question raised was the extent, if any, to which Government can contribute financially for the relief of debtors. That, I think, I may postpone to the end of my remarks because that does not exactly form a part of the Bill. I therefore wish to confine myself mainly to the first point that has been stressed.

The two ways in which we can draw a line are either to place a limit on the extent of the debts or to draw a line based upon the properties and the wealth of the debtor. Before we go into the question in detail, one other fact has to be emphasised. The Committee that went into the question and submitted the report have included all kinds and classes of debtors in the purview of the Bill. The Dewan-President has told us this morning that he also agrees with that view that is, with the action of the committee including all kinds of debts and making no distinction between different kinds of debts. This fact has to be clearly borne in mind when we go into the question.

Now, shall we fix an upper limit based on the wealth of the debtor? The report of the committee says that one of the foremost reasons that has necessitated the legislation is the fall in the prices of commodities. The President has told us that he does not agree with the conclusions of the committee on that point. The conclusion of the committee is :—

> "This increase equally affects the small man and the big man and makes it necessary to alleviate both from the inequitable burden."

I find even today no reason to change my position which I took in the committee. The sentence quoted above does not mean to say that the rich creditor and the poor creditor deserve the same kind of relief. It does not say that they both deserve the same extent of relief. All that the sentence says is that they both deserve relief. There is one common difficulty which has equally affected both, *viz.*, the fall in the price of commodities. The committee has put it very pointedly when they say that the result of the fall in the price of commodities has been practically to double or treble the debt due to causes over which the debtor has absolutely no control. When I borrowed Rs. 1,000, I might have hoped to repay it by selling 1500 paras of paddy or 20000 cocoanuts. It was on that understanding and on that hope that I borrowed the amount. But, now to clear the debt, I have to sell double or even treble the amount of the agricultural produce.

MR. M. K. ANANTHASIVA AIYAR (*Member, Sri Chitra State Council*) : Does that argument hold good for loans borrowed in kind?

MR. KAINIKARA M. PADMANABHA PILLAI : That is a different matter and it does not affect the question before me.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

For these reasons, *viz.*, that the burden of the debtor has increased, has become double or treble owing to a reason which is uniform in the case of the rich and the poor and a reason over which he has no control, the committee has come to the conclusion that both these kinds of debtors deserve relief. But the committee has consciously and carefully left the sentence there and has not stated whether the relief should be of the same kind or to the same extent.

There is a second reason. One of the most difficult problems that the committee had to face and all the previous committees and the Assembly had to face is the inter-mingling of the debtors and the creditors in this country. I think there are only a handful of men in Travancore to whom money is useful only for the purpose of lending. Almost all men in Travancore are at the same time debtors and creditors. One may be a bigger debtor or a bigger creditor. That is all the difference. Suppose we exempt from the operation of the Bill the rich man or the so-called rich man. What is his fate? The smaller debtors who owe money to him get all the reliefs and enjoy the beneficial provisions of the law. By exempting the rich debtor from the operation of the Bill, he will have to pay his whole debts in full. This will apply in a very invidious way against the rich man.

Thirdly, if we go to other legislations we find that that such a distinction is not made anywhere else. It requires a word of explanation. If, for example, we look into the Madras or Cochin Acts, we certainly find an attempt to exclude persons of wealth from the operation of the law, for example, persons paying professional tax, income tax or Municipal tax. Yet I have stated that no such exclusion is made anywhere. I have to reconcile those two statements. In Cochin and Madras why is the exclusion made? Cochin and Madras Acts are meant exclusively for agriculturists. That is not the case here. Therefore, there the attempt is to exclude from the operation of the Act those persons who are deriving considerable income from sources other than agriculture.

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI (*Legal Remembrancer to Government*): May I know what is the significance of the word "agriculturist" in those two Acts?

MR. KAINIKARA M. PADMANABHA PILLAI: The man who cultivates the land.

MR. PUTHUPALLI S. KRISHHA PILLAI: An individual who has any interest in any immovable property whether it be a lease hold interest or some other interest in a land is an agriculturist under those two Acts.

MR. KAINIKARA M. PADMANABHA PILLAI: That is exactly why those exclusions are made. Because the definition of the word "agriculturist" was vague, these exclusions were made. There, the law was meant for agriculturists alone. But because of the vagueness in the definition of the word, other persons might also get included in it. So as to exclude those persons from the Act these exclusions are made in the Cochin and the Madras Acts. They never made a distinction between rich agriculturists and poor agriculturists, that is, among those for whom

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

the Act was intended. That is why I said that we have to bear in mind the difference between the Cochin and Travancore Acts. In the Bill appended in the report of the committee, we have included not only agriculturists but industrialists and commercialists, and therefore this kind of exclusion is not practicable here. Even in the existing Act in Travancore no exclusion is made. Rich men and the poor men are not differentiated. Therefore that kind of differentiation based upon the wealth of a man does not find a place in any legislation, either here or elsewhere. When once we decide that all classes of debtors have to be included in the Act, then it naturally follows that all debtors, whether rich or poor, has to come into the operation of the Act.

The second suggestion is with regard to placing a limit on the wealth. The Dewan-President, in the morning, said that when a debtor is capable of meeting his creditor on more or less equal terms and bargain successfully, there was no necessity for protection. I do grant it. But I might be permitted to say that by placing an upper limit on the debt, that purpose will not be served. On the contrary, it might even go against the purpose. Take the case of two debtors; a person who is extremely rich and who owes a debt below Rs. 3,000, and a person who is not so rich but with debts above Rs. 5000. If we are going to place an upper limit on the debts, the rich person will get the benefit and the poor man will not. This will be the usual case as the limit is not based on the capacity of the man to pay off the debts but on the amount of debts. Further, this will be difficult in application. Take another instance. A person's debt amounts to Rs. 30,000. We fix the upper limit at Rs. 5000. Then as it stands no relief goes to him. Then he dies. His sons divide his properties and debts and each gets less than Rs. 5000 of his debts. I have given an instance of an honest possibility. But the same method might be adopted by any debtor intentionally for the purpose of circumventing the provisions of the Bill. Thus such a limit will be impossible to apply and if applied it will be unjust in effect.

The intermingling of the creditor and the debtor equally applies to this case also. We do not find a clear debtor here. We do not find a clear agriculturist or an industrialist here. Every one is at the same time an agriculturist, an industrialist and often a Government servant. We cannot draw a definite line of distinction in this case. We can make differences when the question of relief comes. Then we will have to consider the question of wealth a debtor or a creditor has. A rich man may not require the same amount of relief as a poor man. A big debtor may deserve greater relief than a small debtor. When the Bill is before the House we would be in a position to bring forward amendments. We would be able to decide whether a particular clause should stand or go or stand amended. But when facing this problem in general it is impossible to make a distinction.

MR. G. NARAYANA AIYAR (*Member, Sri Chitra State Council*): Have not the Madras Act and the Cochin Act put any difference between the rich agriculturist and the poor agriculturist?

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. KAINIKARA M. PADMANABHA PILLAI: What I was saying is that the difference has to be made here also, only not at this stage but when the question of relief comes up. When a person has borrowed money at a very high rate of interest and finds himself incapable of repaying without selling his land, what is the injustice in giving him some relief in the form of reduction in the rate of interest? When a person has borrowed money and suddenly finds his annual income far below what he was getting, what is the wrong in allowing him to repay in instalments? There are several forms of relief. In any case my suggestion is that at this stage no distinction can be made, and no exclusions can be made. These we can do when we consider in detail the nature and the extent of help that ought to be given to the debtors.

MR. M. SIVATHANU PILLAI (*Member, Sri Mulam Assembly*): Sir, before I begin to offer a few remarks on this question I wish to draw the attention of the President to the fact that a few sheets of paper were seen by me on circulation in which I saw the names of members arranged under two headings one for debtors and another for creditors.

PRESIDENT: No, no. That was a mistake which has been corrected since.

MR. M. SIVATHANU PILLAI: Sir, the honourable members here appear to have already divided themselves into two sets one set to speak on behalf of debtors and the other on behalf of creditors. It appears that these members were waiting for an opportunity to attack each other. They are as it were, one set on the Maginot Line and the other on the Siegfried Line waiting to pounce upon each other. And my position is on the 'no man's land'.

PRESIDENT: That is very dangerous for you, being subjected to bombardment from both sides, (*Laughter*).

MR. M. SIVATHANU PILLAI I like it. So I am thinking of speaking on behalf of non-Travancorean creditors. When we embark upon a legislation of this kind we must also bear in mind the fact that it should not scare away capital from this country. We have also to bear in mind certain provisions made in similar enactments in Madras and Cochin. There, there is a provision for limiting the rate of interest. If we reduce the interest here less than that it is very probable that capital will flow out from Travancore and this contingency should be avoided as our State has launched on elaborate schemes of industrial progress for which borrowed capital may be necessary. I wish to draw the careful attention of this House to this important aspect of the question. What we want badly here is capital. So we must make such provisions as would attract foreign capital to our country when we propose to enact a legislation to give relief to the debtors. I want to make this aspect of the question very clear. It is true that debt is the most uncomfortable thing in the world. In our Tamil literature we read what Kambar has said about debt. This is what he says:

கடம் கொண்டான் நெஞ்சம்போல்
கலங்கினான் இலங்கைவேந்தன்''

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

That is the kind of feeling which a debtor experiences when he sees his creditor. An honest debtor could never have a peaceful mind. But in Travancore the reverse is the case with regard to the debtors. Here the debtor class seems to be the boldest of the lot. This aspect also should be borne in mind when we embark upon a legislation like this. What I mean is that honest debtors should be treated separately from dishonest debtors. This fundamental distinction between the two classes of debtors should be borne in mind.

Now, I propose to make a few observations with regard to the feasibility of some recommendations in the report. Firstly, I ask, how far the Government are justified in interposing themselves between the debtor and the creditor ; and how far they are justified to float debentures with a view to scale down and pay up debts. In my view I may say that Government shall have nothing to do with regard to the taking of any responsibility of the liability of debtor class of the people of the State. They may be justified in introducing an element of compulsion for the purpose of scaling down of debts. To raise a debenture by the Government, to find cash for the purpose of payment when at the scaling down of principal is to involve the Government unnecessarily in financial commitments. It will be a burden to be passed on to future generation as well, for which there is absolutely no justification. That policy if adopted, will entitle serious repercussions in the financial policy of the State. Even according to ordinary law of the land the debt of the deceased is only charged to the assets of the deceased and not personally on the son or heir of his. This statutary principle of the ordinary law is sought to be ignored. If the Government adopt the policy of raising a debenture so as to affect posterity, I say that is no moral justification for the Government to embark upon a financial policy of this kind. I ask the simple question whether we will be justified in floating a loan just for the purpose of paying off the creditors because they are willing or are forced to scale down their amounts of debts. I say 'No.' In trying to release debtors, it is only helping creditors. Government will never be justified to take up any financial liability in this affair. Supposing, at least for the purpose of meeting the requirements, even if you are prepared to make a distinction between agricultural and other debts, what will be the position ? The Government will have to levy the amounts on immoveable properties for repayment in instalments and the experience of Government in the matter of collecting agricultural loans wlil enable them to afford them sufficient forewarning. So, from whatever aspect or point of view, the Government will not be justified in the least to take up any financial responsibility whatsoever, except it be that Government can and will be justified in taking up the matter of introducing necessary legislative measures to ensure compulsory scaling down. That is my position.

MR. G. NARAYANA AIYAR : May I know from the honourable member the amount necessary if the Government propose to pay off the debts ?

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

Mr. M. SIVATHANU PILLAI: It will be something like Rs. 20 crores. In fact, I cannot rely upon any figure, whether given by the Banking Enquiry Committee Report or any other enquiry. They are only the result of rambling investigations. It is therefore rather dangerous to rely upon such figures. I am also one of the loyal subjects of the State. I am neither a creditor nor a debtor. What I would say is that even if it is a question of a lesser amount, Government shall not take any responsibility in the matter which will entail an encumbrance on Government coffer to which my constituency perhaps contributes the biggest amount by way of heavy land tax. The Government can call upon the debtors and creditors and say "You have to compose your difference in the best interests of the State." The Government can compel the creditors and the debtors to come to an understanding. They may legislate a law where the element of compulsion may be emphasised. The money values in the pre-depression period and now are different and there is some argument in saying that the amounts can be scaled down. The debtor may be given a reasonable opportunity to make a reasonable offer to the creditor. In other words, the debtor may evaluate one or two of his properties and say to his creditor "Please take my property in satisfaction of the amount of debt." If the creditor now refuses to take up that, the inference will be that he is not an honest creditor; and the reasonable offer of the debtor in terms of property may be enforced. In other words, let the legislation say, "You advance the loan to this particular debtor on the strength of his security whether personal or immovable property." It is true that as a result of the economic depression, over which the debtor had no control, the property's value has gone down. A property worth Rs. 1,000 formerly will fetch only Rs. 500 now. If the creditor is not prepared to take it, by all means, give powers to courts to scale down the debt and enforce satisfaction in terms of property. This method of compulsion affords reasonable advantage. But why should the Government come forward with the responsibility directly taking the burden upon them? Let the creditor without the prospect of a security suffer. Of course, if there is no security there is always some risk in the contemplation of which the creditor must have got some compensation from the debtor. What I say, therefore, is that the Government should not in any way commit themselves in any financial responsibilities.

Then, with regard to the rate of interest. Of course, arguments for lowering the rate of interest as well as for keeping the present level have been advanced. As I have suggested in my preliminary remarks, you must, in this connection, bear in mind the prevailing rate of interest in the State to avoid the flight of capital from this country. The rate of interest may be fixed, howsoever it may be, only in respect of present debts. In other words, with regard to debts to be incurred subsequent to this legislation, there shall not be any limitation. Let the parties be allowed to suggest their own terms, so that the capital may have the freedom to choose its interest. Let the capital flow into

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

this country. If the honourable members are really sincere in the matter of giving relief to the debtors, let the relief be given to the existing debts, but let it not be extended to future debts.

Much was made with regard to the relief to be given in the matter of rich and poor debtors. That principle, as has been very beautifully expounded by Mr. Kainikkara Padmanabha Pillai, has not been found acceptable. If there is a person who is capable of paying off all his debts, why should the Legislature stand between him and the creditor. If both the debtor and the creditor stand on the same footing why should the Legislature say that one is a creditor and the other a debtor? For very valid reasons, the provincial Legislature at Madras had made its distinction between the rich and the poor debtor in the definition of agriculturist and exclusions of persons, as persons paying income-tax or profession tax or as owning house in towns etc. Then, Sir, it is true that the relief measures in Cochin and Madras are intended to afford relief only to small agricultural debtors and the term "Agriculturist" is not defined comprehensively or is not subject to the possibility of its being applied loosely. The intention of the Legislature there is quite clear. They wanted to afford relief measures only to agriculturists poor and not rich. It may be difficult to find out the difference or draw a line between persons who are really poor agriculturists and who are not. Very often a person here comes off both as an agriculturist and as a tradesman so that the difficulty is very great. It is rather difficult to provide for the distinction between rich and poor and as such let us not attempt the impossible. When we do that, the object of giving relief to the needy and poor debtors, may not be served properly. If this end is to be achieved, a limitation of the amount of the debt so as to deserve relief has got to be made. We always associate only a small amount of debt with the ordinary agriculturist and a big amount is not generally associated with him except when he embarks on speculation. In fact a big debt is known to be contracted generally by speculators pure and simple. I ask the House whether they will not be justified in making a distinction between the poor class of agriculturists and the speculators. Because it is difficult to define comprehensively the word 'agriculturist' some indirect attempt may be made to provide for the agriculturists and I suggest the limitation of the amount of debt may be provided. It may be borne in mind that the agriculturists do not receive big amounts by way of loans—

MR. KOCHIKAL P. BALAKRISHNAN TAMPI: Sir, it is now 4-30 and I am informally suggesting that the House may now rise for the day.

PRESIDENT: The question has been brought to my attention, namely that the upper House rises generally at 4-30 and the other House at 5. I therefore propose to rise at 4-45. (*Laughter*).

MR. M. SIVATHANU PILLAI: If that amount is limited the difficulty will be less. Because then it will be possible to afford relief to the real agriculturists. It is possible also to know whether the debtor is a real agriculturist and contracted debt for agricultural purposes or one who is mad after cross-word puzzles incurring debts beyond his capacity to repay.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

Sir, I have found, in my part of the country that many classes of persons, agriculturists and non-agriculturists, traders and lawyers are indulging in crossword puzzles. They raise loans of Rs. 300 or Rs. 400 and always get themselves engrossed in solving puzzles found in the Illustrated Weekly and the Sunday Standard. I may definitely inform the honourable members that such persons have lost huge sums in that venture. Their losses may even go to a thousand rupees. I ask in all seriousness, why should such persons be given any relief at all? So what I would say is this. If their debt comes within a few thousands, let them by all means be given relief; but if the figure be over Rs. 5,000, they should not be given any relief. Such persons come under the category of speculators. Why should relief be given to speculators? If the persons are really in need of help, they must be helped indeed. If there are honest debtors who have incurred losses in honest investments, by all means, the Government should hasten to their assistance. So what I want to urge in summing up is, firstly, Government should not commit themselves in financing rich debtors. The element of compulsion has to be judiciously exercised. Then the rate of interest adopted should not be lower than that obtaining in the neighbouring places such as Cochin and Madras. Then the pre-depression and post-depression periods should be properly gauged and necessary safe-guards may be taken in the shape of legislation.

MR. S. KRISHNA AIYAR (*Member, Sri Mulam Assembly*): Sir, in order to enable me to discuss the question relating to the introduction of debt relief legislation by Government, I find I have to go a little beyond the five points referred to us. My view is that, in the matter of intervention Government might do it by administrative methods and not by legislation. For the justification of an enactment concerning debt relief, one has to consider the basis of the report itself. From the report we find that the proposal is an emergency measure. In one of the pages of the report we find reference to it as an extraordinary emergency measure. To necessitate or justify an extraordinary measure, there must be extraordinary reasons. We have to see whether any such necessity has been made out in the Committee's report. The one reason put forward is the post-war slump in prices and the distress of the agriculturists. In illustration of the slump, one or two tables are given in the report.

Let me, in the first place, submit that the slump is not an extraordinary phenomenon; it is only an ordinary part of every-day life. There will be booms and there will be slumps. Economists might tell us that, there is such a thing as the trade cycle' which occurs about once in seven to ten years. There will be booms and the booms will be followed by slumps. So, whenever there is a slump, there may not be any justification to resort to extraordinary legislation. In the report it is sought to make out that the slump has been a very steep one and therefore there is necessity for extraordinary legislation. If that is the line of argument we have to consider the prices obtaining during the

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

latter period of the last Great War *i. e.,* between the years 1917 and 1930. Prices had advanced to giddy heights. Pepper soared to Rs. 640 per candy; paddy had risen to Rs. 1½ per para, copra and other articles too rose to considerable heights. When there was such an extraordinary boom condition, did anybody think of raising the rate of interest?

Debts may have been contracted during the boom period. Interest not having been paid, may have accumulated. The slump that followed might have been heavy. When we consider this aspect of things and look back we might see whether there have not been quite a number of booms and slumps. Whenever there is a slump, are we to think of extraordinary lagislation and whenever there is a boom, leave matters to themselves? It passes one's comprehension why in case of a slump we should resort to extraordinary measures.

Passing from that fact, namely that no necessity or justification has been made out for an extraordinary piece of legislation, let us see how legislation is likely to affect the State. The subject of credit has been discussed at great length by many a speaker and I need not therefore go into it at length. I have only to suggest that agriculture like any other industry cannot get on without credit. The agriculturist wants short-term credit between the raising of the crops and their sale. He wants medium credit to enable him to sow and reap his harvest. He may also want long-term credit for the purpose of development. In fact agriculture stands more in need of credit than other industries. Under the circumstances, if this piece of legislation is likely to affect the credit of the State, certainly such a piece of legislation cannot be justified.

It may be seen from the Report of the Committee that they admit that credit has already been affected by the Act of 1112 and that credit is likely to be affected further by this piece of legislation as well. But they are laying the unction to their souls by saying that even though the capitalist for some time to come may not think of lending out his money, later on, finding that he is not getting any return for the money, (which they suppose he has put into a steel chest), little by little he may begin to lend out his money to the agriculturist. This seems to be an absurd assumption. A capitalist need not invest his moneys in loans to agriculturists. I can point to a dozen ways in which the capitalist can make more money than by lending out to agriculturists in Travancore. If such legislation is likely to affect credit, it should not be permitted in the larger interests of the State. It may be that there are a few individuals who may be benefited, but the State as a whole stands to lose. Even as it is, there is considerable pressure upon the land. Population is increasing. The rate of increase in Travancore is about 17 to 27 per cent per decade.

It is a well-known fact that the agriculturist cannot support himself on agriculture alone; he must have some auxiliary occupation. There are the small industries, the medium industries and possibly the heavy industries. If we do not have any of these industries, the future

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

of Travancore will be a future of starvation. If we want Travancore to develop, to increase in wealth, certainly, the proposed piece of legislation would be suicidal. On these grounds, I would condemn the method sought to be adopted to afford relief to the agriculturist.

As to the question of the need for relief for the agriculturist I do concede that relief may and must be given to the agriculturist; but the question is what is the relief and how is it to be given.

In this connection we have to consider the question as to who is the agriculturist. The matter has been debated here. In the first place, there is agricultural labour. In the second place there is the employer of agricultural labour; and such employer of agricultural labour may be divided into (1) the owner of land who farms his own land and (2) the middleman who takes leases of lands and employs agricultural labour to raise crops. And then, thirdly, there are the dependents on agriculture and agricultural labour. It has been suggested that one cannot differentiate between the agriculturist who has a small trade like copra-making or some other auxiliary profession or occupation, and the agriculturist who depends solely on agriculture. It has also been stated that the agriculturist may some times be a creditor and at other times a debtor. It is extremely difficult therefore to delimit and to find out who is the actual agriculturist.

Coming to the question as to who among these is really entitled to relief, so far as agricultural labour goes, they are not debtors; because they take only small advances which are realised from them during the agricultural seasons. The person who is really indebted is the middleman who takes leases of others' lands and employs labour to raise crops; the owner who farms his own land is seldom a debtor. Assuming that these middlemen are agriculturists and need relief, what is the sort of relief that they are entitled to? Certainly there is depression in agriculture. The question is what are the causes of the depression? Indebtedness is only one phase of the depression. Every agriculturist will admit that he is not now able to raise the same good crop that he used to raise some years back. He attributes that to the failure of the seasons and the difficulty in getting manure and also to increases in wages, so that for agricultural depression, there are more reasons than one. Therefore, the question arises, why should this House attach so much importance to indebtedness which is after all only one phase of, one of the difficult phenomena which constitute, agricultural depression. Government cannot legislate to increase the prices of agricultural products. Government can improve the methods of marketing; they can also perhaps standardise crops; but, no State or Government can by legislation raise the prices of produce.

Therefore, Sir, the best way to give relief to the agriculturist is to afford him relief in all these different forms, different directions, and not merely by tinkering with agricultural indebtedness. Sir, the agriculturist has been indebted for generations together. I can push my memory back 50 years when the price of paddy was somewhere about

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

8 chs. per *para* and the price of cocoanut about Rs. 15 or 20 per thousand. What was the position of the agriculturist then? What was the prevailing rate of interest in those days? The agriculturist was indebted even then and the rate of interest was, if anything, definitely higher.

The Conference adjourned at 4-45 P. M.

Tuesday the 22nd Kumbhom 1115/5th March 1940.

The Conference reassembled at 11 A. M. with the Dewan in the Chair.

PRESIDENT: Order, order. A certain number of honourable members of the Legislature have seen me and expressed the wish that if possible the proceedings should be terminated today. I have told the assembled members of the two honourable Houses that I am perfectly prepared to sit today and on Thursday if necessary. I should like to know the opinion of the House in order that I might regulate the number and the duration of the speeches I should therefore like to know whether on the whole, opinion is in favour of continuing discussion today and going on to Thursday or if possible for terminating it today.

MR. THOMAS CHANDY MUKKADAN (*Member, Sri Chitra State Council*): സർ, ഈ റിപ്പോർട്ടിനെപ്പററി ശരിയായ വാദപ്രതിവാദം ചെയ്യാതിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഇടയിൽ അതൃപ്തിക്ക് കാരണമായിത്തീരുമെന്നുള്ളതിനാൽ ജനപ്രതിനിധികൾക്കു പറയാനുള്ളതെല്ലാം വേണ്ടവിധത്തിൽ പറയുന്നതിനു ഒരു ദിവസംകൂടി അനുവദിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നാണ് എന്റെ അപേക്ഷ.

MR. S. KRISHNA AIYAR (*Member, Sri Mulam Assembly*): I would also suggest that as much time as possible may be given to satisfy the members.

PRESIDENT: I take it that the general desire of the House is that we should continue discussion, if necessary, on Thursday.

HONOURABLE MEMBERS Yes.

PRESIDENT: The House will then go on with the discussion today and if it is not terminated by the end of today we shall continue the discussion on Thursday.

MR. S. KRISHNA AIYAR: Sir, yesterday I stopped with observing that as the proposed measure was an extraordinary or emergency measure it has to be made out that such a measure is necessary or justifiable. I then submitted that it has not been made out that the measure was either necessary or justifiable. In the course of my speech I referred to the statistical tables referred to in the report. On a further reference to the tables I find that the table of prices stops with the prices of certain articles in the last year of the boom. The statistical tables start with 1104 when pepper was at Rs. 500 per candy, copra at Rs. 95 per candy and Kuttanad paddy at 21 chs. per para. A glance

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

at the tables would show that even accepting the starting point, the downward tendency is not quite so marked as it is supposed to be. For example, taking the case of Kuttanad paddy, we find that starting with the price of 21 chs. it descends straight until in 1114 it stands at 14 chs. In the matter of the prices of other articles also it may be seen that they are subject to fluctuations and that sometimes the prices go down and sometimes they go up.

The main point that I want to impress upon this assembly is that no pre-war figures are before us and that the committee have not gone upon pre-war figures and therefore have not got sufficient data from which they could state definitely that a measure like the proposed one is justifiable or necessary.

I then suggested that the boom days during the later stages of the war started in 1917 and continued up to 1928 or 29. I also stated that in those boom days, articles like pepper were at their zenith, pepper going up to Rs. 640. For a period then of over a dozen years when the agriculturists of the State were getting very high profits, there was no cry from anybody. The creditor did not want to raise the interest. Neither had the debtor anything to complain. If later the slump set in and continued long, it is only a case of one neutralising the other so that between the long period of boom and the long period of the slump there is not much to take note of.

I also suggested that this is only a matter of periodical booms and slumps, what economists refer to as the trade cycle or the economic cycle. Leaving it at that, we now find that prices have begun to ascend. So, what would be the present position if during the period of slump there is to be legislation? Here is a period of rise after the slump and what are we to do with conditions at present? It is for this and similar reasons that I submitted yesterday that there is nothing to justify legislation of the kind proposed.

I next went on to consider the effects of the proposed legislation upon credit. I discussed the subject at length and then I was about to submit that the problem was an economic problem or that the malady of the agriculturist was an economic malady and that it cannot be cured in any way by legislative tinkering. In all civilised countries the cure for a slump has been recognised as lying in expansion of credit and not in contraction of credit. In America, for example, which, being the wealthiest country in the world, was struck the hardest during the period of depression, the depression went to such an extent that 800 banks suspended payment during the course of one week. What did America do then? They did not try to contract credit in any way. On the other hand credit was expanded to the fullest possible extent. An institution which they called the Reconstruction Finance Corporation was created and the well known Jesse Hillman—said to be the largest money lender in the world in any period in the world's history—was put in charge of that corporation and the Federal Government lent as much as 10 billion dollars of Government money from 1933 to 1939. It may be interesting to my friend Mr. Sivathanu

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

Pillai to know that 77 per cent. had to be paid back before 1937 and that it is expected that the balance also will be forthcoming on the allotted days. It can thus be seen that in the richest country in the world and possibly in other countries as well, the problem of slumps has been tackled by expansion of credit. The attempt here on the other hand is to tackle the problem by contraction of credit. It is suggested in the report of the committee that a contraction, if any, would only be for a small time. It is suggested that the capitalists in Travancore are hoarders of money, that though they may hoard their money for some time, finding that it is not profitable to hoard money they will bring the money again and begin to give agricultural loans and thereby entangle themselves afresh. That is rather a poor compliment to the capitalists of Travancore if there are any. In these days we cannot think of any capitalist hoarding his money or keeping it uselessly. He could find plenty of means of investment and it is more than unlikely that any capitalist would think of once again starting on doubtful ventures and put himself at the mercy of agitation. That was one of the main reasons which actuated the committee to suggest the necessity for legislation. In the course of the discussion on credit we have to keep in mind that internal credit in the State has been considerably affected even by the Act of 1112. Agriculture was finding credit in only three or four ways. For long-term credit, agriculture was dependent on chitties and hypothecation bonds. For short-term credit agriculture was dependent upon neighbourly loans. There are no classes of professional money lenders or usurers in Travancore. The corporate banks in the State have only been lending money to agriculturists on a very small scale and, if at all, only for the purpose or during the times when they have to sell the crops that they harvested. Now let us see the present position. Chitties have gone out of existence. Neighbourly loans have now ceased to be and as regards hypothecation bonds a resort to the registers in the Registrar's office will show that they are only in renewal of old debts and not for any new advances. Internal credit has thus been very considerably affected. Some of the honourable members in this assembly referred to external credit and the need for conserving the reputation of the State with a view to secure as much external credit as possible. If a measure of this kind be passed, I feel certain that it will affect external credit as well. Already external credit has been affected by the banking crisis through which we passed during the past one or two years, the collapse or suspension of almost all the corporate banks in the State and the further fact that quite a number of rubber companies have been floated and money from outside has been drawn in. Our credit having thus been affected outside, is it not likely that, if we venture upon an emergency legislation of the kind proposed, our credit outside the State would be affected more? If the State wants internal credit as well as external credit it cannot be achieved by legislation of the kind proposed. It is therefore that I am suggesting that legislation on the lines recommended would be suicidal to the interest of the agriculturists and of banking in the State.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

I want, in this connection, to make the only suggestion that the problem is an economic one and that there should be expert advice before launching upon measures of this kind. I do not in the least suggest anything against the members of the Committee. I have the greatest possible esteem for the members, but, nevertheless, I cannot say that they have given expert advice. I do not belittle the presence of Mr. Karunakaran, an economist himself. I would place him on a plane with Professor Keynes, who is supposed to think one year a head of his fellows. I therefore suggest again that no venture should be made without taking expert advice from people like Mr. Keynes. Although he himself may not be available, there are expert economists like Professor Shah of Bombay.

The next point that suggests itself to me is that on the same materials the legislature in 1110, 1111 and 1112 recommended a measure and it was thought then that that measure was sufficient. We have to consider we have any further materials at present. Has there been a further change in the situation to necessitate the launching of any new piece of legislation? We see from the Committee's Report that no fresh materials or fresh records or evidence was before them. No doubt, in a matter of this kind there is nothing like *res judicata*. But there must be a limit and the test is whether we have reached the limit as to necessitate legislation.

I proceed next to the subject of scaling down all debts in different ways, that has been recommended by the Committee. I can understand scaling down by the process of conciliation, but when we step out of conciliation and introduce compulsion or coercion, I certainly cannot find any difference between that and expropriation. When a similar measure was before the then legislature, I mean Act III of 1112, and a proposition was raised which bordered on expropriation, the then Legal Remembrancer came down and said that it is expropriation pure and simple, unalloyed and unadulterated. Have the circumstances in our country changed so much as to compel us to think of such a measure? No civilised Government would think of expropriation without compensation. It is therefore that on earlier occasions we thought of conciliation only and not of expropriation or scaling down by compulsion. I note that one or two of my honourable friends were hard put to it to find out a precedent and had to travel as far back as 2000 years in getting one. We do not know the conditions of the world in its moral or legal position in those days. But, however, research had to go back to such a large number of years to find a parallel or a precedent. We, therefore, can take it that this measure cannot be justified by precedents in recent days by civilised people. They could as well have referred to the expropriation programme in Russia or in America or the present acts of Hitler in Poland or Czechoslovakia. But, whatever that may be, one cannot justify expropriation without compensation.

MR. KOCHIKAL P. BALAKRISHNAN TAMPI (*Member, Sri Chitra State Council*): Sir, I want——

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

PRESIDENT: Order, order, The honourable member does not yield his place.

MR. S. KRISHNA AIYAR: Because it is a matter of reminding and not a matter of question.

MR. KOCHIKAL P. BALAKRISHNAN TAMPI: May I ask the honourable member whether the temporary social legislation as contemplated now is not the best way of avoiding the grim expropriation of Russia?

MR. S. KRISHNA AIYAR: It seems to be granted that there has been grim expropriation in Russia and the question assumes that probably Travancore might proceed to similar lengths if the agitation is allowed to be continued.

PRESIDENT: The sources of information regarding Russia are confused or conflicting. Therefore, I don't think it necessary to go into that.

MR. S. KRISHNA AIYAR: The reference as to what can be achieved by agitation is the possibility that has been headed on by the other side. Let me here cite the example of the case of the late State Congress and the agitation and what it has achieved. It is possible for agitation to achieve a lot. But, we——

PRESIDENT: Order, order, I don't think we need go into politics.

MR. S. KRISHNA AIYAR: I beg pardon of this House and obey the ruling of the Chair.

In Travancore, you had laws against compound interest, against accumulation of interest operating from a hundred years ago and people acting upon that had secured, what I would call, vested interests. Such vested interests can be divested with mutual consent and therefore the element of conciliation. If such vested interests are divested in favour of the debtors— and there are a large number of debtors—it will be no different from re-arrangement or re-distribution of the wealth of the land. And redistribution of the wealth of the land would only be the beginning of communism. I remember on another occasion a proposal was brought forward as to the necessity of redistributing land in the State, at least such of it as has not been under the plough. This is only the beginning. You begin with wealth in favour of the debtor. It may go on with the distribution of land so that if that one precedent is started and admitted, there is no possibility of a limit to the re-distribution of the wealth of the land and this will naturally lead to the anihilation of all private property.

It was in this connection that I wanted to suggest what the State could do. My position is that legislation will not be justifiable. But the agriculturist can be helped to pay his debts by administrative measures. One of the administrative measures that has been suggested is the granting of loans or guaranteed bonds to the agricultural debtors, not all of them, but the deserving of them to enable them to pay their debts. It is not, as was said by one of our fellow members, payment through the creditor. One of the ways in which we could help the debtor is to enable him to pay his debts. There are many ways of rehabilitating the position of the agriculturists. Economically, he is

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

very poor and his position is one that requires help and indebtedness is only one factor that affects his life. It was in this connection that I wanted to suggest that one crore of Rupees may be placed at the disposal of the agriculturists by the Government. This might be utilised by way of compensation, not for expropriation purposes, but for conciliation. It is well known to almost every body that the capitalist or the creditor would be prepared to write off or reduce his claims to a very great extent if cash or guarantee bonds are offered. The debts of the agriculturists are supposed to be between ten to twenty-five crores, but, I doubt whether you would be able to reach that figure now. No doubt, I was a member of the much abused Banking Enquiry Committee and Depression Enquiry Committee. But, the debt of Rs. 25 crores then mentioned must have now been liquidated. I shall take the example of Mr. Joseph one of the wealthiest men in Travancore and I am sure Mr. Joseph will bear witness when I say that he himself put the position of indebtedness at Kanjirapally at over Rs. 50 lakhs. Those were the boom days of rubber, when Europeans were prepared to advance money to any extent. Rubber was selling at such a fabulous price that fortunes were made and rubber princes ruled the land. Well, whatever that may be, the indebtedness at Kanjirapally was put at Rs. 50 lakhs and Mr. Joseph will be able to assure the Assembly that at present the indebtedness at Kanjirapally may be less than Rs. 5 or 10 lakhs. If we consider the fact that in other places of Travancore similar liquidation has taken place, there would now be no such bugbear as the surmise of the Banking Enquiry Committee that the debt would come to about Rs. 25 crores. I wish to suggest that instead of scaling down by compulsory laws the creditor and debtor may be left to themselves, the Administration merely saying that if the creditor is prepared to give up the whole of his interest, a long term bond will be given him.

If he gives up 20 per cent of his capital, a short term bond or cash would be paid. The only thing is it must be made payable to the creditor and he must find it worthwhile to accept it so that without any compulsory scaling down the accounts could be closed.

MR. KOCHIKAL P. BALAKRISHNAN TAMPI: May I point out in an informal way the time limit allowed?

PRESIDENT: No specific time-limit has been prescribed. I trust that honourable members would bear in mind some such definite limit.

MR. S. KRISHNA AIYAR: I shall not trespass on the time of the other honourable members. But, in view of the importance of the matter the discussion may even be extended by one or two days more.

In respect of that one point put by the Chair I would once again suggest that administrative methods may be tried making it worthwhile for the creditor to take a guaranteed bond or cash. This leads me again to the subject of the difficulties attendent upon giving relief to the deserving and the undeserving debtors. It is not that I admit

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

in any way that relief must be administered by legislative enactment. But if it is supposed that legislative methods should step in and administrative measures are not necessary, we may have to grapple with several difficulties as Mr. Kainikara M. Padmanabha Pillai pointed out. There are difficulties to find out who are the deserving and the undeserving debtors. He referred to one instance of a father worth about Rs. 30,000 and the same to be distributed among 6 sons, wherein each would get about Rs. 5,000. In such a family, if there are debts, division of the property could be made with the consent of the creditors. I do not see any object in relief being granted to such a family. One might say that among debtors, there may be 100 guilty people who will escape and one innocent man who may be convicted. But that should not be taken as the standard.

However, he has pointed out a great difficulty and I recognise it, namely, to draw a line between the deserving and the undeserving. That, however, should put us to think whether in a case of this kind a legislative measure would be justifiable. If we cannot distinguish between the deserving and the undeserving and if we want to administer indiscriminate charity, certainly, it will not be worth a legislative enactment for that purpose. Then there are the further difficulties. Who is an agriculturist? What is meant by 'agricultural debt'? I discussed this yesterday.

MR. KAINIKARA M. PADMANABHA PILLAI (*Member Sri Mulam Assembly*): May I know whether the member's suggestion therefore is that because there is no method of ascertaining the deserving and the undeserving, the remedy is not to have legislation?

MR. S. KRISHNA AIYAR: Not on that one ground alone. I have adduced more than one ground to show that there is no necessity or justification for an emergency legislation of the proposed kind. This was only one of the arguments from admitted facts. There are many other difficulties as well. Who is an agriculturist? This has been referred to by me even yesterday. What is an agricultural debt? An agricultural debtor does not become a debtor purely for agricultural purposes. At present we can realise that a majority of the debts of the agriculturists has been utilised not for agricultural purposes. The debt might have been for a marriage dowry; it may be for the education of the sons so that they may be unfitted for agricultural purposes. It may again be for litigation, for diverse other purposes. But one thing is prominent and it is that improvidence is at the root of the heavy agricultural indebtedness. The question then is whether there should be a penalty at thrift which is represented by the creditors and a sort of help towards improvidence. So, there is the question who is an agriculturist and who is a non-agriculturist? What is an agricultural debt? Are all debts agricultural debts? Whether we have to go to the genesis of the debt? There again, the question is how all these debts came to be heaped up? It was suggested here that it might be due to the prolongation of the litigation in this State. All these put together would raise the cry that it is difficult to administer a law of the kind proposed now. That is only another argument against passing a legislative measure of this kind.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

As regards the further question, which the President referred to us, namely, as to whether agricultural debts and trade debts should be considered on the same footing, in my view the agricultural debts must be left undisturbed. The word "agriculturist" has to be better defined. One has to find out what it is exactly. So far as trade debts are concerned, they must be held *sacro-sanct*. Trade depends on the existence of banks. An individual trader takes money from the bank. He purchases commodities. He distributes them to the dealers who in turn distribute to the subdealers and they to the agriculturists of the land. If one link in the chain is broken, credit is gone. A trader will not get any further credit from the bank. The dealer will not get credit from the trader and the agriculturist will suffer. Therefore, the whole machinery of credit system collapses. A banker is only the depositary of money of the people. He does not hold it as his own. He has no right to it. He is only a trustee. He uses the money for the purpose of the State. He is a necessary public institution and the banker must be protected to the utmost possible limit.

I would conclude by saying that the agitation that has been carried on is not a case of agitation by the landlords against the tenants as some seem to think. It is a got-up agitation for which only a few in the land are responsible. I hope that some who are responsible, at least one who is responsible, would not be too proud to admit his observation, his engineering capacity and his lead in bringing the agitation to the present shape. The agitation is to a certain extent artificially engineered. I hope we shall stop at the last Act of 1112 and not go into any further enactment for the purpose of satisfying the creditor classes or the debtor classes.

MR. K. R. NARAYANAN (*Member, Sri Mulam Assembly*): ഈ രാജ്യത്തു ജനങ്ങൾക്കുള്ള ഋണത്തിനു ഒരു നിവാരണം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണെന്നു ഗവണ്മെന്റും മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. അതിലേക്കു ഒരു നിയമം ഉണ്ടാക്കണമെന്നും ഗവണ്മെന്റിനു തോന്നി. ഇങ്ങനെ കടനിവാരണം ചെയ്യേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണെന്നും അതിലേക്കു നിയമം അത്യാവശ്യമാണെന്നും സമ്മതിക്കുന്ന ഗവണ്മെന്റിന്റെ മുൻപാകെ കടനിവാരണത്തെക്കുറിച്ചു് വലിയ പ്രസംഗങ്ങളൊന്നും ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കടനിവാരണം ചെയ്യേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണെന്നു ലോകം ഉണ്ടായകാലം മുതൽ മുറവിളി കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു പ്രതികൂലമായി പല്ലവി പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ വിമർശിക്കുന്നതിനൊ അതിനു മറുപടി പറയുന്നതിനൊ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ യാതൊരു ആവശ്യവും കാണുന്നില്ല. ദിവാൻ പ്രസിഡന്റു അവർകളുടെ ഇന്നലത്തെ പ്രസ്താവനയാൽ കടനിവാരണം അപരിത്യാജ്യമാണെന്നു സംശയരഹിതമായിത്തന്നെ പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി. അങ്ങിനെ സംശ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

യർഹിതമായി പറയുന്ന ഒരു ഭരണമേധാവിയുടെ അടുത്തു ഇനിയും അതിന്റെ ആവശ്യത്തെക്കുറിച്ചു പ്രസംഗിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലതന്നെ. ഇന്നു നമ്മെ അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രശ്നം ഏതാണ്? എന്റെ മാന്യ സ്നേഹിതന്മാരുടെ ഇന്നലത്തെ പ്രസംഗം ശ്രദ്ധിച്ചതിൽ അവരിൽ പലരും ബില്ലിന്റെ ചില ഉൾപ്പിരിവുകളെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചതായി കേട്ടു. കടനിവാരണതത്വത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ ഉൾപ്പിരിവുകളേയും ഉപവിഷയങ്ങളേയും പററി ചർച്ച ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല. കടനിവാരണം ചെയ്യേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണെങ്കിൽ അതു എങ്ങിനെയുള്ള കടക്കാക്കാണ് ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത്, എന്നാണു ഒരു സംശയം ഉണ്ടാകാവുന്നത്. കടക്കാരെ ചെറുകടക്കാർ എന്നും വൻകടക്കാർ എന്നും രണ്ടായി തിരിച്ച് ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി. കടനിവാരണം ചെയ്യുന്നതിനു നിർദ്ദേശിക്കുന്ന പദ്ധതികൾകൊണ്ടുള്ള ഗുണം എല്ലാവർക്കും മൊത്തത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തത്തക്കവിധത്തിൽ ആയിരിക്കണമോ എന്നുള്ളതിനെപ്പററിയുള്ള പൊതുജനാഭിപ്രായം അറിയണമെന്നുള്ളതാണ് ദിവാൻ പ്രസിഡൻറ് അവർകളുടെ പ്രസ്താവനയിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. ഇതു നിസ്സാരമായ ഒരു കാര്യമല്ല. വളരെ ഗൗരവത്തോടും അതു അർഹിക്കുന്ന ശക്തിയോടും പ്രാധാന്യത്തോടുംകൂടി ചർച്ചചെയ്യേണ്ട ഒരു സംഗതിയാണ്. ഇവിടെ വന്നുചേരുന്ന ഏററവും വിഷമമേറിയ ഒരു കാര്യം ധനവാനെന്നും ദരിദ്രനെന്നും ഒരാളിനെ തരംതിരിക്കുന്ന സംഗതിയാണ്. ൧൦൦ രൂപ കരംകൊടുക്കുന്ന ഒരാളിനെ ധനവാൻ എന്നു പറയാൻപ്രയാസമാണ്. ൧൦൦ ഏക്കർ ചേരിക്കൽഭൂമിയുള്ള ഒരാളിന് അതിൽനിന്നും ഉള്ള വരവ് ൧൦൦ രൂപയും ആ ഭൂമിക്ക് കൊടുക്കേണ്ട കരം ൧൫൦ രൂപയും ആയിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു ഒരാൾ കൊടുക്കുന്ന കരത്തെ മാനദണ്ഡമാക്കി അയാൾ ധനവാനാണൊ ദരിദ്രനാണൊ എന്നു നിശ്ചയിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മറെറാരു പ്രധാന സംഗതി, കടനിവാരണംചെയ്യേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണെങ്കിൽ എല്ലാ കടക്കാരേയും സഹായിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണൊ, വൻപിച്ച കടക്കാരെ അതിൽനിന്നും ഒഴിവാക്കണ്ടതൊ എന്നാണ്. വൈദ്യനെക്കൊണ്ട് രോഗം ചികിത്സിപ്പിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അങ്ങിനെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടു ൧൦൦ ഡിഗ്രി പനിയുള്ളവരെ മാത്രം ചികിത്സിച്ചാൽ മതി. ൧൦൨ ഡിഗ്രി പനിയുള്ളവരെ ചികിത്സിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലാ എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതു ശരിയാണൊ? കടനിവാരണം ചെയ്യേണ്ടതും അതിലേക്കു ഒരു ബിൽ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതും അത്യാവശ്യമാണെന്നു ഗവമെണ്ടും ജനപ്രതിനിധികളും സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം യാ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ന്തൊരു വ്യത്യാസവുംകൂടാതെ, യാതൊരു വേർതിരിക്കലും കൂടാതെ, എല്ലാവർക്കും ബില്ലിന്റെ ഗുണം സിദ്ധിക്കത്തക്കവണ്ണം എല്ലാവരേയും ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതു ഗവണ്മെന്റിന്റെ ചുമതലയും ജനങ്ങളുടെ ധർമ്മവും രാജ്യത്തോടു ചെയ്യാനുള്ള കടമയും മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ടു യാതൊരുവിധമായ വേർതിരിപ്പിന്റെയും ആവശ്യമില്ല. ഈ റിപ്പോർട്ടിൽത്തന്നെ അപ്രായോഗികമായ പല സംഗതികളും കാണുന്നുണ്ടു്. ൫൦൦൦ രൂപയുടെ കടക്കാരനെ ഒരു വൻപിച്ച കടക്കാരനാക്കുന്നു എന്നുതന്നെവിചാരിക്കുക. ഈ തരത്തിലുള്ള കടക്കാർക്കു ബില്ലുനിമിത്തം അപകടമാണുണ്ടാകുന്നതെന്നു കാണുന്നുവെങ്കിൽ ൫൦൦൦ രൂപയുടെ കടത്തെ ചെറിയ തുകകളാക്കി കുറയ്ക്കുന്നതിനു രജിസ്റ്റർകച്ചേരിവരെ പോയാൽ മതിയാകും. അതു സത്യസന്ധതക്കുറവൊ മര്യാദലംഘനമൊ ആയി ആരും ഗണിക്കയുമില്ല. എല്ലാ വൻകടത്തേയും ബില്ലിന്റെ ഗുണം അനുഭവിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ചെറുതാക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനുള്ള സൗകര്യവും ഇതിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് വൻകടക്കാരെ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ പാടില്ല എന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. ഈ വൻകടക്കാർ എന്നു പറയുന്നവർ എത്രപേരുണ്ടു്? ഇവിടെയുള്ള ൯൫ ശതമാനംപേരും ചെറുകടക്കാരാണ്. അഞ്ചു് ശതമാനംപേർ മാത്രമാണ് വൻകടക്കാരായിട്ടുള്ളതു്. ഈ ൯൫ ശതമാനംപേർക്കും ലഭിക്കുന്നഗുണം ൫ ശതമാനംപേർക്കുകൂടി ലഭിച്ചുകൊള്ളട്ടെ, എന്നു വിചാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു തരക്കേടും വരാനില്ല. ഇവിടെ ഒരു സംശയത്തിനു ഇടകാണുന്നുണ്ടു്, എല്ലാ കടക്കാരേയും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയാൽ ഗവണ്മെന്റിൽ നിന്നും പണം കടം കൊടുക്കാൻ സാദ്ധ്യമാണൊ എന്നാണ്. ഇതു വളരെ ആലോചിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമാണ്. കടനിവാരണം അത്യാവശ്യപ്പെടുന്നവർക്കെല്ലാം ഗവണ്മെന്റു സഹായിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു യാതൊരു കരാറുമില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു ആലോചനയുമില്ല. കഴിയുന്നവിധത്തിൽ ഗവണ്മെന്റിനെ സമീപിച്ചു് ഗവണ്മെന്റിനെക്കൊണ്ടു കടം കൊടുപ്പിക്കുന്നതിനു സഹായം ആവശ്യപ്പെടാം. ക്രെഡിററു ബാങ്ക് മുഖേനയൊ മറേറതെങ്കിലും വിധത്തിലുള്ള വായ്പഎടുത്തൊ കടനിവാരണം ഉണ്ടാക്കണമെന്നു അപേക്ഷിക്കാം. അതിലെല്ലാ കടക്കാരെയും അഭിമുഖീകരിക്കാൻ സാധിക്കുമൊ എന്നു സംശയമാണ്. എന്നാൽ എല്ലാ കടക്കാരേയും ബില്ലിന്റെ പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണ്.

ഇന്നലെ ഇവിടെ നടന്ന വാദപ്രതിവാദത്തിൽ പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങളെ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

തീർച്ചയായും ഉൾപ്പെടുത്തണം. ഇതിൽ കടമുള്ളവരെന്നും കടമില്ലാത്തവരെന്നും രണ്ടു തരക്കാരുണ്ട്. ൫൦൦ രൂപ വാങ്ങിക്കാനുള്ള സംഗതിക്കു ൫൭൦ കടം വാങ്ങിക്കുന്ന പരസ്പരസഹായസംഘത്തിൽ ൯൦ ശതമാനവും ഇല്ലാത്ത കടക്കാരാണുള്ളത്. അപേക്ഷക്കാരൻ രണ്ടു ജാമ്യക്കാരെ നിറുത്തി ഒപ്പിട്ടുകൊടുത്താൽ വായ്പ കൊടുക്കും. ഇങ്ങിനെ വളരെ പാവങ്ങൾ പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങൾവഴി ഇല്ലാത്ത കടക്കാരായി തീന്നിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങളെ ഇതിൽ നിന്നും ഒഴിവാക്കാൻ പാടില്ല. ഈ റിപ്പോർട്ടുതന്നെ വളരെ അപൂർണ്ണമാണെന്നു പലരും അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ൩൦ ശതമാനം പലിശ വച്ചിരിക്കുന്നതു യാതൊരു കാരണവശാലും നീതീകരിക്കത്തക്കതല്ല.

എന്റെ മാന്യ സ്നേഹിതൻ മി: മരയ്ക്കാർ വളരെ ശക്തിയായി ഇവിടെ വാദിച്ചതു കച്ചവടക്കാരെ ഇതിൽ നിന്നും ഒഴിവാക്കണമെന്നാണ്. അടുത്തിരുന്നുകൊണ്ടു ആ അഭിപ്രായത്തെ എതിർക്കേണ്ടി വന്നതിൽ ഞാൻ മനസ്താപിക്കുന്നു. കച്ചവടക്കാർ എന്നൊരു ജാതിയെ തിരിച്ചെടുക്കുന്നതിനു സാദ്ധ്യമല്ല. കർഷകനു ആനുകൂല്യം സിദ്ധിക്കത്തക്ക നിയമം വരികയാണെങ്കിൽ കച്ചവടക്കാരൻ കൃഷിക്കാരനാകും. കച്ചവടക്കാരനു ഗുണം കിട്ടുന്ന നിയമം വരികയാണെങ്കിൽ കൃഷിക്കാരൻ കച്ചവടക്കാരനായി മാറും. കഥകളിയിൽ ദുര്യോധനന്റെ വേഷം കെട്ടുന്നവനും ഭീമന്റെ വേഷംകെട്ടുന്നവനും ഒരാളാണ്. കച്ചവടക്കാരെ ഒഴിവാക്കണമെന്നാണ് മി: മക്കാർപിള്ളയും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു. ഇവർ രണ്ടുപേരും ഇവിടത്തെ വൻപിച്ച കച്ചവടക്കാരാണ്. ഇവർ നിമിത്തം ഇവിടത്തെ കച്ചവടം വളരെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനു അവരോടു കൃതജ്ഞതയുള്ളവരായിരിക്കേണ്ടതാണ്. കച്ചവടക്കാരെ ഇതിൽനിന്നും ഒഴിവാക്കി അസാധാരണവും അപ്രായോഗികവുമായ മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു പോകാതെ കച്ചവടക്കാരും കൃഷിക്കാരും ഒന്ന് എന്നുള്ള നിലയിൽ കൊണ്ടുപോകേണ്ടതാണ്. ഇന്നലെ ഇവിടെ നടന്ന വാദപ്രതിവാദത്തിൽ ഒരു സംഗതിയെപ്പററി ആവത്തിച്ച് ആവത്തിച്ച് പറഞ്ഞുകേട്ടു. ഇങ്ങനെ ഒരു നിയമം ഉണ്ടാക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ രാജ്യത്തുനിന്നും ഡ്രെഡിററു നശിച്ചുപോകുമെന്നുള്ളതാണ്. കടംവാങ്ങിച്ചുപോയി, അതു തിരിച്ചു കൊടുക്കാൻ ഇൻസ്റ്റാൾമെന്റു അനുവദിച്ചു തരണം; കുറെ കാലതാമസം വേണം, എന്നു മാത്രമെ പറയുന്നുള്ളു. മുതൽ കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടു കൊടുക്കാതിരിക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നതു. ഠാരാ

ദിവാസ്വപ്നങ്ങൾക്കായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു കടം വാങ്ങിച്ചുപോയി. അങ്ങിനെ വാങ്ങിച്ച കടം തിരിച്ചു കൊടുക്കണം. സത്യസന്ധതയേയും ധർമ്മനിഷ്ഠയേയും പരിപാലിക്കണമെന്നു കരുതി പ്രാണവായുവിനേയും അടക്കിക്കൊണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ട സഹായം ചെയ്യണം; ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതി ഞങ്ങൾക്കു അനുകൂലമല്ല; ഇന്നത്തെ വരവു കടം വീട്ടുന്നതിനു പര്യാപ്തമല്ല; അതുകൊണ്ടു പലിശ കുറച്ചു പല ഗഡുക്കളിലായി കൊടുക്കുന്നതിനു സൗകര്യം തരണം; എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇവിടത്തെ ക്രഡിററു നശിച്ചുപോകുമെന്നു പറയുന്നുവെങ്കിൽ സൂര്യന്റെ ചൂടിൽ അലിഞ്ഞുപോകുന്ന മഞ്ഞുകട്ടയാണൊ ഇതു് എന്നാണു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതു്. ഏ എന്നവനോടു ൧൦൦൦ രൂപ കടംവാങ്ങിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുക. എട്ടുപത്തുകൊല്ലത്തിനു മുൻപു ഒന്നരക്കണ്ടി കുരുമുളകു വിററതാണു് ആ രൂപ. ആ ഒന്നരക്കണ്ടി കുരുമുളകു ഏററു ഇപ്പോൾ തിരിച്ചുകൊടുത്താൽ മതിയൊ? അതു മതിയെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ സത്യസന്ധത പരിപാലിക്കുന്നതിനും കരാറു പരിപാലിക്കുന്നതിനും വിഷമം ഒന്നുമില്ല. ക്രെഡിററു എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ മാത്രം ഈ വെപ്രാളം കാണിക്കുന്നതു എന്തിനാണു്. പഞ്ചാബിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു നിയമം ഉണ്ടാക്കിയപ്പോൾ അവിടത്തെ ക്രെഡിററു നശിച്ചുപോയില്ല. കൊച്ചിയിൽ ഈ നിയമം നടപ്പിലാക്കിയതുകൊണ്ടു അവിടത്തെ ക്രെഡിററും നശിച്ചുപോയില്ല. യു. പി. യിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടു അവിടത്തെ ക്രെഡിററും നശിച്ചുപോയില്ല. പല നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിലും ഋണനിവാരണബിൽ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടു. അവിടത്തെ ക്രെഡിററുകൾക്കു യാതൊരു ഭംഗവും വന്നിട്ടില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു തിരുവിതാംകൂറിൽ മാത്രം ക്രെഡിററ് തുലഞ്ഞുപോകുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതു പോകേണ്ട ക്രെഡിററു തന്നെയാണു്.

കരാറുലംഘനം വരുത്തുന്നു എന്നുള്ളതാണു് മറെറാരുവാദം. അതു എങ്ങനെയാണെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഞാൻ നാളെ ൧൧ മണിക്കു വൈക്കത്തു എത്തിക്കൊള്ളാമെന്നു കമ്പിയടിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. അതു ഒരു കരാറാണു്. അതനുസരിച്ചു ഞാൻ ഇവിടെ നിന്നും പോകുന്നു. തിരുവല്ലായിൽവച്ചു എന്നെ പാമ്പു കടിച്ചു അപകടമുണ്ടായി എന്നു വിചാരിക്കുക. ആ സ്ഥിതിയിൽ ഉടനെ ഞാൻ ആശുപത്രിയിൽ പോകണോ, അതല്ലാ കരാറുലംഘനം വരുത്താതിരിക്കാൻ വൈക്കത്തു പോകണോ? ഏതാണു ചെയ്യേണ്ടതു്? ഇതു വയററിന്റെ പ്രശ്ന

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

മാണ്. ഞങ്ങൾ വേലയെടുത്തു ബുദ്ധിമുട്ടിയിട്ടും കടം വീട്ടാൻ ഞങ്ങൾക്കു സാധിക്കുന്നില്ല. പട്ടിണികിടന്നു വലഞ്ഞു ഉടുക്കാൻ തുണിയില്ലാതെ, കുടിക്കാൻ കഞ്ഞിയില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെടുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ പറയുന്നതു, നിങ്ങളോടു വാങ്ങിച്ചതു ഞങ്ങൾ തരാം, ഞങ്ങൾക്കു പലിശ കുറച്ചു തരണം. ഇൻസ്റ്റാൾമെൻറായി തിരിച്ചു തരുന്നതിനു സൗകര്യം തരണമെന്നു ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു ഞങ്ങളുടെ പ്രാണരക്തത്തെ മുൻപിൽവച്ചുകൊണ്ടു ഹരിശ്ചന്ദ്രന്മാരാകുന്നതിനുവേണ്ടി—ഞങ്ങളുടെ കരാറുകളെ പരിപാലിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി—ചോദിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഞങ്ങളെ കരാർ ലംഘനക്കാരാക്കരുതു്. കരാർ ലംഘനക്കാരെന്നു പറഞ്ഞു ഭാവിതലമുറ ഞങ്ങളുടെ മുഖത്തു കരിതേക്കുന്നതിനു ഇടവരുത്തരുതു്. കരാർ പരിപാലിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു ഞങ്ങൾ ഇങ്ങനെ അപേക്ഷിക്കുന്നതു്.

ബഹുമാനപ്പെട്ട ജന്മിമാർ മഹാമനസ്കന്മാരാണ്. അവരോടു ഞങ്ങൾക്കു വലിയ ആദരവുണ്ടു്. വളരെക്കാലമായി ഞങ്ങളെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള കരക്കുടിശിഖ ഈടാക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഞങ്ങളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. അവരുടേയൊ ഞങ്ങളുടേയൊ കുറ്റംകൊണ്ടല്ല കുടിശിഖ വന്നുപോയിട്ടുള്ളതു്. ഫാറം കൊടുക്കാൻ സൗകര്യപ്പെടാതെ പോയതാണു കുടിശിഖക്കു കാരണം. ജന്മിമാരിൽ അധികവും നമ്പൂതിരിമാരാണ്. അവർ മഹാമനസ്കന്മാരായതുകൊണ്ടാണു ഇങ്ങനെ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്. നാട്ടുകാരുടെ വീഴ്ചകൊണ്ടല്ല ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

MR. R. NARAYANAN NAMBOOTIRI (*Member, Sri Mulam Assembly*): ഈ വീഴ്ചക്കു കുറവുചെയ്തുകൊടുത്താൽ മതിയൊ?

MR. K. R. NARAYANAN: അവരുടെ മഹാമനസ്കതയെ മുൻനിറുത്തി കുടിയാന്മാർക്കു വന്നുപോയ വീഴ്ചയെ ശരിപ്പെടുത്തണമെന്നാണു പറയുന്നതു്. ആനക്കു ഒരു പറ എത്ര നിസ്സാരമാണ്. എന്നാൽ ഒരു ഉറുമ്പിനു അതു കിട്ടുന്നുവെങ്കിൽ അഞ്ചെട്ടുദിവസം കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ സാധിക്കും. ജന്മിമാരുടെ ചരിത്രപരമായ പ്രസിദ്ധിയും കാലചക്രഭ്രമണനിമിത്തം ഭാഗ്യാതിരേകത്താൽ ഉന്നതസ്ഥാനത്തു ഇരിക്കുന്നതിനും സംഗതിയായി. അവരുടെ ശരീരം വിയർപ്പിക്കാൻപോകണ്ടാ. മററു യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടിനും പോകണമെന്നു പറയുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ സാഹചര്യങ്ങളെ അവർ പരിപാലിക്കുകതന്നെ വേണം. താമരയില്ലാത്ത കുളമായി ഒരിക്കലും വരാൻ പാടില്ല. അവർ പ്രഭുക്കന്മാരായി

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

തന്നെ ഇരിക്കണം, അവർ മഹാമനസ്കന്മാരായി വിട്ടുവീഴ്ചകളോടു കൂടി പ്രവൃത്തിക്കുന്നവരായി അഞ്ചാറു വർഷം കഴിഞ്ഞുകൂടിയാൽ കാര്യമെല്ലാം ശരിയാകും. അപ്പോൾ ഫാറം കൊടുത്താൽ ഞങ്ങൾ പണം കൊടുക്കാൻ തയ്യാറാണ്. ജനങ്ങൾ ബില്ലുണ്ടാകുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. റിപ്പോർട്ടു പര്യാപ്തമാണെന്നു ഒരു കൂട്ടർ പറയുന്നു. റിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്ന സംഗതികൾ അതിരുകടന്നുപോയി എന്നു മററു ചിലരും പറയുന്നു. രണ്ടു കൂട്ടരും പറയുന്നതു ശരിയാണു. പക്ഷെ, രണ്ടും ശരിയായിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഗവൺമെൻറുതന്നെ ശ്ലാഘനീയമെന്നു പറയുന്ന ഈ റിപ്പോർട്ടിനെയെങ്കിലും കാലവിളംബംകൂടാതെ പാസാക്കണം. അല്ലാതെ ഇങ്ങനെ നീട്ടിനീട്ടി കൊണ്ടുപോകുന്നതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ല. ശരീരവും പ്രാണനും തമ്മിൽ വിട്ടുപിരിയാൻ പോകുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ വേണ്ട സഹായം ചെയ്യണം. അനവസരത്തിൽ ചെയ്യുന്ന സഹായങ്ങൾകൊണ്ടു ഫലമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഏററവും വേഗത്തിൽ ഇതിനെ നിയമമാക്കി കൃഷിക്കാരെ രക്ഷിക്കണമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു.

MR. K. V. JOSEPH (*Member, Sri Mulam Assembly*): സർ, കടനിവാരണം സംബന്ധിച്ച ആലോചനകൾക്കായി ഈ സഭയിലെ ഒരു മെമ്പറായി എന്നെ നിയമിച്ചതിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവൺമെൻറിനോടു എനിക്കുള്ള നന്ദിയെ ഒന്നാമതായി സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കടനിവാരണം ഉണ്ടാക്കിത്തരണമെന്നു ഞങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ പത്തുകൊല്ലങ്ങളായി ഗവൺമെൻറിനോടപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അതിൻെറ ഫലമായി ഗവൺമെൻറിൽനിന്നും ഒരു കമ്മററിയെ ഏർപ്പെടുത്തുകയും, ആ കമ്മററി വേണ്ട അന്വേഷണം നടത്തി ഒരു റിപ്പോർട്ടു സമർപ്പിക്കയും അതനുസരിച്ചു ഒരു നിയമം പാസാക്കി നടപ്പിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ആ നിയമംകൊണ്ടു കടക്കാർക്കു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ലെന്നു ഗവൺമെൻറും ജനങ്ങളും ഒരുപോലെ സമ്മതിച്ചുകഴിഞ്ഞു. കൺസിലിയേഷൻ ബോർഡുകൊണ്ടു യാതൊരു ഗുണവും കിട്ടുന്നില്ലെന്നുള്ള ഞങ്ങളുടെ സങ്കടത്തിനു പരിഹാരമുണ്ടാക്കാനായി ഗവൺമെൻറിൽനിന്നും മറെറാരുകമ്മററിയെ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ആ കമ്മററി വേണ്ട അന്വേഷണം നടത്തി ഒരു റിപ്പോർട്ടു സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതൊരു വിഷമമേറിയ സംഗതിയാണെന്നു ആരംഭകാലത്തു പലരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും അതിനു ഒരു തീർമാ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

നമുണ്ടാക്കണമെന്നു ഗവൺമെൻറു ഇപ്പോൾ നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞു. കരാറുകളുടെ പരിശുദ്ധതയിൽ കുറെയെല്ലാം വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യാമെന്നും മുതൽ കുറെ കുറയ്ക്കാമെന്നും പലിശ കുറയ്ക്കാമെന്നും തവണ അനുവദിക്കാമെന്നും മററും സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. കോർട്ടുജപ്തി വാറണ്ടു ഇവയൊന്നും നീതീകരിക്കത്തക്കതല്ലെന്നും ഇപ്പോൾ വന്നിട്ടുണ്ടു. ഈ സംഗതികൾ കൊണ്ടെല്ലാം ഞങ്ങൾക്കു കുറെ സന്തോഷത്തിനും ആശ്വാസത്തിനും വകയുണ്ട്. വെറും ആജിറേറഷൻകൊണ്ടുമാത്രം ഗവൺമെൻറിനെ വിഷമിപ്പിച്ചു നിയമം പാസാക്കിച്ചുകളയാമെന്നു കൃഷിക്കാരായ ഞങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലെന്നു എനിക്കു ധൈര്യമായും മനസ്സാക്ഷിയോടും പറയാവുന്നതാണ്. ആജിറേഷനിൽ മാത്രം ഞങ്ങൾ നില കൊള്ളുന്നു എന്നൊരു അഭിപ്രായമുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ ആദരപൂർവ്വം ഞാൻ നിഷേധിക്കുന്നു. ഈ പത്തുവർഷക്കാലത്തിനിടക്കു കടനിവാരണംസംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ ഗവൺമെൻറിനു ഒരൊററ സംഗതിയിലും അപ്രീതിക്കു ഞങ്ങൾ കാരണമാക്കിയിട്ടില്ല. ഗവൺമെൻറിനെ സമീപിച്ചു സങ്കടം പറയുക, ന്യായമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടി പ്രവർത്തിക്കുക, പൊതുജനാഭിപ്രായം രൂപീകരിക്കുക, കൃഷിക്കാരെ സംഘടിപ്പിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുക, ഇതൊക്കെയാണ് ഞങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. നിയമനിഷേധം ഞങ്ങൾക്കില്ല. അടുത്തകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള മറെറാരു പ്രസ്ഥാനത്തോടു കടനിവാരണക്കാര്യം സംബന്ധപ്പെടുത്തുന്നതു ശരിയായിരിക്കയില്ല. കടനിവാരണ പരിശ്രമങ്ങളിൽ ഒരു പ്രധാനപങ്ക് ഞാനും വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗവൺമെൻറിൻെറ സന്മനസ്സിനെ ആശ്രയിക്കുക, ഗവൺമെൻറിൻെറ കാരുണ്യത്തിൽ അടിയുറച്ചു നിൽക്കുക, ഇവയാണ് എൻെറ സ്ഥിരമായ പ്രമാണം.

൧൦൯൦-നു മുമ്പുവരെ ഇത്ര വലിയതോതിലുള്ള കൃഷിയോ ഇത്ര വലിയ പണമിടപാടോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. റബ്ബർ കൃഷിക്കായി യൂറോപ്യന്മാർ ആദ്യം ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ ഗവൺമെൻറു അവരെ സഹായിച്ചു. അതിനുശേഷം നാട്ടുകാർ വന്യമൃഗങ്ങളുമായി പോരാടി കാടുവെട്ടിത്തെളിച്ച് നല്ല തോട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി റബ്ബർ, തേയില, കുരുമുളകു മുതലായ കൃഷി തുടങ്ങി രാജ്യത്തിൻെറ ഐശ്വര്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. അവരെല്ലാം ഇന്നു വലിയ കടത്തിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെ കുട്ടനാടൻപ്രദേശങ്ങളിൽ കായലായി കിടന്ന പ്രദേശങ്ങൾക്കു വലിയ തറവിലകൊടുത്തു വാങ്ങി കരവുംകൊടുത്തു വമ്പിച്ചതോതിൽ നെൽകൃഷിചെയ്തു രാജ്യക്ഷേമം വർദ്ധിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന കർഷകർ കടം നിമിത്തം അനുഭവിക്കുന്ന സങ്കടങ്ങൾ ചില്ലറയല്ല.

൧൦൮൦-ന ശേഷമാണ് ഗവണ്മെൻറിൻെറ വരവു വർദ്ധിച്ചതു്. ൧൦൮൦-ന മുമ്പു ഗവണ്മെൻറിനു ചുരുങ്ങിയ ശമ്പളക്കാരെ ഉണ്ടായിരുന്നൊള്ളു. ഇന്നു വമ്പിച്ച ശമ്പളക്കാരും വിദഗ്ധന്മാരുംഉണ്ടാകാൻ കാരണമായതു് ൧൦൮൦-ന ശേഷമുള്ള രാജ്യത്തെകൃഷിവർദ്ധനവിൻെറ ഫലമാണെന്നും, അല്ലാതെ ഈരാജ്യക്കാർ യുദ്ധം ചെയ്തു കൂടുതൽ രാജ്യം ഇങ്ങോട്ടു ചേർത്തുകൊണ്ടല്ല എന്നും ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവണ്മെൻറിനെ ഞാൻ അറിയിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഗവണ്മെൻറു പല ഇനത്തിലും വരവു വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ലക്ഷക്കണക്കിനു വിദേശികളായ കൂലിക്കാർ ഇവിടെവന്നപ്പോൾ അവർക്കാവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾക്കെല്ലാം ഡ്യൂട്ടി ചുമത്തി വരവുണ്ടാക്കി. തിരുവിതാംകൂറിൽ ഏററവും പ്രധാനമായ താലൂക്ക് മലംപ്രദേശമായ പീരുമേടാണ്. പീരുമേട്ടിലുള്ളതുപോലെ വരുമാനമുള്ള മറെറാരുതാലൂക്ക് തിരുവിതാംകൂറിലില്ല. അവിടെ ഗതാഗതത്തിനു വേണ്ട റോഡുകൾ വെട്ടിക്കൊടുത്തു. ഈ താലൂക്കിനു ഇത്രയും പ്രാധാന്യം വന്നുചേർന്നതു അവിടെ നടക്കുന്ന വൻപിച്ച തോതിലുള്ള കൃഷികൊണ്ടാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള കൃഷിക്കാരാണ് ഇന്നു ഋണബാധിതരായിവലയുന്നതു്.

ചില കടക്കാരെ മാത്രം നിയമത്തിൻെറ പരിധിയിൽ കൊണ്ടുവരണമെന്നും ചില കടക്കാരെ നിയമത്തിൽനിന്നും ഒഴിവാക്കണമെന്നും ഈ രാജ്യത്തെ ചില പണവ്യാപാരികൾ ശക്തിയായി വാദിക്കയും ഗവണ്മെൻറിനെ അതിലേക്ക് ഉത്സാഹിപ്പിക്കയുംചെയ്തു. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു് ഒരുവിധത്തിലും നീതിയായിട്ടുള്ളതല്ല. തോട്ടകൃഷിക്കാർ "സ്പെക്കുലേറേറർസ്" ആണെന്നും കൂടുതൽ സംഖ്യ കടംവാങ്ങിച്ചതു് കൂടുതൽ ആദായമുണ്ടാക്കാനാണെന്നും മി. എസ്. കൃഷ്ണയ്യർ പറയുകയുണ്ടായി. ആദായമുണ്ടാക്കാനായി കൂടുതൽ പലിശയ്ക്കു കടംകൊടുക്കുന്നവരല്ലേസ്പെക്കുലേറേഴ്സ് എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. മി. എസ്സ്. കൃഷ്ണയ്യർ രണ്ടു കമ്മിററികളിൽ മെമ്പറായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു കമ്മിററികളിലും വച്ച് അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ നേരിട്ടുകണ്ടു സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാമ്പത്തികാധഃപതനകമ്മിററി റിപ്പോർട്ടിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്വന്തഅഭിപ്രായം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കർഷകരെ സഹായിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണെന്നും അതിലേക്കു ൫൦ ലക്ഷം രൂപായെങ്കിലും ഉടനടി മുടക്കണമെന്നുമാണ്. അദ്ദേഹംതന്നെ ഇപ്പോൾ ഇങ്ങനെയൊരു നിയമത്തിൻെറ ആവശ്യമേയില്ലെന്നു പറയുന്നു. ഇതു രണ്ടുംകൂടി യോജിക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. വയസ്സുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിനു ഓർമ്മക്കു

റവൊന്നും വന്നിട്ടില്ല. ഇപ്പോഴത്തെ ആവശ്യം ഇതാണെന്ന കരുതി ഈ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞതായിട്ടേ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. അതുപോലെതന്നെ ബാങ്കിങ്ങ് എങ്ക്വയറി കമ്മിററിയിലും അദ്ദേഹം ഒരു മെമ്പറായിരുന്നു. ആ കമ്മിററി റിപ്പോർട്ടിൽ ൩൭-ാം പാരായിൽ ഈ രാജ്യത്തെ പലിശക്രമം വളരെ കൂടുതലാണെന്നും, ൧൨ മുതൽ ൨൪ ശതമാനംവരെ പലിശയും ഇതിനുപുറമെ കമ്മീഷൻ, വട്ടം, പലിശയ്ക്കു പലിശ മുതലായവ ബാങ്കറന്മാർ വാങ്ങിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, ഗവൺമെൻറ ഈ ഏർപ്പാടിനെ തടയേണ്ടതാണെന്നും മി. എസ്. കൃഷ്ണയ്യർതന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ പണവ്യാപാരികൾ ൧൨ മുതൽ ൬൦ ശതമാനം വരെയും തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ ൧൫ ശതമാനംവരെയും പലിശ ഈടാക്കുന്നുണ്ടെന്ന പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതെല്ലാം മറന്നു, ഈ രാജ്യത്തെ കർഷകരെ ഒരാക്ഷേപസ്വരത്തിൽ അദ്ദേഹം വിമർശിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു വലിയ മനസ്താപമുണ്ടെന്ന ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

തിരുവിതാംകോട്ടു ൧൨ ശതമാനം പലിശ മാത്രമേ വാങ്ങിക്കാവു എന്നുള്ള ഒരു നിയമം വളരെ മുമ്പുമുതൽക്കുതന്നെ ഉണ്ടെന്നും, അതിനാൽ പലിശ നിയന്ത്രിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നും പണക്കാർ വാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഗവൺമെൻറ നിയമത്തിനു വിപരീതമായി ൨൪ ശതമാനം പലിശ വാങ്ങിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ നിയമലംഘനം ചെയ്തവരാണ് കർഷകരെ ആക്ഷേപിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നതെന്നുള്ള സംഗതി ഗവൺമെൻറ ദയവായി ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. ബാംകുകാർ ൧൨ മുതൽ ൨൪ വരെ പലിശ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നുള്ളതു ബാംകിങ്ങ് എൻക്വയറി കമ്മിററി റിപ്പോർട്ടുകൊണ്ടും, അവർ രജിസ്ട്രാരുടെ മുമ്പാകെ ഹാജരാക്കിയിട്ടുള്ള ബാലൻസ് ഷീററ് പരിശോധിക്കുന്നതുകൊണ്ടും അറിയാവുന്നതാണ്. ൨൪-ം ൩൦-ം ശതമാനം അവർ ഷെയറിനു ഡിവിഡൻറു കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനാൽ അനീതിയായി പലിശ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ബാംകുകാരെ നാശത്തിൽനിന്നും ഒഴിവാക്കി വിടുകയും, കഷ്ടപ്പെടുന്ന സാധുക്കളായ കർഷകരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനു അനുവദിക്കയും ചെയ്യുന്നതു നീതിയായിട്ടുള്ളതല്ല.

എൻെറ സ്നേഹിതൻ മി. എം. കെ. അനന്തശിവയ്യർ കർഷകരുണനിവാരണക്കമ്മിററിയിൽ മെമ്പറായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഗവൺമെൻറിൽ ഒരു പെററീഷൻ സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതായതു ൪ മുതൽ ൫ ശതമാനംവരെ പലിശയും, ൨൫ മുതൽ ൩൦ വർഷം വരെ തവണക

ളായി കടം തീക്കുന്നതിനു വ്യവസ്ഥയും ചെയ്താൽ പണക്കാർ തൃപ്തിപ്പെട്ടുകെ ഉള്ളുമെന്നാണു. ഇപ്പോൾ പണക്കാർ അതെല്ലാം മറന്നു ഞങ്ങൾക്കു എതിരായ അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിച്ചു കർഷകർക്കു ദോഷമായ വിധത്തിൽ ഒരു നിയമം ഉണ്ടാക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തിൽ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തെ ഋണനിവാരണക്കമ്മിററി റിപ്പോർട്ടിൽ ഞാൻ എഴുതിചേർത്തിട്ടുള്ള ഡിസെൻറിംഗ് മിനിട്ടിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള നാലുകേസുകളെപ്പററി അന്വേഷണം നടത്തുന്ന പക്ഷം പണക്കാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള അക്രമങ്ങൾ ഗവണ്മെൻറിനുതന്നെ ബോദ്ധ്യപ്പെടും.

ഈ കേസ്സുകളെപ്പററി ഒരന്വേഷണം നടത്താൻ സമർത്ഥനായ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനേയും നാലു അനുദ്യോഗസ്ഥ മെമ്പർമാരെയും നിയോഗിച്ചാൽ അഞ്ചോ ആറോ ദിവസത്തിനകം ഒരു റിപ്പോർട്ടു വരുത്താം. അതിൻെറ ഫലമായി ഇതുപോലുള്ള അനേകായിരം അക്രമങ്ങളും അനീതികളും നടന്നിട്ടുണ്ടെന്നു് ഗവണ്മെൻറിനു് ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതുമാണു്.

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI (*Legal Remembrancer to Government*) : ഈ നാലുകേസിലെയും കക്ഷികൾ ആരാണു്?

MR. K. V. JOSEPH : (൧) റാന്നി കല്ലറിക്കാൻവീട്ടു് (൨) കോട്ടയം പീടികക്കാൻ (മണർകാട്ടു) (൩) പൊൻകുന്നം നീറിയിൻകാൽ ജോസഫ് വക്കീൽ (൪) മുണ്ടക്കയം ഒററത്തെങ്ങുങ്കൽ ദേവസ്യ ഇവരാണു്.

MR. KALLOOR NARAYANA PILLAI (*Member, Sri Chithra State Council*) : ഈ കേസുകളിൽ വാദികളാരെല്ലാമാണെന്നു പറയാമോ?

MR. K. V. JOSEPH : പറയാം. ആദ്യത്തെയും രണ്ടാമത്തെയും കേസുകളിലെ വാദി മങ്കൊമ്പു് ആണ്ടി അയ്യർ ആണു്. ൩-ാമത്തെ കേസിലെ വാദി ഒരു ചിട്ടി മുന്നാളനാണു്. നാലാമത്തെ കേസിലെ വാദി ഒരു ബാങ്കാണു്.

ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിക്കു ഗവണ്മെൻറിൻെറ സഹായമില്ലാതെ കർഷകരെ രക്ഷിക്കാൻ ഒരു നിവൃത്തിയില്ല. ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ ഒരു വില ലിസ്റ്റ് ഞാൻ ഹാജരാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്കു വിലക്കൂടിയിരുന്ന കാലത്തു് വാങ്ങിച്ചിട്ടുള്ള കടമാണു് ഇന്നുള്ളതു്. ആ കണക്കിനു ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയനുസരിച്ചു കൊടുത്തുതീർക്കാൻ ഒരു കർഷകനും സാധിക്കയില്ല. ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഞങ്ങൾക്കു് സഹായം ഗവണ്മെൻറു് മാത്രമാണു്. മഴയില്ലാതെ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ വെള്ളത്തിനായി നാലും അഞ്ചും മൈൽ ദൂരെ ചെന്നു തലച്ചുമടായും ലോറികളിൽ കയററിയും

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

വെള്ളംകൊണ്ടുവന്നു കഷ്ടപ്പെടുന്ന കർഷകരെ സഹായിക്കുന്നതുകൊണ്ടു രാജ്യത്തെക്രെഡിററുപോകും, കോൺട്രാക്‌ററിന്റെ പരിശുദ്ധത ഇല്ലാതാകും, രാജ്യത്തിനു ദോഷംവരുമെന്നൊക്കെയാണ് പണക്കാർ പറയുന്നതു്. ഈ വാദത്തിനു യാതൊരു വിലയുമില്ല എന്നുള്ളതു രണ്ടു കാര്യങ്ങളോർത്താൽ ഗവണ്മെന്റു സമ്മതിക്കും. ൫൦൦൦ രൂപായ്ക്കു താഴെ കടമുള്ളവരെ ഗവണ്മെന്റു സഹായിക്കണമെന്നും ബാക്കിയുള്ളവരെ ഓടിക്കണമെന്നുമാണ് പണക്കാർ വാദിക്കുന്നതു്. ൫൦൦൦ രൂപായ്ക്കു താഴെയുള്ള കടങ്ങളെല്ലാം ഗവണ്മെന്റു ഏറെറടുത്തു പണക്കാർക്കു ഗുണമായി അങ്ങ് കൊടുക്കും. എന്നാൽ കാടുകൾ വെട്ടിത്തെളിച്ച് മനോഹരമായ കൃഷിഭൂമികളാക്കി വൻതോതിൽ കൃഷിചെയ്യുന്ന തോട്ടകൃഷിക്കാരുടെ കടത്തിനു വേണ്ടി അവരുടെ തോട്ടങ്ങൾ, എത്ര ലക്ഷം രൂപാ വിലപിടിപ്പുള്ളവയായാലും ശരി, കോർട്ട് ലേലത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന് കൈവശപ്പെടുത്തികൊള്ളാമെന്നുമാണ് അവരുടെ ആഗ്രഹം. ലക്ഷം രൂപായുടെ വസ്തു ൨൦൦൦ രൂപായ്ക്കു ലേലത്തിൽ വരുന്നപക്ഷം ൨൦൦൨ രൂപായ്ക്ക് വിളികേട്ട് വസ്തു ലേലത്തിൽ പിടിച്ചു പണംകെട്ടിവയ്ക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെവന്ന്, വിലപിടിച്ച വസ്തുക്കൾ നിസ്സാരവിലയ്ക്കു പണക്കാർക്കു കിട്ടും എന്നുള്ള ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി ഗവണ്മെന്റിനെ തെററിദ്ധരിപ്പിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. എല്ലാ പണമിടപാടുകളും, ചിട്ടിഇടപാടായാലും, ബാങ്കിടപാടായാലും മററു പണക്കാരുമായിട്ടുള്ള ഇടപാടുകളായാലും ഒരേറേറ് പലിശയും കാലാവധിയും നിർണ്ണയിച്ചു കൊടുത്തു തീർക്കുന്നതിനു അനുവദിച്ച് ഞങ്ങളെ സഹായിക്കാതിരുന്നാൽ രാജ്യത്തെ ഐശ്വര്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മലപ്രദേശങ്ങളിലെതോട്ടകൃഷിക്കാരും കുട്ടനാടൻ പ്രദേശങ്ങളിലെ നെൽകൃഷിക്കാരും താമസംകൂടാതെ നിർദ്ധനാവസ്ഥയിൽ എത്തുമെന്നും അതു ഗവണ്മെന്റിനു കൂടുതൽ ബുദ്ധിമുട്ട് ഉണ്ടാക്കുമെന്നും ആണ് എനിക്ക് പറയുവാനുള്ളതു്. അതുകൊണ്ട് ഏതിടപാടിനും നാലര ശതമാനത്തിൽ കവിയാത്ത പലിശ നിശ്ചയിക്കയും ൨൫ കൊല്ലത്തെ അവധി തരുകയും ചെയ്താൽ ഞങ്ങൾക്കു രക്ഷകിട്ടും. അതുകൊണ്ടും ഇന്ന് നടപ്പിലിരിക്കുന്ന എല്ലാ പണമിടപാടുകളും, കോർട്ടു വിധിയായ ഏർപ്പാടുകൾ ഉൾപ്പെടെ, എത്ര പലിശകൂടി വർദ്ധിച്ചതായാലും, ആദ്യമുതലും അരവാശിയും മാത്രം കണക്കാക്കി ആയതിൽനിന്നും നാളതുവരെകൊടുത്തു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള എല്ലാസംഖ്യകളും കുറവുചെയ്തു ബാക്കി കാണുന്നതുക ൨൫ കൊല്ലവും ൨൫ തുല്യതവണകളുമായി നാലര ശതമാനം

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

പലിശയോട് കൂടികൊടുത്തു തീക്കുന്നതിനും, ഒന്നാമത്തെ തവണ നിയമം നടപ്പിൽ വരുന്ന തീയതി കഴിഞ്ഞു ൧൫ മാസങ്ങൾക്കകമെന്നും നിയമത്താൽ ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തേണ്ടതുമാകുന്നു.

MR. C. N. THUPPAN NAMBOORI (*Member, Sri Chitra State Council*) : പലിശ കുറയ്ക്കണമെന്നു പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ ജന്മിമാർ വാങ്ങിച്ചിട്ടുള്ള കാണത്തിന്റെയും പലിശ ചുരുക്കണമെന്നഭിപ്രായമുണ്ടോ?

MR. K. V. JOSEPH : അതു പറയാം. അതുകൊണ്ട് ഈ രാജ്യത്തെ മരിക്കാറായിരിക്കുന്ന എല്ലാ രോഗികൾക്കും, അതായതു കൃഷിക്കാരായ എല്ലാകടക്കാർക്കും ഒരു നിവാരണമാർഗ്ഗം പ്രദാനം ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

ഈ രാജ്യത്തു ൨൫ കോടി രൂപായുടെ കടം ഉണ്ടെന്നു പത്തുകൊല്ലം മുമ്പു മി. എസ്. കൃഷ്ണയ്യർകൂടി ഉൾപ്പെട്ട ബാങ്കിംഗ് എൻക്വയറി കമ്മിററിയുടെ റിപ്പോർട്ടിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അതു എത്രയായിട്ടുണ്ടെന്നു എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരായ ബാങ്കർമാരോ മററു പണവ്യാപാരികളോ ഒരു കണക്കു ഹാജരാക്കുന്നപക്ഷം ഗവൺമെൻറു പോലും ഭയപ്പെട്ടുപോകും.

MR. KOTTALIL P. ABRAHAM (*Member, Sri Mulam Assembly*) : ഒരു വലിയകടക്കാരന്റെ ഏററവും കൂടുതൽവരുന്നകടം എത്രയാണ്?

MR. K. V. JOSEPH : എത്രകടമുണ്ടായിരുന്നാലും അതെല്ലാം ഈ നിയമത്തിന്റെ പരിധിയിലുൾപ്പെടുത്തണമെന്നാണ് എന്റെ താഴ്മയായ അഭിപ്രായം. സ്വത്തില്ലാത്ത ആളുകൾക്കു കടമുണ്ടായിരുന്നാൽ കടം കൊടുത്തവർക്കു ഒന്നും തന്നെ തിരികെ കിട്ടിയില്ലെന്നു വരാം. എന്നാൽ സ്വത്തുള്ളവർക്കു വലിയ കടമുണ്ടായിരുന്നാലും അവരേയും നിയമത്താൽ രക്ഷിക്കണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള എല്ലാ അഭിപ്രായങ്ങളെപ്പററിയും ദയവായി ആലോചിച്ച് എല്ലാ കടക്കാർക്കും സമാധാനം കിട്ടത്തക്കവണ്ണം, വിധിയായിട്ടുള്ളതും, ലേലം ചെയ്തിട്ടുള്ളതും, ൧൦൫-ന ശേഷമുള്ളതുമായ സകല ഇടപാടുകളും കമ്മിററി റിപ്പോർട്ടിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരം എല്ലാസംഖ്യയും കുറവുചെയ്ത് ൪ ½ ശതമാനം പലിശയോടുകൂടി ൧൨ കൊല്ലത്തെ കാലാവധിയും ൨൪ തവണകളുമായി കൊടുക്കണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. നിയമം പാസായി ൧൫ മാസത്തിനകം ഇടപാടുതീക്കുന്ന ഏതു കടക്കാരനും ൨൦ ശതമാനവും, അഞ്ചുകൊല്ലത്തിനകം പത്തുതവണകളിലായി ഇടപാടു തീർക്കുന്നവർക്കു പത്തുശതമാനവും മുതലിൽ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

കുറവുചെയ്തുകൊടുക്കണം. ഇപ്പോഠംതന്നെ ൧൯-ം ൨൦-ം കൊല്ലം വരെ ഇടപാടു നീണ്ടുനിൽക്കുന്നു എന്നു് പണക്കാർതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് കാലാവധി വയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവൎക്കൊരു നഷ്ടവും വരാനില്ല.

MR. A. K. KUMARAN VAIDYAN (*Member, Sri Mulam Assembly*): ൧൫ മാസംകൊണ്ടു കൊടുക്കണമെന്നു പറഞ്ഞു. അതു് വലിയ കടക്കാരോ ചെറിയ കടക്കാരോ?

MR. K. V. JOSEPH : എല്ലാകടക്കാരും. വളരെ ദീർഘമായി കമ്മിററി ആലോചിച്ചു് തയ്യാറാക്കിയ ഒരു റിപ്പോർട്ടാണു് ഇവിടെ ഹാജരാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. ഈ രാജ്യത്തെ ഒരു വലിയ നിയമജ്ഞനും, ഗവണ്മെൻറിൽ പല ഉദ്യോഗങ്ങളും വഹിച്ചു ഒടുവിൽ ദിവാൻജിയായി മൂന്നുകൊല്ലം ഇരുന്നയാളുമായ ഒരു ദേഹമായിരുന്നു ഈ കമ്മിററിയുടെ പ്രസിഡൻറു്. അദ്ദേഹം മദ്ധ്യസ്ഥമായ നിലയിൽ ഞങ്ങളോടു സംസാരിച്ചു് സംഗതികഠം തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നുന്ന സ്വന്തമായ അഭിപ്രായങ്ങഠം ഏതുസമയത്തും കമ്മിററിയെ അറിയിക്കുകയും, കമ്മിററിക്കു ആലോചിച്ചു് മറുപടി പറയുവാനുള്ള അവകാശം നൽകുകയും ചെയ്തിട്ടാണു് റിപ്പോർട്ടു തയ്യാറാക്കിയതു്. ഈ റിപ്പോർട്ടിനെ ആക്ഷേപിക്കുന്നവർ അതിലെ കാര്യങ്ങഠം മനസ്സിലാക്കാതെ ചെയ്യുന്നതാണു്. കമ്മിററിപ്രസിഡൻറിൻെറ ഓരോ മീററിങ്ങിലുമുള്ള മദ്ധ്യസ്ഥമായ വാക്കുകളെ ഇപ്പോഴും ഞാൻ സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഓർത്തുകൊണ്ടിരിക്കയാണു്. ഈ രാജ്യത്തു ഇത്രവലിയ ഒരാളിനെ ഈ കമ്മിററിയിലെ പ്രസിഡൻറായിട്ടു കിട്ടിയതുതന്നെ ഒരു ഭാഗ്യമാണു.

മി. എസ്. കൃഷ്ണയ്യർതന്നെ എന്നോടു നേരിട്ടുപറഞ്ഞതു് കമ്മിററിപ്രസിഡൻറിനെ അദ്ദേഹവും ബഹുമാനിക്കുന്നു എന്നാണു്.

എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു ഞങ്ങളുടെ സങ്കടം തീർത്തുതരണമെന്നാണു്. ഞങ്ങഠംക്കു നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു് ഞങ്ങഠം സങ്കടം പറയുന്നതു്. ൪൦ കൊല്ലം മുമ്പു ഈ രാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിയും ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയും തമ്മിൽ ഒന്നു താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കണം. മുപ്പതോ നാൽപ്പതോ കൊല്ലത്തിനു മുമ്പു ൧൦൦൦൦, ൨൦൦൦൦ ചക്രം കടം കൊടുത്തു ഓലയിൽ പ്രമാണം എഴുതിവാങ്ങിയിട്ടുള്ള ആളുകഠം ഇന്നു ലക്ഷക്കണക്കിനു സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വർദ്ധനവുകൊണ്ടുമാത്രമാണെന്നു അവർ ഓർക്കണം. അതു

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

കൊണ്ടു പലിശയിൽ കുറവുവരുത്തുന്നതുകൊണ്ട് അവർക്ക് ഒരു നഷ്ടവും വരാനില്ല. കച്ചവടക്കാരൻ ചരക്കു വിൽക്കുന്നതു കടം വാങ്ങിക്കുന്ന പണത്തിന്റെ പലിശയുടെ കണക്കുകൂടി ചേർത്താണ്. അതുകൊണ്ടു കച്ചവടക്കാർക്ക് യാതൊരു വിധത്തിലും കൂടുതൽ സഹായങ്ങൾ കൊടുക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. കർഷകന് ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വിലയിൽ ഒരു പൈസ ഇപ്പോൾ കൂട്ടികിട്ടുന്നില്ല. പണക്കാരുടെ അടുക്കൽ കടം വാങ്ങിക്കാൻ പോയാൽ പലിശ, വട്ടം ഇതെല്ലാംകൂടി ഒരു വലിയസംഖ്യ എടുത്തുകൊണ്ടേ പണം കൊടുക്കുകയുള്ളൂ. പണക്കാരുടെ വീട്ടിൽനടക്കുന്ന ഓരോ ആവശ്യങ്ങൾക്കു കടക്കാർ പല സൗകര്യങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടെന്നു ഈ സഭയുടെ മുമ്പാകെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിവന്നതിൽ ഞാൻ മനസ്താപപ്പെടുന്നു. ഇതെല്ലാം പ്രൈവററായി ഒരന്വേഷണം നടത്തിയാൽ വെളിപ്പെടും. ഇങ്ങനെ ഒക്കെ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ കർഷകനെ ഉപദ്രവിക്കാനുള്ള സർവശക്തികളും അവരുടെ കൈവശമുണ്ട്. ഈ പണക്കാർ കർഷകനെ വേണ്ടത്ര ബുദ്ധിമുട്ടിച്ച്, ക്രെഡിററ്, കൺട്രാക്ററ്, പലിശ ഈ വക തത്വജ്ഞാനങ്ങൾ ഗവർമ്മെൻറിനോടു പറഞ്ഞു ഗവർമ്മെൻറിന്റെ അഭിപ്രായത്തെ മാററുക എന്ന തൊഴിലിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

എനിക്ക് അപേക്ഷയുള്ളത് നിയമം ഉടനടി പാസാക്കിക്കിട്ടണം. അതിനു താമസം നേരിടുന്നുവെങ്കിൽ കോർട്ടു നടപടികളിൽ നിന്നു ഞങ്ങൾക്കു ഒരു തിരുവെഴുത്ത് വിളംബരം മൂലം മോചനം തരണം എന്നുള്ളതാണ്. അനേകം ബാങ്കുകൾ യാതൊരു പണവ്യാപാരവുമില്ലാതെ വെറും കേസുമാത്രം ഫയൽചെയ്തു ഉപദ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കണക്കുകളും ബാലൻസുഷീററുകളുമെല്ലാം ഭംഗിയായി അയക്കുന്നുണ്ട്. ആഫീസും ഏജൻറന്മാരും ഒക്കെയുണ്ട്. എങ്കിലും പ്രധാനജോലി കേസുനടത്തി കടക്കാരെ ഉപദ്രവിക്കയാണ്. ചിട്ടിമുന്നാളന്മാരുടെകാര്യം പറയുകയാണെങ്കിൽ അവർ ചിററാളന്മാർക്ക് കൊടുക്കേണ്ടതായ സംഖ്യക്കു കുറവുകിട്ടണമെന്നാണ് അവരുടെ വിചാരം. മുന്നാൾ കൊടുക്കാനുള്ള പണത്തിനു യാതൊരുവിധത്തിലും ഈടാകാത്ത പ്രമാണങ്ങൾ കൈമാററം ചെയ്തുകൊടുക്കും. എന്നാൽ അവർക്ക് അങ്ങോട്ടു കിട്ടാനുള്ളത് ഒരു പൈസാപോലും കുറയ്ക്കാതെ ഈടാക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയിൽ കോർട്ടു നടപടികൾ തൽക്കാലം നിറുത്തിവയ്ക്കണമെന്നും ഈ ഭയങ്കരമായ വിഷമകാലത്ത് ഞങ്ങളെ കോടതികളിൽ അയച്ച് വിഷമിപ്പിക്കരുതെന്നും ഞാൻ ആത്മാർത്ഥമായി അപേക്ഷിക്കുന്നു.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. P. S. MAHOMED: (*Member, Sri Mula m Assembly*): സർ, ഇന്നു തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു ഋണനിവാരണബില്ലിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ളതിനെപ്പററി ഒരന്വേഷണം നടത്തി ഒരഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ബില്ലു് ഉടനടി ആവശ്യമുണ്ടെന്നു ഒരു കൂട്ടരും, ഇപ്പോൾ ഇതിന്റെ ആവശ്യമില്ലെന്നു മററൊരുകൂട്ടരും പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു. എന്നാൽ ഒരു സംഗതി എനിക്കു ഈ സഭമുമ്പാകെ പ്രസ്താവിക്കാതിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഒരു ബില്ലിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഉടനടി പാസാക്കി നിയമമാക്കികൊടുക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു നിയമത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ലെന്നു ഇപ്പോൾതന്നെ തീരുമാനിക്കണം. തിരുവിതാംകൂറിൽ ക്രെഡിററു് ആവശ്യമാണെന്നും ഇവിടെയുള്ള ജനങ്ങളെല്ലാം സമാധാനമായി ജീവിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവരാണെന്നുമാണു് ഇവിടെ നടന്ന പ്രസംഗങ്ങളിൽനിന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയതു്. ഇവിടെ ഒരു കടനിവാരണബില്ലുണ്ടാക്കാൻ പോകുന്നു എന്നു ഒരു സംസാരം തിരുവിതാംകൂറിൽ മുഴങ്ങികൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു കടനിവാരണബില്ലിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നും ഇവിടത്തെ ജനങ്ങളെല്ലാം കടക്കാരാണെന്നും വെളിയിലുള്ളവർ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ കടത്തിനു ഒരു പരിഹാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു വെളിയിലുള്ളവരെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്. അല്ലെങ്കിൽ മി. എം. എൽ. ജനാർദ്ദനൻപിള്ള പറഞ്ഞതുപോലെ വെളിയിലുള്ള പണക്കാർ ഇവിടെ വന്നു സമാധാനത്തോടുകൂടി വ്യാപാരങ്ങളും മററു സംഗതികളും നടത്തുന്നതിനു സംശയിക്കും. ഇന്നു നിലവിലുള്ള കടങ്ങളെല്ലാം ഒരു വിധത്തിൽ അഡ്ജസ്ററു ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം ഒരു നിയമം ഉണ്ടാക്കണം. വെളിയിലുള്ള ധനവാന്മാർ ഇവിടെവന്നു അവരുടെ ധനം വിനിയോഗിച്ചു ഈ രാജ്യത്തേക്കു പ്രയോജനകരമായ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യണമെങ്കിൽ ഇവിടുത്തെ കടത്തിനു ഒരു നിവാരണം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്നും അവരുടെ പണത്തിനു ദോഷം വരികയില്ലെന്നുമുള്ള ഒരഭിപ്രായം അവരുടെയിടയിൽ ഉണ്ടാക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ഇവിടെയുള്ളവർക്കു കടമില്ലെന്നും, ഇവിടെ ഇങ്ങനെ ഉള്ള ഒരു നിയമത്തിന്റെ ആവശ്യമേ ഇല്ലെന്നും തീർച്ചചെയ്യണം.

MR. THOMAS CHANDY MUKKADAN (*Member, Sri Chitra State Council*): ഇവിടെ ഇങ്ങനെ ഒരു ബില്ലിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു മെമ്പർക്കു തോന്നുന്നുണ്ടോ?

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. P. S. MAHOMED: ഈ രീതിയിൽ സംഗതികൾ നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതു ശരിയല്ല.

ഇനി തിരുവിതാംകൂറിനകത്തു തന്നെയുള്ള ക്രെഡിററ് നോക്കാം. ഒരു നിയമമുണ്ടായാൽ കൊടുക്കേണ്ട തുകയിൽ കുറച്ചു കിട്ടുമല്ലോ എന്ന ആഗ്രഹത്താൽ കടക്കാരൻ കടം വീട്ടാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. ബില്ലുവന്നാൽ കിട്ടേണ്ട പണത്തിൽ നഷ്ടം വരുമല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച് ധനവാൻ ക്രമത്തിലധികം ഉപദ്രവിച്ചു പണം ഈടാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഈ നില തുടർന്നുപോയാൽ കടക്കാരനും കടം കൊടുത്തവനും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹത്തിനു ഭംഗം വരും. തിരുവിതാംകൂറിൽ വലിയ സമാധാനമില്ലായ്മ ഉണ്ടാകും. നിയമമില്ലെങ്കിൽ കൊടുത്തു തീർക്കേണ്ടതാണ്, അതുകൊണ്ട് അതെങ്ങിനെയെങ്കിലും കൊടുത്തു തീർക്കണമെന്നൊരഭിപ്രായം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ജനിക്കും. നേരേമറിച്ചു രക്ഷയ്ക്കുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം ഉണ്ടാകുമെന്ന് കാണുമ്പോൾ അതിലേയ്ക്കായി കാത്തിരിക്ക എന്നുള്ളതു സ്വാഭാവികമാണ്.

MR. THOMAS CHANDY MUKKADAN : മെമ്പർ "സമാധാനമില്ലായ്മ" എന്നു പറഞ്ഞത് മനസ്സമാധാനമില്ലായ്മയോ അതല്ല ആളുകൾ തമ്മിലുള്ള വൈരാഗ്യത്താൽ കലാപമുണ്ടായി രാജ്യത്തു സമാധാനമില്ലായ്മ വരുമെന്നോ, എന്താണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?

MR. P. S. MAHOMED : മനസ്സമാധാനമില്ലായ്മ സാരമില്ല. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സമാധാനമില്ലായ്മ വന്നേക്കും. അങ്ങിനെവരുമ്പോൾ പല വിഷമങ്ങളും സംഭവിച്ചേക്കാം. ആയതുകൊണ്ടു ഈ വിഷയത്തിൽ ജനങ്ങൾക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ സങ്കടമുണ്ടെങ്കിൽ—ആ സങ്കടത്തിന് ഒരു പരിഹാരമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ—അതു ഉടനടി ചെയ്യണം.

എൻെറ സ്നേഹിതൻ മി. തോമസ്സ് ചാണ്ടിമുക്കാടൻ ഈ ബില്ലിൻെറ ആവശ്യം ഉണ്ടെന്നാണോ എൻെറ അഭിപ്രായമെന്നു ചോദിച്ചു. ഈ ബില്ലിൻെറ ആവശ്യമുണ്ടോ, ഇവിടെ കടക്കാരുണ്ടോ എന്നൊന്നും ഞാൻ അന്വേഷണം നടത്തിയിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് സ്വന്ത അനുഭവം വച്ചുകൊണ്ട് ഒരഭിപ്രായം പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ ഇവിടെ കേട്ട അഭിപ്രായങ്ങളും ഗവർമ്മെൻറിൻെറ നിലയും നോക്കിയതിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു നിയമത്തിൻെറ ആവശ്യമുണ്ടെന്നുതന്നെ ഞാനും വിചാരിക്കുന്നു. ജൂണനിവാരണക്കമ്മിററിക്കാർ നല്ലവണ്ണം ആലോചി

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ച്ചാണ് എല്ലാ കടക്കാരേയും സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു നിയമമുണ്ടാക്കണമെന്നു ശുപാർശ ചെയ്യുന്നു. കർഷകരെ മാത്രം ബാധിക്കുന്ന ഒരു നിമയമുണ്ടാക്കുക എന്നുള്ളതു തിരുവിതാംകൂറിലെ ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കു സാദ്ധ്യമല്ല. കച്ചവടക്കാർക്കു ഈ നിയമം ആവശ്യമില്ലെന്നു പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ചില വലിയ കച്ചവടക്കാർ ഒഴിച്ച് മഹാഭൂരിപക്ഷം കച്ചവടക്കാർക്കും ഈ നിയമത്തിന്റെ ആവശ്യം ഉണ്ട്. ഇവിടെ കയററുമതിയും ഇറക്കുമതിയും ചെയ്യുന്ന കച്ചവടക്കാരുടെ സംഖ്യ വളരെ കുറവാണ്. വലിയ കച്ചവടക്കാരുടെ പക്കൽനിന്നും ചരക്ക് വാങ്ങി കർഷകർക്കു കൊടുക്കുന്നതു ഇടയ്ക്കുള്ള കച്ചവടക്കാരാണ്. കർഷകരുടെ കടത്തിനു മാത്രം ഒരു നിവാരണം ഉണ്ടാക്കുന്ന പക്ഷം ഇടത്തരക്കാരായ കച്ചവടക്കാരുടെ കാര്യം കഷ്ടത്തിലാകും. അതുകൊണ്ട് അങ്ങിനെയുള്ള കച്ചവടക്കാർക്കും സഹായം ചെയ്യണം. ഈ വക സംഗതികളെല്ലാം നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചിട്ടാണ് കമ്മിററി എല്ലാ കടക്കാരേയും ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു. ഇന്നു നിലവിലിരിക്കുന്ന കച്ചവടത്തിനു ഭംഗം വരാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ശരിയായ വിധത്തിൽ വിനിയോഗിച്ചാൽ കച്ചവടക്കാർക്കു വേണ്ട രക്ഷ റിപ്പോർട്ടിൽ ഉണ്ടെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

കടനിവാരണത്തെ സംബന്ധിച്ച് ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നിന്നു വന്നിട്ടുള്ള അഭിപ്രായവും ഗവർമെന്റിന്റെ അഭിപ്രായവും ഈ ബില്ലു കൊണ്ടുവന്നു നടപ്പിൽ വരുത്തണമെന്നുള്ളതാണ്. ഇവിടെ വലിയകടക്കാരും ചെറിയ കടക്കാരും ഉണ്ട്. ഈ രണ്ടു കടക്കാർക്കും ഒരേ രീതിയിലുള്ള സഹായംചെയ്യുന്നതു ശരിയാണോ എന്നുള്ള ദിവാൻ പ്രസിഡന്റിന്റെ അഭിപ്രായം ആദരണീയമാണ്. അപ്രകാരം കുറെ ആളുകൾക്കു റിലീഫ് നൽകാതെ വിട്ടുകളയാം എന്നു വിചാരിക്കുന്നതും ശരിയല്ല. വമ്പിച്ച കടക്കാരധികവും സ്വത്തുകാരാണ്. അവരുടെ കടം തീർക്കുന്നതിനുള്ള സ്വത്തു അവർക്കുണ്ട്. അവർ ഇവിടെ കടക്കാരാകുവാൻ കാരണം പലിശ വാങ്ങിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടർ, ഇവിടത്തെ ബാങ്കുകാർ, അമിതമായ പലിശ കിട്ടണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്തിന്മേൽ ഈ സമ്പത്തുകാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമാണ്. അതു കൊണ്ട് അമിതമായ പലിശ വാങ്ങിച്ചവരുടെ മേലും കുററം ചുമത്തേണ്ടതാണ്. വലിയ കടക്കാരുടെ സ്വത്തു മുഴുവനും വാങ്ങിക്കുവാൻ ഇന്നു ആളില്ല. ചെറിയ കടക്കാർക്കു കൂടുതൽ സൌകര്യമുണ്ട്. അതിനാൽ ന്യായമായ വിലവച്ച് വലിയ കടക്കാരുടെ സ്വത്തു കടം കൊടുത്തവർ വാങ്ങിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള ഒരു

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

വ്യവസ്ഥ ചെയ്യണം. ഇങ്ങനെ വരുമ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിലെ വസ്തുക്കൾക്കുതന്നെ വില വർദ്ധിക്കും, പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ കൊല്ലംകൊണ്ടു കടം തീർക്കുന്നതിനു അവരെ അനുവദിക്കയും, അതിനും നിവൃത്തിയില്ലാതെ വരുമ്പോൾ സ്വത്തു എടുക്കുന്നതിനു വ്യവസ്ഥചെയ്കയും വേണം.

തിരുവിതാംകൂറിലെ ക്രെഡിററിനു ഈ ബില്ലുകൊണ്ടു യാതൊരു ദോഷവും വരികയില്ല. നേരേമറിച്ചു ക്രെഡിററു് ഇന്നത്തേക്കാൾ കൂടും. അതിനാൽ കഴിയുന്നതുവേഗത്തിൽ ഇതിനു ഒരു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കണം. കോർട്ടിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിധിനടത്തുനടപടികളുടെ സ്വഭാവം അതിഭയങ്കരമാണു്. അതു നിറുത്തിവയ്ക്കണമെന്നു ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നില്ല. ഈ നിയമം ഉടനടി പാസാക്കി റിലീഫ് ഉണ്ടാക്കി കൊടുക്കണമെന്നുമാത്രമാണ് ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്.

MR. E. SUBRAMONIA AIYAR (*Member, Sri Mulam Assembly*): Sir, it is rather with great diffidence that I approach this problem which is engaging or which should engage the attention of the legislature of this State. The problem as was already pointed out is a too intricate one. It appears to me that it is not one which is capable of being solved by pure logic. In other words I must say no useful purpose will be served by invoking the obligations of contracts, or the sanctity of contracts or the necessity of making a person to keep faith and to keep his promises. I say that with a certain amount of confidence, for, however a legal relationship might have come into existence, either voluntarily or involuntarily, that relationship is one which is within the power of the law to regulate and in certain cases will have to be regulated by law. In other words, it is extremely difficult to me it appears so—to draw a line between acts which affect one individual and one individual alone and none else and acts which affect others and others as well. In fact there is no meaning in saying there is what is called the creditor class and there is a debtor class, and that the matter should be viewed from the stand point of the creditor or from the stand point of the debtor. Once you pose it as law and settle the assets and liabilities of the parties *inter se*, probably and certainly it may be the function of the lawyer and the Judge to study and define and then adjudicate upon the relations *inter se* of the parties. But that is not the function of a legislature. The legislators' attempt is to attach the consequences to the relationship which had been brought into existence either in the past or which may be brought into existence in the future. Both the creditor and the debtor are the component parts of the society of the State to which they belong.

[The House adjourned at 1 p. m. and reassembled after lunch at 2 p. m.]

MR. E. SUBRAMONIA AIYAR: Sir, I was submitting that we should not be afraid of touching what is called contractual relationships if, in the interests of the country it is essential. It is just like any other

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

legislation which may require modification, adjustment and even change, in view of the new situation caused by the recent developments in the society. For instance, we know that the society has insisted that marital relationships should endure for life. But change of moments and change of conditions and outlook on life brought on post-war tendencies, and such influences warrant a re-examination of the institutions and even marital relationships must be re-examined with a view to build a new order of civilisation. To quote one of the jurists, so far as contracts are concerned "The idea that men can fix their rights and duties is, from its early days, an unruly and anarchical idea. If there is to be any law at all, contract must be taught to know its place." So, unless we are going to teach contract its place in the legal system it is to be feared that there will be no law at all. Acts, no doubt, are on account of traditional outlooks brought on by the tendency of the existing world to regard that absence of certain restraint to be good in themselves. And this is applicable to social thoughts, political thoughts, in religious thought and for that matter, in all forms of thinking. At one time we may think that absence of restraint is good. We may say that if the innate tendency of man is good it must be allowed. But another set may say that the innate tendency of man is bad and so restraint must be put. But truth lies somewhere in the middle. So, with reference to the present day conditions and state of affairs if a fresh adjustment of the relationship between the creditor and debtor is required, well, there is no question of interfering with the sanctity of contract or contractual relationships. History may be invoked to suggest that there was no precedent like a legislation of this sort. History may also be sought to support the logic of it. No doubt, very convincing arguments may be put forward to maintain the legality of non-contractual relations. If I enter into a contract with another today, I do it with reference to the law which prevails today. The content of that contract must be determined with reference to that law. Any new law which diminishes the content either by wordly or other interference may be said to be an encroachment upon the rights of the party. The logic, I may say, is really impeccable. But logic may be subject to the pressure of events. And, therefore an attempt of this House to solve the problem by logic or by citations from precedents or by what has been done in the past may not be a very successful attempt. We are to deal with the present and certainly, the past will help us to find out a solution. But all policies which regulated life in the past need not be sound policies of judgment. Historical associations of the past may guide us. But the past should not control us. And therefore we have to take account of the new conditions which have come into existence during the last 10 or 20 years and certainly we must take into account the future also. So, my submission is, that we should not be carried away by these logical principles. If we go to precedents themselves, can we say that there had not been any interference with the legislation or otherwise with

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

the relationship of the creditor and debtor. But that may not be in this particular form. Perhaps so far back as twenty thousand years something might have occurred in this direction. We need not go into those past histories. But one thing we must note, *i. e.*, relief in some form has become necessary for the debtors. After all, what is this solvency law? This law has been in existence for years. But this is not a law for the relief of debtors. I know, and I have read the reasonings of eminent judges with regard to the need for this law, when it was promulgated. They say that those laws are not defencible on moral principles. To discharge a debtor completely will offer a premium for recklessness. They said that they are vicious and so on and so forth. Nevertheless the insolvency law has been adopted by various countries. Now, the rule is that insolvency is a most equitable law, because in legislation we are not concerned with the material inanimate force. We are dealing with the liability of every individual in the State keeping in view the fact that every individual is a useful citizen. And all these laws are of human element. This human element should help us in coming to a determination of a particular question. I do not mean to say that all debtors must be relieved of their debts, or the creditors must be helped. That is not at all my point. My point is, that, are we convinced that there is maladjustment of relationship between the creditor and the debtor? If there is maladjustment certainly, we must go to their rescue and bring about better relationship. No doubt, there is the credit economy structure to be taken into consideration. It is a very complicated one. As my friend Mr. S. Krishna Aiyar has pointed out we are not experts in the matter. Perhaps Professor Keynes or Professor Shaw may be able to throw light on that. I do not presume to be an economic expert. But from my experience based on common sense I can only say that it is a complicated system. But one thing I have realised. It is that the credit system is built upon public confidence. Therefore any legislation which will interfere with the foundation of the credit economy will certainly bring about disaster. That was the point which was emphasised by Mr. S. Krishna Aiyar, if I understand him right. He said that public confidence will be destroyed if credit is interfered with. Well, that is a question which we are examining anxiously. If relieving a few debtors or the whole debtors will bring about the desired result or if it is better that the debtors remain as they are questions that ought to be examined. The statistics themselves some times may be uncertain guide in this matter. But there is one other point which may be kept in mind. That is, this present system of public confidence rests upon rules relating to private right. That is what we find. This structure is kept together by certain rules and codes of private right. Now, is there any elasticity in these rules at all? We have got rigid rules now relating to credit with reference to public confidence. The real question is whether there is elasticity in these rules. If these rigid rules are allowed to remain will this system

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

collapse? If the system is weakened by the acceleration of the rigidity the system will collapse. Elasticity may in prosperous times injure credit if the structure is weak. The question put forward is this. Does the economic structure of the country show such a sign of weakness? If you feel that the rigid rules will make the system collapse, I dare say, that it is for you to make these rules less elastic. I do not think I need go further on that point. I wish to make a few observations on the practical side of the question.

After all, Sir, what is it that is now being attempted? What is the real substance of the remedy that is being proposed? Much has been said about what has been called setting a premium upon the debtor's not repaying the debt, or being absolved of his obligation. To me it appears that so far as the report of the Committee is concerned they have bestowed anxious thought over the whole question, so that their views are entitled to very careful consideration at the hands of every honourable member assembled here. It is not the creation of the intellect of X or Y. Anxious and careful consideration on the part of several responsible men has brought about this valuable document, so that great weight has to be attached to it.

Now, what is it that the committee has recommended? Has the principal been touched? So far as I can see, the principal has not been touched. I am not obivious of certain suggestions for scaling down the principal by 10 per cent or 20 per cent in certain cases: but even in such cases, it remains to be seen whether, in spite of such scaling down the principal will be affected. I am only saying that, so far as the general scheme goes, the committee has not touched the principal at all. So then, it is only the interest that they propose to touch. Therefore, it is not really a question of asking the debtor not to pay the debt, the amount which he actually borrowed; what is sought to be affected is only the additional amount which also he has agreed to pay to the creditor.

Now, let us examine the question in close quarters. Are we right in interfering with the interest which a person has stipulated to pay? Will that affect credit? In considering these questions, we must draw a distinction between past, present and future transactions; and, as has been pointed out, some distinction may have to be drawn also between trade debts and other kinds of debts. So far as Travancore is concerned, if in a legislation of this kind we exclude trade or other special debts, whom will it help? I am speaking subject to correction by other honourable members. But, may I ask whether in Travancore you have got what may be called the peasant population as such? I am seriously asking the question whether we have any such class of persons who are burdened by debt, who form the backbone of the country and who therefore have to be relieved of their debts in the larger interests of the country. No doubt, agriculture is the mainstay of the people of Travancore. But, it cannot be said that we have what may be called the peasant class as such in Travancore. The position would certainly have been different if we had tenancy legislation here, and

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

people who had merely occupancy rights over lands, and that without permanency. If we had such class of peasants here, there would be no doubt that they must be helped. But, in Travancore, we have not got such peasant class as such. The proposed legislation will really help only what may be called the middle-class land-owners of Travancore; let us not shut our eyes to that. No doubt, there are the agricultural labourers; there are also the *venpattom* tenants. These, we can exclude from our present discussion since the former do not owe any debt worth mentioning, and the latter are not attached to any particular land or to any particular land-owner for any considerable period. Now, as I said, it is the middle-class land-owner that will be helped by the proposed legislation.

In regard to the question of past, present and future transactions, let us consider what distinction we can make between these transactions. There are also the trade debts which perhaps require special treatment. There is no doubt that trade debts must be returned as quickly as possible. It is well known that much of our trade and commerce is carried on with borrowed money. Therefore, how can any creditor allow any trade debt to remain unpaid for 20 years or even 10 years? That is something really incomprehensible, because money must be rapidly flowing in order that there can be a flourishing trade in the country. Trade debts therefore can never be allowed to accumulate for years together. No one can countenance such a state of affairs. In regard to the question of future interest therefore, certainly a clear distinction should be drawn between trade and other debts. In fact, as I began by saying, no useful purpose will be served by fighting out the moral aspects of this question of interest. Books are replete with learning on the matter; if you trace the history of interest, it will certainly be very interesting. In the early days interest was prohibited. Why, one might ask. In those days money, was lent either in times of dire need or to aid recklessness; money lending was done only as a matter of neighbourly kindness. It was therefore considered not moral to demand any interest. If you have lent money when your neighbour was in dire need, where is the meaning in your demanding interest? Similarly, if you have lent money to help recklessness, then also it is not fair that you demand any interest.

Now, take for instance my own case. Suppose I have earned a lot of money and I retire with such capital and lend it to others for interest. Certainly, that is not the best way of utilising capital; because, if one has brains and the energy, certainly, he can invest his money in some good industry or trade; in fact, it is for that purpose that the person who borrows my money so borrows it from me. And, money by itself, without the work of the labourer, cannot yield anything. Therefore, the proper thing would be for a healthy combination of capital and labour in order that industries, trade and commerce can flourish. And, it is only when trade and commerce develop that money gets its value. Apart from money, we do require the man with enterprise, the person who is prepared to take some risks and to start some industry or trade. Fortunately, we have in society such men in large numbers; because, the acquisitive instinct is strong in all of

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

us; people certainly are not satisfied with what they have, and do want to become richer. In fact, even millionaires are not satisfied with their millions; they want more. And, coming to the young men of the present generation—with due respect to them—not only do they want to become rich, but they want to do so overnight; they are not prepared to wait for long years. That temperament makes it all the more difficult for us to draw any sharp line between the ordinary trader in the country and the speculator; because, to some extent, every one is now a speculator. These are days of adventure and gamble. I should not be understood as suggesting that recklessness, gambling or speculation should be encouraged. But I only point out how it is difficult now-a-days to draw a line between the ordinary trader and the speculator. I must say, Sir, that the position has come to this; if a person succeeds in his business, he is recognised as a businessman, if not, he is dismissed as a speculator.

Having dwelt at length on the various aspects of the question, I think it is now too late in the day to argue that it is not fair to claim any interest for moneys advanced; because, money *has* acquired a certain value. If A has advanced money to B, certainly B must be called upon to pay also some interest to A. I may perhaps point out that, although money by itself may not have much value, money combined with time, especially in these days, *has* very great value. In modern times, time is of the essence in many matters; time has special value. Therefore, if I allow another person to utilise my money for a particular period of time, certainly I am entitled to some additional amount for such period of time, over and above the money I had actually advanced. Money plus time has great value. Therefore, it is not fair that the legislature should say that no interest need be paid.

So far as Travancore is concerned, we *have* been exercising the power to regulate interest. According to Hindu Law, the amount realisable by way of interest shall not exceed the principal. According to Travancore Law such amount shall not exceed half of the principal if and when interest is realised through a court. Therefore, Sir, we *have* been regulating interest; that right we have reserved to ourselves. Probably, even now, the industry, trade, and commerce of Travancore have not expanded to such an extent as to allow individual freedom in the matter of money transactions; it is perhaps necessary, for some time to come, to regulate interest.

Throughout the world, Sir, even where such absolute freedom is allowed to individuals, the State interferes in time of emergency, such as war; and various devices are adopted by the State. One such well-known device is moratorium. What we are now thinking of, namely the scaling down of debts or the reduction of interest, would be another such device. In having recourse to such device, we shall not indiscriminately apply it to all debts, trade debts and commercial debts also. Certainly, that will affect credit, and industrial and commercial progress and expansion without which the country cannot prosper. Therefore my considered view is that, in regard to future transactions, a definite rate of interest should be fixed by us.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

So far as future transactions are concerned, nothing short of 6 per cent will be sufficient compensation for the money lent by one person to another. With regard to past transactions, it is a different matter altogether.

Coming to the classes of debtors and the classes of creditors, no doubt only those who require relief must be relieved. Why should persons who do not require any relief be relieved? I use the word relief in the broadest sense possible. If a man is so encumbered by debts that his personality has been weakened very much and that he will not be of any use to the country at large, he certainly stands in need of relief. The real test would be whether in the case of a citizen who rightly or wrongly by adopting a particular course of conduct has become encumbered by debt we can make him a better citizen by relieving him to some extent.

As regards the classes of debtors, rich debtors and poor debtors, and the question whether the quantum of debt will be the determining factor, I feel some doubt. For instance, there is a person worth Rs. 30,000. He has got debts only up to Rs. 4,000. If we say that debts not exceeding Rs. 5,000 should be relieved against, then this man will get relief. But is he in justice, fairness and morality entitled to such relief? Another man whose property is worth only Rs. 6,000 has debts amounting to Rs. 5,500. Such a man will go without any relief. So in dealing with that question, I am not at all for giving relief to all people indiscriminately. If they do not require relief, no relief should be given to them. In determining that question we should always be guided by the capacity of the debtor to pay. It was pointed out that in the case of 95 percent of the debtors, the maximum amount of the debt will not exceed Rs. 5,000. We have got the remaining 5 percent of the debtors. Now what are their assets and liabilities? We have to examine them and see if the assets minus the liabilities will be sufficient to rehabilitate the debtor. In such a case the debtor does not require any relief whatsoever. If on the other hand his liabilities exceed his assets, my friends may ask why not he invoke the assistance of the Insolvency Court? In the western countries, in England and elsewhere, insolvency is not the only method of rehabilitating a man. There is the compensation of creditors which may become valid under the law under certain procedure. We have analogous provisions in the Companies' law. Thus we see that various devices are attempted by law to rehabilitate individuals and institutions without driving them to have recourse to insolvency proceedings or winding up proceedings which carry with them a certain amount of stigma. A person who has been in a good position will not go into voluntary liquidation. He will be forced to go into liquidation at the instance of a creditor and then the administration of his estate will be very cumbersome. The idea was that first insolvent traders and then debtors generally must be relieved. Later on avoiding the stigma attaching to insolvency proceedings some other method is adopted by which something is given to the debtor so that he may re-start life.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

So, the real question is, does Travancore require legislation for adjusting the relationship between debtor and creditor classes by which the debtors will be enabled to pay what they can without being compelled to go to an Insolvency Court? That is the point which arises for consideration. Otherwise there is no necessity for any relief, if every person can go to an Insolvency Court? After all if you get a decree what is the method of realising the money? The only thing from which it can be paid is the property. My friends may say that arresting the son of a rich father or the father of a rich son might induce the father or the son to find the money and pay it to the creditor. But such methods have more or less become obsolete and practically useless. Ultimately the idea is that if the debtor does not pay, the debtor's property must be made use of for the purpose of paying the creditor. So in the matter of this legislation what appears to me is that it is only adopting a course short of Insolvency proceedings. I do not see why such a procedure should not be adopted.

Coming to the rich and the poor debtors, the question really for us to consider is whether a particular class alone should have the benefit or whether all debtors should have the benefit. Looking at it from the moral point of view, experience shows that the favouring of a particular class or the excluding of a particular class will lead to corruption. At the same time, if as a matter of fact a man is able to pay his debts I do not see why he should get any benefit. Here again there is the practical difficulty in making a discrimination. If the legislature can devise a machinery wich will enable us to make that discrimination, I for one will say-let not the person who has got the capacity to pay be given the premium not to pay. But the difficulty of devising such a machinery may be very great.

Coming to the accumulated debts I have to say a word, in view of the remark of the Dewan-President that the courts and the lawyers have been to some extent responsible for it, in spite of the efficient working of the courts in this country. Sir, one point has always attracted my notice in these matters, not in the disposal of cases but in the disposal of execution applications. I am speaking from experience. A good deal of the trouble in execution matters is no doubt due to the want of diligence on the part of the decree holder. The decree holder puts in application for execution just to see that the time bar is removed. He then comes to the court three or seven years hence with another application saying that his former application was not properly disposed of, that the present application should be taken as a continuation of the prior application. Because we are paid, we take up the position that it is only a continuation. Sometimes we argue the *contra*. In ordinary cases if the decree holder is vigilant, a good deal of these debts would not have accumulated. I am also aware of the cases in which the debtor has put forward dilatory tactics availing himself of the provisions of the Civil Procedure Code and other laws and made the court helpless in enabling the decree holder to realise his money. Certainly some of us also have to plead guilty to the

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

charges of helping the debtor in his tactics, for the simple reason that it is our profession to do so. If the Government can devise a machinery whereby all these technical difficulties which bring about dilatoriness in execution proceedings at least could be removed much relief can be given.

PRESIDENT : One method might be to fix separate court fees and lawyer's fees for execution proceedings.

MR. E. SUBRAMONIA AIYAR : I was about to make that suggestion. The young lawyers who have got the time and the convenience may attend to execution applications and they may be enabled to make a living out of it.

MR. G. NARAYANA AIYAR (*Member, Sri Chitra State Council*): May I know from the honourable member whether the want of proper attention on the part of lawyers is due to the low scale of fees for execution proceedings?

MR. E. SUBRAMONIA AIYAR : Yes. I know that persons like Mr. Narayana Aiyar and myself may not care to appear in connection with execution proceedings because the fee is only one percent of the total amount. So, I was suggesting that a reform in that direction was due whereby the juniors who will be satisfied with smaller remuneration and with a living at the bar may be given the opportunity of taking up execution work and helping the decree holders in realising the decree amount. I will sound a note of warning to the decree holders also in this connection. Let them not be penny-wise and pound-foolish. They may not like to give Rs. 5 to the vakil who appears for execution proceedings but will have recourse to dilatory tactics and in so doing will spend more money, when it comes to the arrest of the judgment debtor.

PRESIDENT : It is only a kind of handicap race between the decree holder and the judgment debtor in which the process server has to see who pays more.

MR. E. SUBRAMONIA AIYAR : We cannot have in the society in which we live a perfect or ideal system. Let us at least minimise as far as possible the disadvantages that arise at present. So, in that direction also much relief could be given.

No doubt, a few instances were referred to in the dissenting note of Mr. Joseph with regard to the auction sale of properties. I shall refer to a hundred instances where creditors have not been able to get any pie in their decree on account of the obstruction and dilatory tactics of the judgment debtors. These depend upon the individuals. We are not here concerned with small individual cases. We know as a matter of fact, that money obtained in an auction sale of property may not come up to the level of the actual value of the properties. But one point in Mr. Joseph's argument is worthy of note, namely, the difficulty of finding bidders for these properties sold in auction. There may be persons who may be willing to purchase a few plots of lands or a paddy field. But, when it comes to the question of a big rubber estate,

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

there is not many who can come forward as a buyer. This circumstance, in fact, must make the debtor more energetic, especially in the matter of finding out persons who will help him in the discharge of his debts. It can therefore be said that they are not encumbered by these methods and every effort must be made by them to see that all these creditors are paid.

I have very little to add to what I have already stated. One word about the co-operative societies. This is a matter in which I profess to claim some experience. Sir, I have heard the old adage 'Hell is paved with good intentions', and to be accurate, 'roofed by lost opportunities'. I may say the same with respect to the co-operative societies. It was our belief that these co-operative societies will be a source of help to the poor people of the State, that it will bring about mutual help and mutual sympathies and enable poor people to stand upon their own legs and escape from the clutches of the so-called money lenders. But if you go to the bye-laws of the societies, you will find the rate of interest fixed is not in any way inferior to the rates fixed by the money lenders of today, not to speak of the penalty imposed by the society. But, that is not my point. Look at the number of people who have become debtors by the inauguration of the co-operative movement. The ordinary money lenders will not lend money easily. They will see to the credit of the individual and pester him with all sorts of questions to know his real state of affairs. It is very often seen that he asks for the purpose of the loan and many other questions and it is only then that he thinks of advancing an amount far below that for which the application has been made by a person. But things are slightly easier in the co-operative societies. There is a rule that you must have two sureties if you are to be given a loan. I may be a clerk drawing Rs. 35. If I require some money all that I have to do is to produce two sureties, my fellow clerks, and apply for the loan. Being associates, my fellow clerks follow me and the three persons go and receive the money. This operation goes on in all the societies. I would therefore say, without meaning any offence to anybody, that most of the debts contracted by the subordinate members of the Government service have their debts contracted in this way. I do not want to refer to instances where persons occupying a higher position have borrowed money on the credit of the clerks below them, as well. I have been trying my best to see that some of these evils are eradicated. But I have met with absolute failure. I therefore do not see why these co-operative societies, even though they are the pet creatures of the Government, should require any fondling or fostering at the Government's hands. By encouraging these people, you are not going to relieve anybody. The sooner the axe is laid at the root of these societies, and the societies constituted on a different basis, the better will be the advantages accruing from the co-operative movement. Let money lending operations be taken away from the purview of these societies. Let there be no rule whereby a person can borrow money merely by the production of the signatures of two of his friends. In fact, if you

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

take coo-perative indebtedness, it will alone come to a very great figure. So, I am not for the exclusion of any institution from the relief. Let us proceed on another basis. On the other hand, if my friends think that the capitalist structure is still stable and that it does not show any signs of weakness or that the structure regains its stability and strength let us not disturb it. Let the fittest survive.

The Government have already said that there is a necessity for this. That seems to be the considered view of the Committee. What we have to think is to what extent and in what form the real machinery should work. Attention should also be given to the machinery for the liquidation of the debts. You may have a very good law on the statute book. But the efficacy of that law will depend upon the machinery invented for the purpose of applying that law. Hence it is a truism that in the matter of this machinery one must be very careful to point out that Government must raise large amounts of money and discharge the poor debtors. I am not able to say a definite opinion in regard to this machinery. It is for the expert to say whether that is the right course or not. Whether by this, individual creditors should become debtors of the Government or not, is a matter which must engage the attention of the Government. Mr. Krishna Aiyar referred to America and the conditions in that country. But America and Travancore are poles apart. America may be a wealthy country, Travancore is not so. If Travancore assumes the obligations of those poor debtors on the security of their immovable property on a reduced scale, I do not know whether these poor debtors will be ultimately able to pay off their debts. That is also a serious problem. No doubt, it may be a sort of temporary relief for them. I say, in the matter of assuming liability of all the debtors, the attention of Government should be well concentrated, for, after all, so far as the creditors are concerned, they must get back the money and if money is not forthcoming, they must get assets to the value of the money. Compulsory liquidation of the debts probably will serve the needs of the debtors rather than allowing these debtors to continue as debtors on a smaller scale.

MR. THARIATHU KUNJITHOMMEN (*Member, Sri Mulam Assembly*): പല വർഷങ്ങളായി പൊതുജനങ്ങളുടേയും നിയമസഭയുടേയും ഗവണ്മെൻറിൻേറയും ശ്രദ്ധക്കു വിഷയീഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതിപ്രധാനമായ ഋണനിവാരണ പ്രശ്നത്തിന് ഉടനടി നിയമം മൂലം പ്രതിവിധി ഉണ്ടാക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ഈ കാര്യത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ചില പ്രധാന വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് സഭയുടെ അഭിപ്രായം അറിയണമെന്നും സഭയുടെ അഭിപ്രായത്തെ പ്രത്യേകം പരിഗണിച്ച് നിയമം ക്രോഡീകരിക്കുവാൻ വിചാരിക്കുന്നു എന്നും ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും പ്രസ്താവിച്ചതിൽ ഈ സഭാവാസികൾക്കുമാത്രമല്ല ജനങ്ങൾക്കു പൊതുവെ സന്തുഷ്ടിയ്ക്കും സമാധാനത്തിനും വഴിയായിട്ടുണ്ട്. സഭയുടെ അഭി

പ്രായം അറിയണമെന്ന ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രധാന സംഗതികളെ പ്പററിയ എൻെറ അഭിപ്രായം ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാമെന്ന വിചാരിക്കുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിലെ പരസ്പരസഹായ സംഘക്കാരുടെ കടംകൂടി ഈ നിയമത്തിൻെറ പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണമൊ? പലിശ കുറയ്ക്കുക, മുതലിൽത്തന്നെ കുറവുചെയ്ക എന്നീ സംഗതികൾ എങ്ങിനെ സാധിക്കണം? അധികം കടം വാങ്ങീട്ടുള്ളവക്കും മററുള്ളവക്ക ചെയ്തുകൊടുക്കുന്ന സൗജന്യം ചെയ്തുകൊടുക്കണമൊ, എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് സഭയുടെ അഭിപ്രായം അറിയണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇതിൽ ഓരോന്നിനെപ്പററിയും പ്രത്യേകം അഭിപ്രായം പറയാം. ഇവിടുത്തെ പരസ്പരസഹായ സംഘങ്ങളുടെ കടത്തെക്കൂടി ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്. നിയമംകൊണ്ടുള്ള ഗുണം ഈ രാജ്യത്തെ എല്ലാ പ്രജാസഞ്ചയങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങിനെ ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ ധനവിനിമയത്തിനും കുഴപ്പം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. പണം സർവത്ര കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വസ്തുവാണ്. കച്ചവടക്കാരൻേറയും വ്യവസായിയുടേയും കർഷകൻേറയും കയ്യിൽ പണം സർവത്ര മാറിമാറി കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ—ഓരോ സ്ഥാനത്തു ഓരോ വിധത്തിലുള്ള പലിശക്രമം വയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ—പണവിനിമയത്തിനു വളരെ കുഴപ്പം സംഭവിക്കുന്നതുകൂടാതെ തൊഴിൽപരമായ അഭിവൃദ്ധിക്കു വലിയ വിഘാതവും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഏതു തത്വത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി പലിശയും മുതലും കുറക്കുന്നുവോ ആ തത്വം എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ ബാധിക്കുന്നതാണ്. ഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്കു വിലകുറഞ്ഞുപോയി എന്നു പറഞ്ഞാൽ പണത്തിൻെറ വിലകൂടി എന്നാണ് ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു്. ഒന്നോ രണ്ടോ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്കു വില കുറഞ്ഞതുകൊണ്ടുമാത്രം പണത്തിൻെറ വില കൂടുകയില്ല. പണം എന്ന വസ്തു സാധ്യത്തിൻെറ സാധനമാണ്. ഈ നിലയിൽ നോക്കുമ്പോൾ സാമ്പത്തികവിഷമം വരുന്നതിനു മുൻപു നൂറു രൂപകൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഇന്നു അൻപതു രൂപകൊണ്ടു സാധിക്കാം. മുമ്പിലത്തെ നൂറുരൂപയ്ക്കു തുല്യമാണു ഇന്നത്തെ അൻപതുരൂപാ. പണം ആരുടെ കയ്യിലിരുന്നാലും അതിനു എല്ലാം ഒരുപോലെ വില കൂടിയിട്ടുണ്ടു്. ഒരുരൂപകൊണ്ടു സാധിക്കുന്ന കാര്യം ഇന്നു് അര രൂപകൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്നതാണ്.

MR. M. K. ANANTA SIVA AIYAR (*Member, Sri Chitra State Council*): പവൻെറ വില കൂടിയിട്ടുണ്ടു് എന്നുള്ള വിവരം അറിയാമൊ?

MR. THARIATHU KUNJITHOMMEN : സ്വർണ്ണം ആഭരണങ്ങൾക്കുള്ളതാണ്, അതുകൂടാതെ കഴിക്കാം. ആഡംബരത്തിനല്ലാ ആവശ്യത്തിനു്

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

പ്രാധാന്യം നൽകണം. കുരുമുളകിന് മുൻപു കണ്ടിക്ക് ൩൦൦ രൂപ വിലയുണ്ടായിരുന്നതു് ഇപ്പോൾ ൯൦ രൂപയായിട്ടുണ്ട്. ഒരു പറ നെല്ലിനു ൫ രൂപ വിലയുണ്ടായിരുന്നതു ഇപ്പോൾ ൫൨ ചക്രമായി. റബ്ബറിന്റെ വില ൮ രൂപയായിരുന്നതു ൪ അണയായി. നാളികേരത്തിന്റെ വില മുൻപിലത്തേതിൽനിന്നും മൂന്നിലൊന്നായി കുറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ മിക്ക സാധനങ്ങൾക്കും അവ വിളയുന്ന ഭൂമിക്കും വില കുറഞ്ഞു. ഈ വിധത്തിലുള്ള കുറവുകളെ ശരിയായി കണക്കാക്കുമ്പോൾ ൫൦൦ രൂപയുടെ സ്ഥാനം ഇപ്പോൾ മുപ്പതൊ മുപ്പത്തഞ്ചോ രൂപയുള്ളൂ. പവന്റെ വില കൂടിയിട്ടുണ്ട് എന്നു ഇവിടെ പറഞ്ഞു. ഏഴര മാററുള്ള പത്തുരൂപാതൂക്കം സ്വർണ്ണത്തിനു പകരം പത്തരമാററുള്ള സ്വർണ്ണമാണ് കൊടുക്കേണ്ടതെങ്കിൽ ഏഴു രൂപാതൂക്കം കൊടുത്താൽ പോരയോ. മാററിനാണ് വില കൽപിക്കുന്നതു്. ഈ നിലയിൽ പത്തിനു ഏഴ് എന്നുള്ള കണക്കിനു തുകകളെ സർവത്ര കുറവു ചെയ്യുന്നതിൽ അനീതിയില്ല. ചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന കുറവു എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ ചെയ്യേണ്ടതും ന്യായം മാത്രമാണ്. തൊഴിലാദായത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിവേണം പലിശ നിരക്കു നിശ്ചയിക്കുവാൻ. ഒരാളിന്റെ പണം വാങ്ങി തൊഴിൽ ചെയ്താൽ മുപ്പത്താറു ശതമാനം ലാഭം കിട്ടും. അതിൽ ഇരുപത്തിനാലു ശതമാനം തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നവനും പന്ത്രണ്ടു ശതമാനം പണമുടമസ്ഥനും ലഭിക്കത്തക്കനിലയിൽ പന്ത്രണ്ടു പലിശ മുമ്പ് ന്യായമായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ ഉൽപ്പന്ന വില അനുസരിച്ച് കാർഷികാദായം കുറഞ്ഞു. അതനുസരിച്ച് പലിശ മുൻപിലത്തേതിന്റെ മൂന്നിലൊന്നായി കുറയ്ക്കണം. ഈ കുറവു ഓരോ തരക്കാർക്ക് ഓരോവിധത്തിലായിരിക്കാൻ പാടില്ല. എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ ഗണിക്കണം. എല്ലാവരുടെ പണവും ഒരുപോലെയാണ്. ഇങ്ങനെ ഒരു നിയമം വന്നാൽ വലിയ കുഴപ്പമുണ്ടാകുമെന്നും പുറത്തുനിന്നും പണം വരാതാകുമെന്നും ചിലർ പറയുന്നു. തൊഴിലാദായത്തിൽ കവിഞ്ഞ പലിശയ്ക്കു പണം പുറത്തുനിന്നും വന്നുകൊണ്ടിരുന്നാൽ നമ്മുടെ പണമെല്ലാം പലിശരൂപേണ പുറത്തുപോയി രാജ്യം ക്ഷയിക്കും. ഗവർമ്മെൻറ് പണം കൊടുത്തു സഹായിക്കാൻ ഒരുങ്ങുകയാണെങ്കിൽ അതു് ഒരു സൗജന്യമാണ്. അതെല്ലാവർക്കും നൽകണമെന്നില്ല. എല്ലാത്തരം കടക്കാർക്കും പണം കടംകൊടുത്തു സഹായിക്കാൻ ഗവർമ്മെൻറിന് പ്രയാസമായിരിക്കും. പലിശയും മുതലും കുറയ്ക്കണമെന്ന് പറയുന്നതു് സൗജന്യമല്ല. ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വിലക്കുറവുനിമിത്തം വന്ന നാണയത്തിന്റെ വില കൂടുതലും തൊഴിലിൽനിന്നുള്ള ആദായക്കുറവും നിമിത്തം ലഭിക്കേണ്ട

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ന്യായമായ അവകാശമാണ്. ആ അവകാശം എല്ലാവക്കും ഒരു പോലെ നൽകുന്ന വിധത്തിലായിരിക്കണം നിയമം വരാൻ. ഗവണ്മെൻറിൻെറ സൗജന്യങ്ങൾ ൫൦൦൦ രൂപാ എന്നോ ൩൦൦൦ രൂപാ എന്നോ ഒരു ലിമിററ് വച്ച് നൽകിയാൽ മതി. മുതൽ കുറയ്ക്കുക, പലിശ കുറയ്ക്കുക മുതലായവ സാർവത്രികമായിത്തന്നെ പ്രയോഗിക്കണം. പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ കോടിരൂപാ കടം കൊടുക്കുവാൻ ഗവണ്മെൻറ് ഒരുമ്പെട്ടാൽ ഗവണ്മെൻറിനു വലിയ വിഷമം നേരിടും. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ പൊതുജനക്ഷേമത്തിന്നുള്ള അനേകം കാര്യങ്ങൾക്കു അതുകൊണ്ട് വിഘ്നം വരും. അങ്ങനെയുള്ള സംഗതികൾ പ്രവർത്തിക്കാൻ ജനപ്രതിനിധികൾക്കു ഗവണ്മെൻറിനെ ഉപദേശിക്കാൻ പാടില്ല.

വലിയകടക്കാർ സ്പെക്കുലേഷൻകൊണ്ടു കടം വരുത്തിയവരാണെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞു. അതു സംഗതികളിൽ കടന്നുനോക്കാതെ ബാഹ്യമായ വശംമാത്രം കണ്ടു പറഞ്ഞ അഭിപ്രായമാണെന്നേ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ. ഈ രാജ്യത്തെ പരിതസ്ഥിതികൾ നോക്കുമ്പോൾ കാർഷികപരിശ്രമംകൊണ്ടുവേണം രാജ്യത്തെ സാമ്പത്തികനില ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ. ൧൦൭൫ കൊല്ലത്തിനു മുമ്പുള്ളതിൽ മുതലെടുപ്പ് ഇപ്പോൾ ഇരട്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാർഷികാഭിവൃദ്ധിയാണ് ഇതിനു കാരണം. കയററുമതിത്തീരുവ, ഭൂനികുതി, രജിസ്ട്രേഷൻഫീസ്, കോർട്ടുഫീസ്, ഇവയെല്ലാം കാർഷികാദായത്തിൽനിന്നുമാണ് ഉണ്ടാകുന്നതു്. കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങളാണ് ഇവിടത്തെ കയററുമതിച്ചരക്കുകൾ. ഇറക്കുമതിച്ചരക്കുകൾ കാർഷികാദായംകൊണ്ടു വാങ്ങേണ്ടവയുമാണ്. വക്കീൽ, വൈദ്യൻ, വൈദികൻ, ഗവണ്മെൻറുദ്യോഗസ്ഥൻ ഇവരുടെയെല്ലാം വരവു ഇൻഡയറക്ടായി കൃഷിയിൽനിന്നുതന്നെയാണ്. അതുപോലെതന്നെ ആഭരണം ഉണ്ടാക്കുന്നവരും കെട്ടിടം പണിയുന്നവരും കൃഷി ഉപകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നവരും മററു കൂലിക്കാരും കൃഷിയുടെ ആദായംകൊണ്ടുതന്നെ കഴിയുന്നു. ആഹാരം കഴിച്ചിട്ടു വേണമല്ലോ ആഭരണവും ഗൃഹവും പണിയിക്കാൻ. അതിനു നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഈ തൊഴിലുകളെല്ലാം കുറഞ്ഞു് തൊഴിൽക്കാർ തൊഴിലില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെടുന്നു. ഒരു കിണററിൽനിന്നും വെള്ളം കോരിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതനുസരിച്ചു ഉറവുകൂടി ഇല്ലെങ്കിൽ കിണർ വററിപ്പോകും. ഇപ്പോൾ കാർഷിക ഉറവു വററിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ കാർഷിക പരിശ്രമങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു ബുദ്ധിമുട്ടുന്നവരെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതു രാജ്യശ്രേയസ്സിനു ബാധകമാണ്. മററുരാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് സാമ്പത്തികമായി നാം പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു നമ്മുടെ കാർഷികപരിശ്രമം കൊണ്ട് മാത്രമാണ്,

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ണ്ടിറക്കമതികൊണ്ടു വരുന്ന നഷ്ടം കയററുമതികൊണ്ടുവേണം പരിഹരിക്കാൻ. ധൈര്യമായി മുന്നോട്ടു കടന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ജനസമുദായത്തിനേ സാമ്പത്തികമായി ഉയർച്ച ഉണ്ടാവാൻ വഴിയുള്ളു. ആപത്തിനെ വിചാരിച്ചു ഭയസംശയങ്ങളോടെ അല്പമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ജനസമുദായങ്ങൾക്കു മുന്നോട്ടുവരാൻ സാധിക്കുകയില്ല. കാട്ടിലെ ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളും മലേറിയയുമായി പോരാടി വലിയ തോതിൽ കൃഷിചെയ്തു രാജ്യത്തിനു ഗുണവും, അനേകം ജനങ്ങൾക്കു തൊഴിലും നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാണു തോട്ടകൃഷിക്കാർ. അവരുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലമായിട്ടാണു ഇവിടുത്തെ പണവ്യാപാരികൾക്കു ആദായവും ഉയർച്ചയും സിദ്ധിച്ചതു. ഇപ്പോൾ അവർ ഈ കർഷകരെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതു യോഗ്യമല്ല. അതുപോലെതന്നെ കായലിൽ ഇറങ്ങി നക്രങ്ങളെ ഓടിച്ചു വലിയ തോതിൽ കായൽകൃഷി ചെയ്യുന്നവരും നെല്ലു വില കുറഞ്ഞതിനാൽ വലിയ കടത്തിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു. അനേകായിരം ഏക്കർ കൃഷിചെയ്തു ആഹാരസാധനങ്ങൾ വിളയിച്ചു തറവിലയും ഭൂനികുതിയും ആയി ഒരു വലിയ തുക ഗവണ്മെൻറിനു കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കെ അവർ ചെയ്യുന്നതു രാജ്യദ്രോഹമാണോ? ഇങ്ങനെയെല്ലാം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൻെറ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കും? ജനങ്ങളുടെ ഐശ്വര്യം എവിടെയിരിക്കും? തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിൽ അനേകായിരം ഏക്കർ ഡ്രൈലാൻഡ് വെററ്ലാൻഡാക്കി നിരത്തി കൃഷിചെയ്യുന്നു. ഈ വിധത്തിലുള്ള കടന്ന പരിശ്രമങ്ങൾ കൊണ്ടാണു നമ്മുടെ ഐശ്വര്യം, ജനങ്ങളുടെ ഐശ്വര്യം, രാജ്യത്തിൻെറ ഐശ്വര്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചതും രാജഭണ്ഡാഗാരം പോഷിപ്പിച്ചതും. ഇങ്ങനെയുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ ഇനിയും നടന്നുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കണം. ൭ കോടി രൂപാ നാം ഇറക്കുമതിയുടെ വിലയായി മററുരാജ്യങ്ങളിലേക്കു അയയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ ൮൦ കോടി രൂപാ നമ്മുടെ കയററുമതി സാമാനങ്ങളുടെ വിലയായി നമുക്കു പുറത്തുനിന്നു കിട്ടണം. എന്നാൽ മാത്രമേ ശരിയായ പുരോഗതി സാദ്ധ്യമാവൂ. ഇതിലേക്കു മലയോരങ്ങളിലും കായലുകളിലും സാർവ്വത്രികമായ കൃഷിയഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാകണം. ഇങ്ങനെയുള്ള കാർഷികാഭിവൃദ്ധി ഇപ്പോൾ നിലച്ചിരിക്കുകയാണ്. വമ്പിച്ച തോതിലുള്ള പരിശ്രമങ്ങളിൽനിന്നും കൃഷിക്കാർ ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിൻെറ ഫലം കുറെ കഴിയുമ്പോൾ അറിയാം. ജനങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി എന്താണ്? അവർ സാർവത്രികമായി കടത്തിൽ മുങ്ങിയിരിക്കയാണ്. ഒരു സമുദായക്കാരോ ഒരു തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടവരോ മാത്ര

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

മല്ല ഇവിടുത്തെ കടക്കാർ. ഇവിടെ കടത്തെപ്പററി ഒരു ശരിയാ കണക്ക് കഴിഞ്ഞ സെൻസസ് കാലത്ത് സാമ്പത്തികസർവേ നടത്തിയപ്പോഠം എടുത്തു. ടി ബി. യിൽ വന്ന മൊഴിതരണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് കുറെ കടക്കാർവന്ന മൊഴികൊടുത്തതനുസരിച്ച് ഉദ്ദേശമായി കടക്കാരുടെയും കടത്തിൻെറയും ഒരു വിവരം ഋണനിവാരണകമ്മിററിയുടെയും മററും റിപ്പോർട്ടുകളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതു അത്ര ശരിയല്ല. വീടുതോറും നടന്ന അന്വേഷിച്ച് എടുത്ത ഒരു കണക്കാണ് സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടിലുള്ളത്. തിരുവിതാംകൂർ മുഴുവനും സഞ്ചരിച്ച് അന്വേഷിച്ച ഇവിടുത്തെസ്ഥിതിഗതികഠം ശരിയായി അറിയാവുന്ന ഡാക്ടർ കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ നേതൃത്വത്തിലുമാണ് ഈ റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കിയത്. ന്യായമായ തോതനുസരിച്ച ൧൫൦൦൦ ജനങ്ങളെ ഒരു ഗ്രൂപ്പായി എടുത്തുനോക്കുമ്പോഠം അതിൽ ൻ൨൭൨ പേർ ഭൂമി പണയപ്പെടുത്തി കടം വാങ്ങീട്ടുള്ളവർ ഉണ്ടെന്ന പ്രസ്തുത റിപ്പോർട്ടിൽ കാണാം. അതായതു അഞ്ചുപേർക്ക് ഒരാഠംവീതം ഭൂമി പണയപ്പെടുത്തി കടം വാങ്ങിയവർ. മററുവിധത്തിൽ നോക്കുമ്പോഠം കുഡുംബം ഒന്നിന് ഭൂമി പണയപ്പെടുത്തിയ കടക്കാരൻ ഒരാളുണ്ടെന്ന കാണാം. ൫൦൦൦ രൂപയ്ക്കുമേലുള്ള ഭൂമി പണയപ്പെടുത്തിയ കടക്കാർ ൧൫൦൦൦ ജനങ്ങളുള്ള ഒരു ഗ്രൂപ്പിൽ ൧൮ പേരുണ്ടെന്ന സമുദായം തിരിച്ചും റിപ്പോർട്ടിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ ഒന്നാമതായി നിൽക്കുന്നതു നായന്മാരാണ്. ൨൨൩൯ നായന്മാരും സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യാനികഠം ൨൨൩൭൭ വൻ ബ്രാഹ്മണരും, ഈഴവർ ൩൭൭ അദർ ഹിന്ദുർ ൪൦൯൭ ഈ വിധത്തിലാണ് പട്ടിക. ഭൂമി അധികമുള്ള സമുദായക്കാരാണ് അധികം കടക്കാരായിരിക്കുന്നത്. ഇതിൽ നിന്ന എല്ലാവരേയും മോചിപ്പിക്കുകയാണ് നമ്മുടെ ആവശ്യം. പിന്നെ ഭൂമി പണയം വാങ്ങി പണം കടം കൊടുത്തിട്ടുള്ളവരെയും കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ പട്ടികയിൽ ഒന്നാമതു നിൽക്കുന്നതു സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യാനികളാണ്. രണ്ടാമതു നായന്മാരും, മൂന്നാമതു ബ്രാഹ്മണർ, ഈ വിധത്തിലാണ്. ഈ കണക്കു പല തെററിദ്ധാരണകളും നീക്കുന്നു. ശരിയായ കണക്കുനോക്കുമ്പോഠം ഭൂസ്വത്തനുസരിച്ച എല്ലാ സമുദായക്കാർക്കും കടമുണ്ട്. അവരേ രക്ഷിക്കാൻ ഒരുമ്പെടേണ്ടതു രാജ്യസ്നേഹിയായ ഏതൊരുവൻെറയും ധർമ്മമാണ്. കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ നിയമം ഉണ്ടാക്കി കർഷകജനതതിയെ രക്ഷിക്കേണ്ടതു ജനപ്രതിനിധികളുടേയും ഗവണ്മെൻറിൻേറയും ചുമതലയാണെന്നും നിയമം പാസാകുന്നതുവരെ കോ

ർട്ടനടപടികൾ നിറുത്തിവയ്ക്കേണ്ടതാവശ്യമാണെന്നും ഞാൻ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

രജിസ്ട്രേഷൻ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൻെറ ഭരണ റിപ്പോർട്ടിൽ കർഷകരുടെ ഭൂമി കൃഷികരല്ലാത്തവരുടെ കൈവശം പോയതിൻെറ ഒരു കണക്കു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു. എത്രയോ ഏക്കർ ഭൂമി ഇങ്ങനെ കൈമാററം ചെയ്തുപോയിട്ടുണ്ടു. കഴിഞ്ഞ മൂന്നു നാലു വർഷങ്ങളായി അൻപതിനായിരവും ഏക്കർ ഭൂമി വീതമാണു് പ്രതിവത്സരം നടപ്പുപണയവും തീറുമായി കർഷകരല്ലാത്തവരുടെ കൈവശം പോയിട്ടുള്ളതു്. ഇങ്ങനെ മിക്കതും പോയിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനിയുള്ളതെങ്കിലും കർഷകരുടെ കയ്യിൽ ശേഷിക്കണമെങ്കിൽ ഗവൺമെൻറു ഉടനടി ഈ നിയമം പാസാക്കണം.

കർഷകരുടെ കയ്യിൽനിന്നും ഭൂമി പോയാലും അതു രാജ്യംവിട്ടുപോകയില്ലല്ലോ എന്നൊരു സമാധാനം പറയും. അതിനൊരു വ്യത്യാസമുണ്ടു്. കൃഷിക്കാരുടെ കയ്യിൽനിന്നും ഭൂമി കൈവിട്ടുപോയാൽ കാർഷികാഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകയില്ല. ശരീരത്തിലെ കൈകാലുകളാണല്ലോ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതു്. അവ ശോഷിച്ചാൽ മററവയവങ്ങൾക്കു തൽസ്ഥാനത്തു വേല ചെയ്വാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അതുപോലെതന്നെ പൌരസമൂഹമാകുന്ന ദേഹത്തിലെ കൈകാലുകളാകുന്ന കർഷകർ ക്ഷീണിച്ചാൽ ജനസഞ്ചയം പൊതുവിൽ ക്ഷീണിച്ചു് രാജ്യൈശ്വര്യവും ക്ഷയിക്കും.

കർഷകർക്കു് പണ്ടത്തെ രീതിയിൽ കൃഷിപരിശ്രമങ്ങൾ ചെയ്വാനുള്ള ശക്തി കൊടുക്കണം. ചെറിയ കടക്കാരുടെ ഒരു ലിസ്റ്റു് വച്ചു് വസ്തു ജാമ്യത്തിൽ ഗവൺമെൻറിനു കൊടുത്തുതീർക്കാം. വലിയ കടക്കാരുടെ കടത്തെപ്പററി എനിക്കു തോന്നുന്ന അഭിപ്രായം ഒരു ക്ലിപ്തപലിശവച്ചു് ഉത്തമർണ്ണൻ അധമർണ്ണനിൽനിന്നു ഭൂമി വാങ്ങി കടം തീർക്കണമെന്നാണു്. ൧൨ പലിശയുള്ളപ്പോൾ നാലിനും അഞ്ചിനും മദ്ധ്യേയുള്ള പലിശ കണക്കാക്കിയാണു സ്ഥാവരവസ്തുക്കൾ വിററു കൊണ്ടിരുന്നതു്. ഇന്നു ആറുപലിശയേ ഉള്ളൂ. ആ സ്ഥിതിക്കു് ൩ പലിശ കണക്കാക്കി വസ്തുക്കൾ എടുക്കുന്നതിനും കൊടുക്കുന്നതിനും വ്യവസ്ഥ ചെയ്താൽ ആർക്കും ദോഷം വരികയില്ല. അതു് കോർട്ടുമുഖാന്തിരം ചെയ്യുന്നതിനു നിയമത്താൽ നിർബന്ധിക്കണം.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN: (*Member, Sri Mulam Assembly*) ചെറിയ കടക്കാരുടെ സംഗതിയിലും അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിൽ വിരോധമുണ്ടോ?

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. THARIATHU KUNJITHOMMEN: അങ്ങിനെ ചെയ്യാം. എന്നാൽ അതിൽ ഒരു വലിയഭാഗവും ഗവമ്മെൻറുതന്നെ ഏറ്റെടുത്താൽ ദോഷമൊന്നുമില്ല. പക്ഷേ കടക്കാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു പകരം കടം കൊടുത്തവരെ മാത്രം രക്ഷിക്കാനുള്ള രീതിയിലാകരുത് അത്.

ഈ വിധത്തിലുള്ള പദ്ധതി കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ നടപ്പിൽ വരത്തക്കവണ്ണം ബിൽ കൊണ്ടുവന്നു പാസാക്കണമെന്ന എന്റെ അഭിപ്രായം ഗവമ്മെൻറിന്റെ ശ്രദ്ധക്ക് വിഷയീഭവിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വിരമിക്കുന്നു.

MR. S. VEERAIAH REDDIAR (*Member, Sri Chitra State Council*): തിരുവിതാംകൂറിലെ കൃഷികരുമായി ഞാൻ കഴിഞ്ഞ ൧൫ വർഷങ്ങളായിനല്ലവണ്ണം അടുത്തു പരിചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്റെ വകയായും എന്റെ ബന്ധുക്കളുടെ വകയായും അനേകലക്ഷം രൂപയുടെ കൊടുക്കൽവാങ്ങൽ ഈ നാട്ടിലെ കർഷകരുമായി ഞാൻ നടത്തീട്ടുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂർ കർഷകർ ഈ അടുത്തകാലംവരെ സത്യസന്ധതയോടും ന്യായമായും കടം വാങ്ങിയാൽ ഒടുവിലത്തെ പൈസാവരെ കൊടുത്തുതീക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയും പണമിടപാടുകൾ നടത്തിവന്നവരാണെന്നുള്ള ബഹുമാനം എനിക്കുണ്ട്. ഇതിനുംപുറമെ കർഷകന്റെ സാധാരണ ആവശ്യങ്ങൾക്കുള്ള ജവുളി, പലചരക്കു, ചുരുക്കം മററു ചില സാധനങ്ങൾ, കൃഷിക്കു ആവശ്യമുള്ള മണ്ണെണ്ണ, എഞ്ചിൻകൂലി, വിത്തുവില മുതലായവ കടമായി വാങ്ങിയിരുന്നതിനെല്ലാം കർഷകൻ കണിശമായും പണം കൊടുത്തുവന്നിരുന്നു. കൃഷിപ്പിഴ വരികയോ മട വീഴുകയോ, അവിചാരിതമായ മററു കാരണങ്ങളാലോ മാത്രമേ കർഷകന്റെ കണിശം തെററിവന്നിരുന്നുള്ളു. എന്നുവരികിലും ആ കാലത്തും സമയം നീട്ടിക്കിട്ടണമെന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടതല്ലാതെ ഒട്ടും കൊടുക്കാതെ ഇരിക്കണമെന്നുള്ള മനഃസ്ഥിതി പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. തന്റെ കടം തീർത്തു എന്നുള്ള ആത്മാഭിമാനം തനിക്കുണ്ടാവണമെന്നു തിരുവിതാംകൂർ കർഷകർ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതായിട്ടാണ് ഞാൻ ഒരു ആറേഴുവർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുവരെ കണ്ടിരുന്നത്.

ഇതു ഉദാഹരണമായി ൧൧൦൪-ൽ കൺസിലിയേഷൻബോർഡു ഉണ്ടാകുകയും ഉടനെതന്നെ അതു കൊള്ളുകയില്ലെന്നു പ്രക്ഷോഭണം നടത്തുകയും ചെയ്തു. ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു വിലക്കുറവുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിൽ അശേഷം സംശയമില്ല. ആ കാരണത്താൽ ചെറിയ കൃഷിക്കാരനു അവന്റെ കടം തീക്കാൻ പ്രയാസം നേരിട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതും

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

സത്യമാണ്. എന്നാൽ അത്തരം ചെറിയ കടക്കാരെ സഹായിക്കാനാണോ ഇപ്പോഴത്തെ പ്രക്ഷോഭണം? അല്ല. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ചെറിയ കടക്കാരുടെ കടം ഓരോ കൃഷിക്കാരനും അയ്യായിരം ഉറുപ്പികയിൽ കൂടുന്നതല്ല. അയ്യായിരം ഉറുപ്പികയുടെ കടം തീർത്താൽ അയാളും താമസിക്കുന്ന വസ്തുവും, വീടും വീടിന്റെ മുമ്പിലുള്ള ൧ പറ നിലവും സുരക്ഷിതമായി. അങ്ങനെയുള്ള പലരെയും രക്ഷിക്കാം. ഇവരാണ് സാക്ഷാൽ കൃഷിക്കാർ. ഇവരുടെ എണ്ണം ധാരാളമാണ്. ഇവരെ സഹായിക്കാൻവേണ്ടി ഗവമ്മെൻറു എന്തു സഹായം ചെയ്താലും അധികമായിപ്പോകയില്ല.

പക്ഷേ ഇവിടെ പ്രക്ഷോഭണം നടത്തുന്നതു ലക്ഷക്കണക്കിനു സ്വത്തുള്ളവരും, ഏതുവിധേനയും വാങ്ങിയ കടം കൊടുക്കാതിരിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരമുള്ളവരും, ധനവാന്മാരും ആയ വ്യവസായികളും ആണ്. ഇവരെ സഹായിക്കാനല്ല നിയമം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതു്. അവരുടെ ധൂർത്തിനും അനാവശ്യത്തിനും അവർതന്നെ ചുമതല വഹിക്കണം. പൊതുജനങ്ങളുടെ പണം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗവമ്മെൻറു ഇതിനുത്തരവാദിത്വം ഒരിക്കലും വഹിക്കാൻ പാടില്ല. ഈ വമ്പിച്ച റബ്ബർകമ്പനിക്കാർ ൫൦ ഉറുപ്പികയ്ക്കുള്ള ഷെയർ ൯൦ ഉറുപ്പികയ്ക്കു വിററിട്ടുള്ളതായി എനിക്കറിയാം. ഇപ്പോൾ ആ ഷെയറിനു മൂന്നും നാലരയും ഉറുപ്പിക ആയിട്ടുണ്ടു്. സാധാരണ കൃഷിക്കാരൻ വലുതായ ഋണഭാരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു അയാളെ സഹായിക്കേണ്ടതു് ഗവമ്മെൻറിന്റെയും മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെയും ചുമതലയാണ്. കൃഷിക്കാരൻ ജീവിച്ചിരിക്കയും കൃഷിനടത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് കച്ചവടക്കാരുടേയും വലിയ ആവശ്യമാണ്. കൃഷിക്കാരൻ സാമ്പത്തികമായി നശിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു രാജ്യത്തും കച്ചവടക്കാർ സാമ്പത്തികമായി നല്ലനിലയെ പ്രാപിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള തത്വം സർവ്വസമ്മതമാണ്.

നിയമംകൊണ്ടു് ഗവമ്മെൻറു് ചെയ്യുന്ന സഹായം അത്തരം കൃഷിക്കാരനുതന്നെ ലഭിക്കണം. കൃഷിയിൽവന്ന ദോഷംകൊണ്ടോ ചില്ലറ ചില്ലറയായി ഭൂമിയെ ഭാഗംചെയ്തുകൊണ്ടോ കൃഷിസംബന്ധമായി വന്നുഭവിച്ച അപകടംകൊണ്ടോ ഉണ്ടായ അവന്റെ കടത്തെയാണു് തീർക്കേണ്ടതു്. അതിനു പകരം ഈ സാധുവിന്റെ നാമധേയത്തിൽ പ്രക്ഷോഭണം നടത്തി മററു കാരണങ്ങളാൽ ലക്ഷക്കണക്കിനു ഉണ്ടായിട്ടുള്ള കടങ്ങളെ തീർക്കാൻ നിയമത്തിന്റെയും ഗവമ്മെൻറിന്റെയും മറവിൽനിന്നു

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

കൊണ്ട് സ്വാധീനം സമ്പാദിച്ച് കാര്യങ്ങൾ സാധിച്ച രാജ്യത്തിന്റെ ധനസ്ഥിതിയെ നശിപ്പിക്കാൻ ഉള്ള ശ്രമത്തിൽ ഗവമ്മെണ്ടും ഈ സഭയും കൂട്ടുനിൽക്കരുതെന്നു മാത്രമേ എനിക്കു വിനീതമായി പറവാനുള്ളൂ. ഞാൻ മേൽപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ചെറുതരം കടങ്ങൾ ഒരിക്കലും അയ്യായിരം രൂപായ്ക്കുമേൽ കാണുന്നതല്ല. അപ്രകാരമുള്ള കടക്കാരെ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്തു അവരുടെ കടങ്ങളിൽനിന്നു മോചനം നല്കുന്നതിനു ചെയ്യുന്ന എല്ലാശ്രമങ്ങളും ന്യായമായിരിക്കും, ഫലപ്രദമായിരിക്കും, രാജ്യത്തിനു ക്ഷേമവും ഉണ്ടാകും. അതിനാൽ ഈ ബില്ലിന്റെ വ്യാപ്തി ൫൦൦൦ രൂപാവരെയുള്ള കടങ്ങളെ മാത്രമെ ബന്ധിക്കാവൂ എന്നാണു എന്റെ ബലമായ അഭിപ്രായം. ചിലർ ൫൦൦൦ രൂപാ സ്വത്തുള്ള ഒരു പണക്കാരന്റെ പക്കൽനിന്നും ആയിരം രൂപാ നോട്ടിൻപടി കടംവാങ്ങി ൫൦൦, ൧൦൦൦ ഏക്കർ വസ്തു സമ്പാദിച്ചതിനുശേഷം ആ പണക്കാരനെ കാണുമ്പോൾ ആക്ഷേപിക്കുന്ന നയം ഒട്ടുംശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല. ഇങ്ങനെ പണം നോട്ടിൻപ്രകാരം കടം കൊടുത്തയാളോ അതോ പണം കടം വാങ്ങിയ ആളോ പണക്കാരൻ എന്നു ഗവമ്മെന്റും ഈ സഭയിലെ മെമ്പറന്മാരും തീരുമാനിച്ചുകൊള്ളണം. ഞാൻ ആരേയും ദൂഷ്യം പറയുകയല്ല.

തിരുവിതാംകൂറിൽ സ്വന്തമുതൽ മുടക്കീട്ടുള്ള കച്ചവടക്കാർ വളരെ കുറച്ചേ ഉള്ളൂ. വിദേശികളുടെ പണംകൊണ്ടു വ്യാപാരം നടത്തുന്നവരാണു അധികമുള്ളതു. അവർ വിദേശികളുടെ പക്കൽനിന്നും കടംവാങ്ങി ഇവിടത്തുകാർക്കു കൊടുക്കുന്നു. അതു തിരിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനു ൧൫ കൊല്ലം വേണം. ൨ പലിശയേ കൊടുക്കുകയുള്ളൂ എന്നും മററും പറഞ്ഞാൽ കച്ചവടക്കാരന്റെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കും? അയാൾ ൧൨ പലിശവച്ച് മൂന്നുമാസത്തിനകം കൊടുത്തുതീർക്കയും വേണം. ഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്കു വില കിട്ടുന്നില്ല എന്നു പറഞ്ഞാൽ വിദേശിവ്യാപാരികൾ അവധി കേൾക്കയില്ല. കച്ചവടക്കാർ സുഖം അനുഭവിക്കുന്നവരാണെന്നാണു ചിലരുടെ വിചാരം. എന്നാൽ യഥാർത്ഥം അങ്ങിനെയല്ല. കച്ചവടക്കാരൻ ൧൮ മണിക്കൂറും ജോലിചെയ്യുന്നുണ്ട്. കർഷകനു പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ മണിക്കൂർ ജോലിചെയ്താൽ മതി, അതുകഴിഞ്ഞു മൂന്നുനാലുമാസം സുഖമായിരിക്കുകയും ചെയ്യാം. കച്ചവടക്കാരനെക്കൊണ്ടുവേണം കൃഷിക്കാരൻ നന്നാകാൻ. അതുകൊണ്ട് രണ്ടുകൂട്ടരേയും സംരക്ഷിക്കേണ്ട കടമ ഗവമ്മെന്റിനുണ്ട്. കൃഷിക്കാരനു നഷ്ടംവന്നാൽ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ഗവൺമെൻറ് കരം ഇളവു ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നുണ്ട്. കച്ചവടക്കാരൻ യാതൊരു സഹായവും ചെയ്യുന്നില്ല. പിന്നെ ഇൻകംടാക്സ് കൊടുക്കണമോ എന്നു മാത്രമേയൊള്ളു.

ഇനി ഉണ്ടാവാനിടയുള്ള ചില ദോഷവശങ്ങളേയും അവ ഈ രാജ്യത്തിൻെറ ധനസ്ഥിതിയെ എങ്ങിനെ ബാധിക്കുമെന്നും ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തിൽ പണം ധാരാളം ഇല്ല. ഇപ്പോൾ ഇവിടെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മറിയുന്ന പണത്തിൽ അധികഭാഗവും അടുത്ത ബ്രിട്ടീഷിൻഡ്യായിലെ പണമാണ്. ഈ നാട്ടിലെ കച്ചവടക്കാർ കടമായി വരുത്തുന്ന ചരക്കുകളുടെ വില ബ്രിട്ടീഷിൻഡ്യായിലെ ബാങ്കുകളിൽനിന്നോ, ഇവിടെ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന അതിൻെറ ശാഖകളിൽ നിന്നൊ കടം വാങ്ങീട്ടുള്ളതാണ്. ഈ പണമാണ് ഇവിടുത്തെ വാണിജ്യവും, വ്യവസായവും സംബന്ധിച്ച് കൃഷിക്കാരൻ കൊടുത്തുതീർക്കുവാനുള്ള കടങ്ങളിലെ ഭൂരിഭാഗവും. ഈ പണം മറിഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു ഒടുവിൽ കൃഷിക്കാരൻെറ കയ്യിൽ ചെന്നെത്തി അവിടെ അതു കരിങ്കല്ലുപോലെ ഉറച്ചുകിടക്കുന്നു. കിട്ടാത്തവയായവ, കുറെ ഡിക്രിയായവ, ഡിക്രിയായാലും ഈടാകാത്തതു കുറെ, കോർട്ടുകളുടെ അന്യായമായ താമസം, അവിടുത്തെ ചില അഴിമതികൾ ഇക്കാരണങ്ങളാൽ ൧൦൨, ൧൯൦ വർഷങ്ങളായി ഈടാകാത്തവ കുറെ, ഈടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവ കുറെ, വസ്തുക്കൾ ലേലത്തിൽ വിററു ലേലത്തിൽപിടിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നവ കുറെ, അവയെ വിററാൽ ഇന്നു ഒന്നിനപകുതി വിലപോലും കിട്ടാത്തവ കുറെ ഇങ്ങനെയാണ് ഇവിടുത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾ. ഇതിനു ഞാൻ എൻെറ അനുഭവംതന്നെ പറയാം. ഒരാളിൻെറ വസ്തു പണയം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു ഞാൻ കുറെ ചരക്കുകൊടുത്തു. അതിനുശേഷം ആ വസ്തുക്കളെല്ലാം മററൊരാൾക്കു തീറു കൊടുത്തു. ഒടുവിലാണു എനിക്കു കാര്യം മനസ്സിലായതു. ഞാൻ വ്യവഹാരംകൊടുത്തു വസ്തു ലേലത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു. പ്രതി പോയി. താവാങ്ങിച്ചവൻ ൩൦൦ വ്യ എന്നോ മറേറാ ഒരു വകുപ്പനുസരിച്ച് ഒരു ഹർജി കോടതിയിൽ കൊടുത്തു. ഇപ്പോൾ അതിൻെറ വിചാരണ മുക്കീ കൊല്ലമായി നടക്കുകയാണ്. ഇനിയും തീർന്നില്ല. കോർട്ടിൽ പോയാലും പ്രതിക്കല്ലാതെ വാദിക്കു യാതൊരാനുകൂല്യവും കിട്ടുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു കോർട്ടുനടപടി നിറുത്തിവയ്ക്കരുതെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

കടം കൊടുത്തവൻ ആ പണം കൊടുത്തു കർഷകനെ സഹായിച്ചു. ഇന്നു പണം തിര്യെ കൊടുക്കാൻ കാലമായപ്പോൾ അന്നു നിലവിലില്ലാതിരുന്ന നിയമങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാക്കി പണം കൊടുത്തു സഹായിച്ചവന്റെ പണം നശിപ്പിക്കാൻ നോക്കുന്നു. ഈ പ്രവൃത്തിക്കു ഗവർമ്മെന്റിന്റെ സഹായവും ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഇതു നീതിയാണോ എന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള നിയമങ്ങൾ ഇവിടെ നടപ്പിൽ വരുത്തിയാൽ ഈ രാജ്യത്തുള്ള ആൾക്കുതന്നെ പുറംദിക്കുകളിൽ നിന്നു വല്ല കടവും കിട്ടുമോ?

ഈ ആണ്ടു ബാംബേയിലുള്ള ഒരു കച്ചവടക്കാരൻ ഇവിടുത്തെ കൃഷിക്കാരനു ഇന്നു പാസാക്കാൻ ആലോചിക്കുന്ന നിയമത്തെ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞുതന്നെ പണം കൊടുത്തു സഹായിച്ചുവെന്നു വിചാരിക്കാം. ഇനിമേലും രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലങ്ങൾ കഴിയുമ്പോൾ പ്രക്ഷോഭണം തുടങ്ങിയാൽ അന്നും പുതിയ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാകയും ഇപ്പോഴത്തെ നിയമം അനുസരിച്ചു കടം കൊടുക്കുന്ന പണത്തിനു ദോഷം വരാൻ ഇടയാവുകയും ചെയ്യുകയില്ലേ? ഇപ്രകാരമുള്ള ഭയങ്കരാവസ്ഥയിൽ ഈ രാജ്യത്തുള്ളവർക്കു വെളിയിൽനിന്നു പണം കടം കിട്ടുമോ? ഈ ഗവർമ്മെന്റിന്റെ നിയമങ്ങളെപ്പററി വിശ്വാസമുണ്ടാകുമോ? ചരക്കുകൾ കടം കിട്ടുമോ? ഇവിടുത്തെ നിയമസമിതികളുടെ സ്ഥിരമായ നയത്തിൽ വെളിയിലുള്ള ജനങ്ങൾക്കു വിശ്വാസം ഉണ്ടാകുമോ? ഈ വശങ്ങളെക്കുറിച്ചു മാന്യമെമ്പറന്മാർ അവധാനപൂർവ്വം ആലോചിക്കണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു

ഇവയെല്ലാററിനും പുറമെ ഈ രാജ്യത്തെ സ്ഥിതിക്കു ആരാൺ കൃഷിമാത്രം നടത്തുന്ന കൃഷിക്കാരൻ, ആരാണ് കച്ചവടം മാത്രം നടത്തുന്ന കച്ചവടക്കാരൻ എന്നു പ്രത്യേകം വിവക്ഷിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. ഒരു കൃഷിക്കാരനു തേങ്ങാവെട്ടുണ്ടാകും. കൊപ്രാ കച്ചവടം ഉണ്ടാകും. അതിനു അഡ്വാൻസു വാങ്ങിയിരിക്കും. മറെറാരു കൃഷിക്കാരനു ഒരു പലചരക്കു പീടികയും ചില്ലറ ജവുളിക്കടയും ഉണ്ടാവും. ആയാൾ ചരക്കുകൾ കടം വാങ്ങി അയാളുടെ കൃഷിസ്ഥലത്തിനടുത്തു ഒരു കച്ചവടം നടത്തിവരുന്നുണ്ടാവാം. ഇപ്രകാരം തിരുവിതാംകൂറിന്റെ എല്ലാഭാഗത്തും കാണാം. എന്നാൽ ആധാരമെഴുതുമ്പോഴും കച്ചേരിയിൽ മൊഴികൊടുക്കുമ്പോഴും കൃഷി തൊഴിലായി പറയുന്നതു സാധാരണയുമാണ്; പണത്തിനു അന്യായം കൊടുത്താൽ താൻ കൃഷിക്കാരനാണെന്നു

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ഈ നിയമത്തിന്റെ ദാക്ഷിണ്യ സഹായങ്ങളെ അവലംബിച്ചു തർക്കിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പ്രായേണ കോടതികൾ പ്രതിക്ക അനുകൂലമായും നിൽക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ തുടങ്ങിയാൽ ഈ രാജ്യത്തെ സ്ഥിതിക്ക ആക്കം കൃഷിക്കാരനെന്നു വാദിച്ചുനിൽക്കും. അങ്ങനെ ഒരു സ്ഥിതിവന്നാൽ കച്ചവടം ഈ രാജ്യത്തു അസ്തമിക്കും. ലോകത്തു ഇന്നുകാണുന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം കച്ചവടം വർദ്ധിപ്പിക്കാനാണ്. ഇത്തരം നിയമങ്ങളുടെ ഫലം കച്ചവടം ഇല്ലാതാക്കാനാണു. ആകയാൽ കച്ചവടക്കാർക്കു ചെല്ലാനുള്ള പണങ്ങൾ കൃഷിക്കാരനിൽ നിന്നുതന്നെ ഈടാകാനുള്ള വയാണെങ്കിലും കൃഷിക്കായല്ലാതെ വാങ്ങിയിട്ടുള്ള എല്ലാ സംഖ്യകളേയും ഈടാക്കുന്നതിനു ബാധകമാകാത്തവണ്ണം നിയമം ഉണ്ടാകേണ്ടതാണ്.

അല്ലാത്തപക്ഷം ഇപ്പോൾതന്നെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ രാജ്യത്തെ വാണിജ്യം നശിച്ചുപോകുന്നതാണ്. എന്നു മാത്രമല്ല മുതലിൽ കുറേ കുറഞ്ഞാലും പലിശയിൽ വളരെ കുറഞ്ഞാലും ബാക്കി പണമെങ്കിലും ഉടനെ ഈടാകുമെങ്കിൽ അതെങ്കിലും മതിയായിരുന്നല്ലോ.

ഉദാഹരണമായി ഈ നാട്ടിൽ ഹാലായിമാർ ലക്ഷക്കണക്കിനു ഇവിടെ പണം മുടക്കിയിട്ടുണ്ട്. ആരെങ്കിലും പാപ്പരായിപ്പോയാൽ, ഉറുപ്പ്യക്കു നാലണ റൊക്കം കൊടുത്താൽ സകല കടങ്ങളും തീർന്നതായി രസിതുകൊടുക്കുന്നു. ഇതിന്റെ അർത്ഥമെന്തു്? റൊക്കം പണംകിട്ടുമെങ്കിൽ ഒരു ഉറുപ്പികയുടെ കടം നാലണാവാങ്ങി എത്ര കച്ചവടക്കാരനും സമ്മതിക്കും. അതുകൊണ്ടു കടം കുറയ്ക്കണമെങ്കിൽ ഉള്ളതു എത്ര കുറഞ്ഞാലും റൊക്കമായി തീർത്താൽ മതിയായിരുന്നു. കടം കുറച്ചു കുറച്ചു കൊണ്ടുവരികയും വേണം; അതു് റൊക്കം കിട്ടുകയുമില്ല, എന്നു വന്നാൽ അതു ഒരിക്കലും ന്യായമല്ല.

പിന്നെ പലിശയുടെ കാര്യം പറയാം. അയൽ രാജ്യമായ കൊച്ചിയിലും ബ്രിട്ടീഷിലും ഉള്ള പലിശയെക്കാൾ ഇവിടെ പലിശ കുറച്ചാൽ പണം ഒരിക്കലും ഇവിടെ ലഭിക്കുന്നതല്ല.

സഹായം വേണ്ട സാധു കർഷകരെ സഹായിക്കുന്നതിൽ ആർക്കും വിരോധമില്ല. എന്നാൽ ആ പേരുപറഞ്ഞു കച്ചവടത്തെ നശിപ്പിക്കാനും കൊടുക്കൽവാങ്ങൽ നിശ്ശേഷം നിറുത്താനും ഇടകൊടുക്കരുതു്.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ഈ രാജ്യത്തു വ്യവസായംവേണം, കച്ചവടംവേണം, എന്നു പ്രസംഗങ്ങൾ നടക്കുന്നു. അതാണു ഗവർമ്മെൻറിൻെറ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശം.

എന്നാൽ വാങ്ങിയ പണം തിരികെ കൊടുക്കുന്നവരല്ല ഈ നാട്ടിലെ ആളുകൾ എന്നും, നമ്മുടെ നിയമങ്ങൾ പണം കടം കൊടുക്കുന്നവരെ ഉപദ്രവിക്കാനും ദ്രോഹിക്കാനും പററിയതാണെന്നും ബോദ്ധ്യം വന്നാൽ, ആരെങ്കിലും പണം കടം തരുമോ? ഈ രാജ്യത്തിനു രക്ഷ ഉണ്ടാകുമോ എന്നും ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. ഈ രാജ്യത്തിലെ കോടതികളിൽ ഒരു പുരുഷായുസ്സുണ്ടായാലും പണം ഈടാകുകയില്ല. ഇതിനും പുറമേ വാങ്ങിയവർ കൊടുക്കാതിരിക്കാനുള്ള നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ള ധൈര്യത്തിൽ കടം തീർക്കാൻ പണം ഉള്ളവർപോലും പണം തരുന്നില്ല. ഈ സംഗതികളെയെല്ലാം ഈ സഭ ഗാഢമായി ആലോചിച്ചുവേണം എന്തെങ്കിലും നിയമം പാസാക്കേണ്ടതു് എന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

MR. K. M. KESAVAN (*Member, Sri Chitra State Council*): Sir, it pains me very much to see that, over such an important piece of legislation, even while discussing its general principles, the House is so keenly divided, some, honourable members taking sides with the creditors and others with the debtors. To presume that all creditors are proverbial Shylocks insisting on the pound of flesh, would be taking things too far; at the same time, to claim that all debtors are Harischandras and would pay all that they owe, would be equally untrue. The truth is between these two extremes. I think honourable members are aware of the case of the late Desabandhu C. R. Das who paid to the last pie all the unsecured debts contracted by his father. There *are* such honest men even now. So in matters like this we have to take a dispassionate view. We have to take the details of each transaction into consideration, how a man got into indebtedness, how he evades payment—if at all he evades payment—and how relief can be given. Without going into details of this nature, it will be very hard to condemn one party or applaud the other. We find ourselves in a situation to which we have been driven by circumstances over which we had no control, I mean the economic depression. The condition at present is worse. There was the pre-war time of peace and plenty and then came the postwar time of depression and hardship. Now, war conditions again prevail and even the cost of necessaries has risen high. Take for example the necessaries of a schoolboy. The price of paper, ink and books, etc., has risen considerably. Though it is not directly connected with this question, I may draw the attention of Government to the fee that has to be paid by each student. The same rate that was fixed during the time of peace and plenty still continues. Unless some

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

latitude is shown, I am sure the number of boys and girls in the schools and colleges is likely to go down. That is by way of a digression to illustrate the seriousness of the situation in which we find ourselves at present.

The only way of affording relief both to the debtor and to the creditor is by scaling down the debts and by reducing the rate of interest. Without the element of compulsion coming into the matter of scaling down, I think that no useful purpose can be served and we have seen that the conciliation boards have proved a failure because there was no element of compulsion. If the Conciliation Officers were given the power to use compulsion, of course in a discretionary manner, they would have been able to serve some useful purpose and bring relief to the indebted people.

With regard to the rate of interest I do not see why a distinction should be made between secured debts and unsecured debts, why the rate of interest for secured debts should be 3 per cent. and for unsecured debts should be 4½ per cent. I think the interest for both these varieties of debts can without detriment to any party be fixed at 3 per cent. As regards banks and chitty debts, 4½ per cent. will be quite sufficient.

Another matter to which I draw the attention of Government is the finding of means and measures to make cash payment possible whatever may be the amount, after scaling down. From my own experience I can say that the ordinary creditors will be quite content to receive Rs. 80 in cash instead of Rs. 100. But if the scaled down amount of Rs. 80 has to be paid back in several instalments ranging from ten to twenty years, there will hardly be any creditor who will accept that condition. To make cash payment possible, Government will have to do something by way of floating debenture loan or something of that sort. I do not propose that Government should come in to make cash payment in all cases. There are varying degrees of indebtedness. The assets of a man might be Rs. 1,00,000 and his liabilities might come to Rs. 50,000. In such a case, because the man has properties and because the ratio of his indebtedness to his assets is 1:2. I think that without any aid from Government he will be able to satisfy his creditor. In the case of the small debtors and when their indebtedness is in a higher degree, say 75 per cent. or more Government must take all possible measures to afford relief.

PRESIDENT: Order, order. I have to be away from 5 to 10 minutes. Technically speaking, the Deputy President of the Assembly has no right to preside over this session and it must be, according to procedure, by way of election. As it will rather take a long time, would the honourable House allow Mr. Karayalar to occupy the Chair for 5 or 10 minutes. (Honourable Members: Yes, Sir.)

(The President then vacated the Chair which was occupied by Mr. S. Chattanatha Karayalar, Deputy President of the Sri Mulam Assembly.)

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. K. M. KESAVAN: I am of opinion that no distinction need be made in the matter of affording relief, whoever be the indebted, the agriculturist, the merchant or industrialist. The agriculturist is as much necessary for the prosperity of a country as the industrialist or the trader. If interest is kept within proper limits and if sufficient relief is given to all classes of people, trade and commerce will develop and expand. Without the expansion of trade and commerce and without restoring peace and plenty among the agricultural classes, no country can thrive. With these words I resume my seat.

MR. PADIYARA JOSEPH KUNJU (*Member, Sri Mulam Assembly*): സർ, ഇന്നലെയും ഇന്നുമായി പല സാമാജികന്മാരും ഈ പ്രശ്നത്തിന്റെ നാനാവശങ്ങളെപ്പററിയും കൂലങ്കഷമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് ഈ ഋണനിവാരണ പദ്ധതിയെപ്പററിയോ അതു ഉടനെതന്നെ നടപ്പിൽ വരുത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പററിയോ എപ്രകാരം അതു നടപ്പിൽ വരുത്തണമെന്നുള്ളതിനെപ്പററിയോ എന്തെങ്കിലും പറയണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഈ പ്രശ്നത്തോടു ഗവമ്മെന്റിനുള്ള മനോഭാവം എന്താണെന്നു് ഈ സഭയെ അറിയിക്കുന്നതിനു മാത്രമേ ഞാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നുള്ളു. തിരുവിതാംകൂർ ഒരു കൃഷികർമ്മ പ്രധാനമായ രാജ്യമാണെന്നുള്ളതു് സർവ്വവിദിതമാണു്. ഈ രാജ്യത്തു് അധിവസിക്കുന്ന ജനങ്ങളിൽ തൊണ്ണൂറു ശതമാനവും കർഷകരാണു്. ഈ കർഷകരിൽ തൊണ്ണൂററഞ്ചു ശതമാനവും ഋണബാധിതരായി നിർദ്ദയരായ കുറെ പണവ്യാപാരികളുടെ കരാളദംഷ്ട്രങ്ങളിലകപ്പെട്ടു് വലയുന്നവരാകുന്നു. ലോകമഹായുദ്ധാനന്തരമുണ്ടായ ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വിലക്കുറവും തന്നിമിത്തമുണ്ടായിട്ടുള്ള സാമ്പത്തികാധഃപതനവും മൂലം ഈ കർഷകർ ഇരുപത്തിയെട്ടു ഏകാദശിയും രണ്ടു പട്ടിണിയുമായിട്ടാണു ഇപ്പോഴും കഴിഞ്ഞുകൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഈ കർഷകന്റെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഗവമ്മെന്റു എന്തുചെയ്തു, എന്താണു് ചെയ്യുന്നതു്? രമ്യമായ ഹർമ്മ്യങ്ങളിൽ എലക്ട്രിക്ക് പങ്കാകളുടെ കീഴിലിരുന്നു് സുഖമനുഭവിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദം ഇക്കഥ അറിയുന്നുണ്ടോ എന്നുകൂടി ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. ഈ പ്രശ്നത്തിനു് ഉടനെതന്നെ തൃപ്തികരമായ ഒരു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കിയെങ്കിൽ മാത്രമേ ഈ രാജ്യത്തു് സമാധാനവും സംതൃപ്തിയും ഉണ്ടാവുകയുള്ളു. ഈ രാജ്യത്തെ, ഐശ്വര്യാഭിവൃദ്ധികളുടെ രാജപാതയിൽ കൂടി ആനയിക്കണമെന്നാണു് ഗവമ്മെന്റിന്റെ ഉദ്ദേശമെങ്കിൽ – ഈ രാജ്യം അഭിവൃദ്ധിയുടെ പാന്ഥാവിൽ കൂടി ത്വരിതഗമനം ചെയ്യണമെന്നു് ഗവർമ്മെന്റു അഭിലാഷിക്കുന്നുവെ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ങ്കിൽ – ഈ പ്രശ്നത്തിന് വിനാവിളംബം തൃപ്തികരമായ–ഏററവും തൃപ്തികരമായ— ഒരു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതാണ്. ഗവർമ്മെൻറിനെ എതിർക്കുന്നതിന് ഇവിടെ പല പ്രസ്ഥാനങ്ങളും കൂട്ടുകെട്ടുകളും വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനങ്ങൾതന്നെയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം നശിപ്പിക്കപ്പെടുകയോ സ്വയം നശിക്കയോ ചെയ്തിട്ടുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരിക്കലും യാതൊരുകാരണവശാലും നശിപ്പിക്കപ്പെടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഒരു വിപ്ലവമായിരിക്കും ഈ പ്രശ്നത്തിന് ഒരു പരിഹാരമുണ്ടാക്കിയില്ലെങ്കിൽ ഈ രാജ്യത്തു ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നതെന്ന്, ഞാൻ ഗവർമ്മെൻറിനെ കാലേക്കൂട്ടി അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇന്നത്തെ ഭരണാധികാരികൾക്ക് തിരുവിതാംകൂറിനോട് സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിൽ– തിരുവിതാംകൂർരാജ്യം സാമ്പത്തികമായി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടണമെന്ന് അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ-പ്രധാനമായും പ്രഥമമായും അവർ ചെയ്യേണ്ടകൃത്യം കർഷകൻെറ ഋണഭാരം ലഘൂകരിക്കുകയെന്നുള്ളതാണ്. ഇതു് അവർ ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ തിരുവിതാംകൂറിൻെറ ഭാവി എന്തായിരിക്കുമെന്നു ഊഹിക്കുന്നതിനോ ദീർഘദർശനം ചെയ്യുന്നതിനോ കേവലം അശക്യമായിരിക്കും.

ഒരു വ്യക്തിയെ നശിപ്പിച്ചും ഒരു കുടുംബത്തെ സംരക്ഷിക്കണം. ഒരു കുടുംബത്തെ നശിപ്പിച്ചും ഒരു ദേശത്തെ സംരക്ഷിക്കണം, ഒരു ദേശത്തെ നശിപ്പിച്ചും ഒരു രാജ്യത്തെ സംരക്ഷിക്കണം, ഇതായിരിക്കണം ഭരണാധികാരികളുടെ ലക്ഷ്യം. ന്യൂനപക്ഷക്കാരായ, കേവലം ന്യൂനപക്ഷക്കാരായ ഈ പണവ്യാപാരികളുടെ പിടിയിൽ നിന്നും പാവപ്പെട്ട ഈ കർഷകരെ വിമോചിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിൻെറ ഫലം, അതിൻെറ അനുഭവം, ഭയങ്കരവും പരിതാപകരവുമായിരിക്കുമെന്ന് പറയാതിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഇവിടത്തെ പണവ്യാപാരികളെയെല്ലാം ഈ രാജ്യത്തുനിന്നും ആട്ടിപ്പായിക്കണമെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നില്ല. അവരും ഇവിടെ ജീവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഉത്തമർണ്ണന്മാർക്ക് ദോഷകരമല്ലാത്ത വിധത്തിൽ അധമർണ്ണന്മാർക്ക് വേണ്ട ആനുകൂല്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കണമെന്നേ ഞങ്ങൾ പറയുന്നുള്ളു. ൧൧൦൦ മുതൽ ഉള്ള കടത്തിന് മൂന്നു ശതമാനം പലിശനിരക്ക് ചുമത്തണം, പന്ത്രണ്ടോ പതിനഞ്ചോ ഇരുപതോ സംവത്സരംകൊണ്ടു് കടത്തുകതിരിച്ചടയ്ക്കുന്നതിനു് അധമർണ്ണന് സൌകര്യം നൽകണം. ൧൧൦൮ ന് മുമ്പു ഉള്ള ചരക്കുകൾക്കുണ്ടായിരുന്ന വിലയും ഇപ്പോഴത്തെ വിലയും കൂടി താരതമ്യപ്പെടുത്തി അതനുസരിച്ച് മുതലിൽ കുറവു ചെയ്യണം. മുഗീയമായ സിവിൽ വാറണ്ടു

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

നടപടി രാജ്യത്തുനിന്നും ബഹിഷ്കരിക്കണം. ഇവമാത്രമാണ് ജനങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. ഇതിൽ ഉത്തമർണ്ണനു യാതൊരു ദോഷവും വരുവാനില്ല ൧൧൦൯-നു ശേഷം കോർട്ടു വിധിപ്രകാരവും കോടതി നടപടിയനുസരിച്ചും ഉത്തമർണ്ണർ കൈക്കലാക്കിയിട്ടുള്ള വസ്തുക്കൾ അധമർണ്ണന് ഈ വ്യവസ്ഥകളനുസരിച്ച് തിരിച്ചു കൊടുപ്പിക്കേണ്ടതും അത്യാവശ്യം തന്നെയാണ്. അധമർണ്ണനെ എങ്ങനെയെങ്കിലും ചൂഷണം ചെയ്ത് അവനെ നശിപ്പിച്ച് അവനുള്ളതു സകലതും അപഹരിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി മാത്രമാണ് ഇപ്പോൾ ഉത്തമർണ്ണൻ നില കൊള്ളുന്നത്. അധമർണ്ണന്മാരിൽ പലരുടേയും വസ്തുവകകൾ അല്പവിലയ്ക്കു ലേലത്തിൽ പിടിച്ച് ഉത്തമർണ്ണർ ഇപ്പോൾ കൈവശത്തിൽ വച്ചിരിക്കുന്നു. "ബലഹീനസ്യ ബലം രാജാ" എന്നുള്ള ആപ്തവാക്യമനുസരിച്ച് അധമർണ്ണൻ ഇന്നു മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ ഗവമെൻറിന്റെ സഹായം അർത്ഥിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഇതാ എന്റെ മുമ്പിൽ എന്റെ ബഹുമാന്യസ്നേഹിതൻ മി. ജെയ്ക്കബ് ചെറിയാൻ ഈ ഋണനിവാരണപദ്ധതിയെ എതിർക്കുന്നതിന് തയ്യാറായിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു ബാങ്കറാണ്. ഒരു ഉത്തമർണ്ണനുംകൂടിയാണല്ലോ. അദ്ദേഹം സെൻട്രൽജയിൽ വരെ ഒന്നുപോയിരുന്നെങ്കിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ എതിർക്കുന്നതിനുള്ള മനഃസ്ഥിതി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടാവുകയില്ലായിരുന്നു.

MR. T. C. KESAVA PILLAI *Member, Sri Mulam Assembly*: സിവിൽ ജയിലോ ക്രിമിനൽ ജയിലോ ?

MR. PADIYARA JOSEPH KUNJU: സെൻട്രൽ ജയിൽ. അനേകലക്ഷം അധമർണ്ണരുടെ വസ്തുവകകൾ നാലോ അഞ്ചോ അഥവാ പത്തോ ഇരുപതോ ഉത്തമർണ്ണർകൂടി കൈക്കലാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ശ്രമമാണ് ഇപ്പോൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അതു സഫലമായാൽ അതിന്റെ ഭാവിഫലം എന്തായിരിക്കും? അധർമ്മവും അനീതിയും അക്രമവും അതിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിലെത്തുമ്പോഴാണ് വിപ്ലവമുണ്ടാകുന്നതു. ഇതു എന്റെ ഉത്തമസ്നേഹിതർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമാണെന്നു ഞാൻ അവരെ അറിയിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഒരു കാലത്ത് മുതലാളിത്വമേഷ്പ്രഭുത്വത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചിരുന്ന റഷ്യയിലാണ് ഇന്നു നാം ബോൾഷേവിസത്തെ കാണുന്നത്. ജർമ്മനിയിലെ പ്രബലപണവ്യാപാ

രികളായി ജർമ്മനിയുടെ ഭാഗധേയത്തെ നിയന്ത്രിക്കാമെന്ന് വിചാരിച്ചിരുന്ന ജർമ്മനിയിലെ യഹൂദന്മാരെ ഇന്ന് അവിടെ കണികാണ്മാൻ പോലുമില്ല.

അസംബ്ളിയിൽ എന്റെ ബഹുമാന്യസ്നേഹിതൻ മി. ജോസഫ് വിതയത്തിൽ ഒരു ഋണനിവാരണഭേദഗതിബിൽ ഹാജരാക്കി. ഞാൻ കൌൺസിലിലെ ഒരു സമാജികനായിരുന്നപ്പോൾ ശ്രീചിത്തിരസ്റ്റേററു കൌൺസിലിൽ ഞാനും ഒരു ബിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. ഇവയ്ക്കു രണ്ടിനും അതതു സഭ അനുമതിയും നൽകി. അതിന്റെ അനന്തരഫലം അജ്ഞാതമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. പിന്നീട്ട അസംബ്ളിയുടെയും കൌൺസിലിന്റെയും സമ്മേളനങ്ങൾ നടന്നുവെങ്കിലും ഈ ബിൽ കാര്യപരിപാടിയിൽ ചേർക്കുകയുണ്ടായില്ല. ഇതേപ്പററി ഞാൻ എന്റെ ബഹുമാന്യസ്നേഹിതൻ ലീഗൽ റിമംബ്രൻസർ ശ്രീമാൻ പുതുപ്പള്ളി കൃഷ്ണപിള്ളയോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ ഈശ്വരദത്തമായി ജന്മസിദ്ധമായി അദ്ദേഹത്തിനുലഭിച്ചിട്ടുള്ള സുസ്മേരവദനത്തോടുകൂടി "അവ എന്റെ അൽമാരിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്" എന്നാണ് അദ്ദേഹം മറുപടി നൽകിയതു്. നിയമസഭയിൽ ഹാജരാക്കുന്ന ഒരു ബില്ലിനു് ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരനുഭവം തിരുവിതാംകൂറിലോ ലോകത്തിൽ മറെറതെങ്കിലും ഒരു രാജ്യത്തോ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് നിശ്ചയമാണ്. ഇതേ സംബന്ധിച്ചു് ചർച്ചചെയ്തു് ഒരു റിപ്പോർട്ടുസമർപ്പിക്കുന്നതിനായി ഉടനെതന്നെ ഒരു കമ്മിററിയെ നിയമിക്കുന്നതാണെന്നും അവർ ഒരു നക്കൽ ബിൽ തയ്യാറാക്കി നിയമസഭയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നും ഇതൊരു അടിയന്തിരകാര്യമായി പരിഗണിച്ചു് നിയമസമിതികളുടെ വിശേഷാൽ സമ്മേളനങ്ങൾ വിളിച്ചുകൂട്ടി ഇതേപ്പററി വാദപ്രതിവാദം നടത്തുമെന്നും ശ്രീമൂലം അസംബ്ളിയിലും ശ്രീചിത്തിരാസ്റ്റേററുകൌൺസിലിലും ദിവാൻ പ്രസിഡൻറു പ്രസ്താവിച്ചു. ഈ പ്രസ്താവനയനുസരിച്ച കാര്യങ്ങൾ നടക്കുമെന്നു് ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ചു. ഒരു കമ്മിററി ഏർപ്പെടുത്തിയെന്നുള്ളതു് പരമാർത്ഥം തന്നെ. കാലവിളംബത്തോടുകൂടിയാണെങ്കിലും അവർ ഒരു റിപ്പോർട്ടും ഒരു നക്കൽ ബില്ലും തയ്യാറാക്കി ഗവമ്മെൻറിനെ ഏല്പിച്ചു. അതേപ്പററി പര്യാലോചിച്ചു് ഒരു നിശ്ചയം വരുത്തുന്നതിനു നിയമസമിതികളുടെ ഒരു പ്രത്യേകയോഗം നടത്തുകയെന്നുള്ളതായിരുന്നു ഗവമ്മെൻറു ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതു്. അതിനുപകരം ഗവമ്മെൻറു് ഇപ്പോൾ പറയുന്നതു് ഈ വിഷയത്തെപ്പററിയുള്ള പൊതുജനാഭിപ്രായം അറിയണമെന്നാണ്. അതിനായിട്ടാണു

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

പോലും നിയമസമിതികളുടെ ഒരു സംയോജകസമ്മേളനം ഇപ്പോൾ വിളിച്ചുകൂട്ടിയിരിക്കുന്നതു്. മി. ജോസഫ് വിതയത്തിന്റെയോ എന്റെയോ ഇതിലേക്കു് പ്രത്യേകം നിയമിക്കപ്പെട്ട കമ്മിററിയുടെയോ ബില്ലുകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു് ഇവിടെ പര്യാലോചനയ്ക്കായി എടുത്തിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇതേപ്പററിയുള്ള പൊതുജനാഭിപ്രായം എന്താണെന്നറിയുന്നതിനു് അതു് കൂടുതൽ പ്രായോജനീഭവിക്കുകയില്ലായിരുന്നുവോ? ഗവമ്മെൻറിനോടുള്ള ബഹുമാനാംകൊണ്ടും വ്യക്തിപരമായ ചില പരിഗണനകൾകൊണ്ടും ഞങ്ങൾ ഇതുവരെ മൌനം ദീക്ഷിച്ചു.

MR. THOMAS CHANDI MUKKADAN : മെംബർ ഇതു എല്ലാവരെയും ഉദ്ദേശിച്ചു പറയുന്നതാണോ?

MR. PADIYARA JOSEPH KUNJU : അല്ല, ഞാൻ എന്റെ കാര്യം മാത്രമാണു് പറയുന്നതു്. മററുള്ളവരെക്കൂടി ഉദ്ദേശിച്ചു പറയുന്നതല്ല. സർ, ഗവമ്മെൻറിന്റെ ഈ നടപടി ഔചിത്യപൂർവ്വമായിട്ടുള്ളതാണോയെന്നു് ഞാൻ ചോദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

[The Dewan President occupied the Chair at this time].

MR. PADIYARA JOSEPH KUNJU : സർ, അങ്ങയോടു പ്രത്യേകമായി എനിക്കു് ഒരപേക്ഷയുണ്ടു്. സ്വാത്മപരമായ താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചിലർ അങ്ങേപ്പക്കൽ അടുത്തുകൂടി സ്ഥിതിഗതികൾ തെററിദ്ധരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. അങ്ങനെയുള്ളവർ അങ്ങയുടെയും തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തിന്റെയും ശത്രുക്കളാണെന്നു് അങ്ങു ധരിക്കണം. അവരെ ദൂരവേ പരിത്യജിച്ചു്, ആട്ടിയോടിച്ചു് ദാരിദ്ര്യത്തിൽ അകപ്പെട്ടു് വലയുന്ന പാവപ്പെട്ട കർഷകരെ അങ്ങു സഹായിക്കണം, അങ്ങനെ രാജ്യത്തെ രക്ഷിക്കണം.

വലിയ കടക്കാരെന്നും ചെറിയ കടക്കാരെന്നും കടക്കാരെ രണ്ടായി വിഭജിക്കണമോ, വിഭജിക്കണമെങ്കിൽ എങ്ങനെ വിഭജിക്കണം, അതിനുള്ള തോതു എന്തായിരിക്കണം എന്നു് അങ്ങേയ്ക്കു് സംശയമുള്ളതായി ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചു. ഈ വലിയ കടക്കാർ ആരാണു്? വനങ്ങളിലുള്ള കരടി, കടുവാ, കാട്ടുപോത്തു്, ആന, പുലി മുതലായ ക്രൂരമൃഗങ്ങളോടു പൊരുതു്, ഭൂമിയോടെന്നല്ല പ്രകൃതിയോടുതന്നെയും യുദ്ധം ചെയ്തു് സമ്പൽസമൃദ്ധിയും സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളവരാണു് ഈ വലിയ കടക്കാർ. അല്ലെങ്കിൽ ചീങ്കണ്ണിയോടും മുതലയോടും ജലത്തോടും

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

യുദ്ധം ചെയ്ത് വെറും ജലാശയങ്ങളെ തിരുവിതാംകൂർ നിവാസികളുടെ പ്രധാനആഹാരമായ നെല്ല് വിളയിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയവരാണ് ഈ വലിയ കടക്കാർ. അവരോട് ഇതുവരെ ഗവൺമെൻറു തീറവിലയും കരവും ഈടാക്കിയശേഷം അവർ കൃഷിചെയ്തുണ്ടാക്കി അന്യദേശങ്ങളിലേക്ക് കയററുമതിചെയ്യുന്ന ഉല്പന്നങ്ങൾക്കപോലും കയററുമതിച്ചുങ്കം ഈടാക്കി ഗവൺമെൻറു ഭണ്ഡാഗാരത്തെ പോഷിപ്പിച്ചശേഷം രാജ്യത്തിന്റെ പൊതുവേയുള്ള സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിക്ക് സഹായിച്ച ഇക്കൂട്ടർക്ക് മററുള്ളവർക്ക് ചെയ്തുകൊടുക്കുന്ന സഹായംപോലും ചെയ്തുകൊടുക്കയില്ലെന്നു പറയുന്നത് സാഹസമല്ലേ? സകല കടക്കാരനും ഒരുപോലെ തന്നെ ഗവൺമെൻറു സംരക്ഷണം നല്കേണ്ടതാണ്.

ഗവൺമെൻറാണ് ഈ രാജ്യത്തെ ഏററവും വലിയ ഉത്തമർണ്ണൻ. കർഷകന്റെ ഈ ആപൽഘട്ടത്തിൽ അവനെ വേണ്ട രക്ഷനല്കുന്നതിന് ഗവൺമെൻറു തയ്യാറാവുന്നില്ലെങ്കിൽ അത് കേവലം അധർമ്മം മാത്രമാണ്. ഈ ബില്ലിൽ ഗവൺമെൻറ കടവും ഉൾപ്പെടുത്തുകതന്നെ ചെയ്യണം. വലിയ കടക്കാർക്ക് പണം കൊടുത്ത് അഥവാ അവരുടെ കടം വീട്ടി ഗവൺമെൻറു സഹായിക്കണമെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നില്ല. അവരുടെ കടത്തുകകൾക്ക് കരാർ എന്തു തന്നെയായിരുന്നാലും ചുരുങ്ങിയ പലിശ നിരക്കും കടത്തുക കൊടുത്തടയ്ക്കുന്നതിന് ഒരു ദീർഘകാലാവധിയും അനുവദിക്കണമെന്നു മാത്രമേ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നുള്ളു. ഇതു ചെറിയ കടക്കാരുടെ ബാദ്ധ്യതകൾ തന്നെ ഗവൺമെൻറ ഏറെറടുക്കാമെങ്കിൽ അതിനുള്ള പണം എവിടെ എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന് ഞാൻ ഉത്തരം പറയാം. ഇവിടത്തെ ഉയർന്ന ഗ്രേഡിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ വമ്പിച്ച ശമ്പളം കുറെ കുറവുചെയ്യുക. അങ്ങനെ ലാഭം വരുന്നപണംകൊണ്ട് പാവപ്പെട്ട കർഷകനെ സഹായിക്കുക. രാജ്യത്തിന്റെ നാനാവിധത്തിലുള്ള അഭിവൃദ്ധിക്കായി അങ്ങ് ഇവിടെ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും—പ്രസ്ഥാനങ്ങളും—ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ അങ്ങു സമാരംഭിച്ചിട്ടുള്ള സകല പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും ഉള്ളഴിഞ്ഞു അനുകൂലിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുവനാണ് ഞാനെന്ന് അങ്ങേയ്ക്കു ശരിയായി അറിയാമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. പരിഷ്കാരങ്ങളെല്ലാം കർഷകന്റെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ളവയായിരിക്കണമെന്ന് മാത്രമേ ഞാൻ പറയുന്നുള്ളു. അവിടുന്ന് തിരുവിതാംകൂറിനു പ്രത്യേകമായി ഒരു സർവ്വകലാശാലയുണ്ടാക്കി. പട്ടിണികിടന്നു വലയുന്നവനോ കോളജ് വിദ്യാഭ്യാസം? പ്രൊ വൈസ് ചാൻ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

സലർ മി. ചന്ദ്രശേഖരനെ മാത്രം പിരിച്ചുവിട്ടാൽ പ്രതിമാസം ൧൨൦൦ രൂപ ലാഭിക്കാം. ഈ സംഖ്യകൊണ്ട് എത്ര പാവപ്പെട്ട കർഷകരെ സഹായിക്കാം? അങ്ങു ഇവിടെ ഹൈഡ്രോ എലക്ട്രിക്ക സ്കീം ഉണ്ടാക്കി. പട്ടിണികിടന്ന് ഞെളിപിരികൊള്ളുന്ന ഞങ്ങൾക്ക് എന്തിനാണ് വിദ്യുഛക്തി? അങ്ങ് ഇവിടെ സംഗീതകലാലയമുണ്ടാക്കി. ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു വലയുന്ന ഞങ്ങൾക്ക് എന്തിനാണ് സംഗീതം? ഈ പരിഷ്കാരങ്ങളെല്ലാം ആവശ്യം തന്നെ. പക്ഷേ ഈ നാട്ടിന്റെ നട്ടെല്ലായ കർഷകന്റെ പട്ടിണി പ്രശ്നം തീർത്തിട്ടാണ് ഇവയെല്ലാം ചെയ്യേണ്ടത്. പ്രജാവത്സലനും ദീർഘദൃഷ്ടിയും കുശാഗ്രബുദ്ധിയുമായ ഒരു രാജർഷി, അഖിലലോകപ്രശസ്തനും കർമ്മകുശലനും മികച്ച രാജ്യഭരണതന്ത്രജ്ഞനും തികഞ്ഞ സാമ്പത്തികശാസ്ത്രപടുവുമായ ഒരു മന്ത്രിവര്യൻ എന്നിങ്ങനെ ഒത്തിണങ്ങി വന്നിട്ടുള്ള ഈ അവസരത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ കർഷകന് രക്ഷകിട്ടുന്നില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്നാണ് അവന് ലഭിക്കുന്നത്? ഈ അതിപ്രധാനമായ വിഷയം അങ്ങേ സത്വരശ്രദ്ധയ്ക്കു ഞാൻ വിഷയീഭവിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. രാജ്യാഭിവൃദ്ധിക്കുപയുക്തങ്ങളായ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും അങ്ങു ഇവിടെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന് ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങു തിരുവിതാംകൂർ നിവാസികളുടെ ശാശ്വതമായ കൃതജ്ഞതയ്ക്കു പാത്രീഭൂതനാകണമെങ്കിൽ ഈ പ്രശ്നത്തിന് ഉടനെ തന്നെ തൃപ്തികരമായ ഒരു തീരുമാനമുണ്ടാക്കേണ്ടതാണ്.

MR. M. GOVINDAN (*Member, Sri Chitra State Council*): Sir, this is a most serious problem. I feel that the subject has been discussed so thoroughly by my friends who have spoken before by me, that there is not much for me to contribute to the discussion.

The first question that confronts us when dealing with the question of relief of indebtedness is whether there should be any line drawn between rich debtors and the non-affluent or the poor debtors. Much has been said about that subject already. Divergent opinions have been given expression to. Government have appointed a committee which has submitted a report on the subject. There was some doubt expressed from the Chair with regard to the necessity for drawing a line between the capitalist borrower and the money lenders. The question is both of them being capitalists, is it necessary to afford relief to them? It is a very thought provoking question. The report of the Committee agree with the quesion. The Committee is under the impression that it is difficult to draw a line of demarcation. The saving clause in the Bill leads to the embarrassment of both the richer and poorer classes of debtors. It is clear that there is much truth in what the Com-

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

mittee has stated. I am quite in agreement with my friend Mr. SambasivaAiyer in that the man who can afford to pay should be made to pay. In determining that question, no doubt there is some difficulty. Though it is really difficult to point that out, a line has to be drawn to indicate the man who can afford to pay and otherwise. Let us see how that line could be drawn. It should not be drawn by the number of acres that a man owns, nor from the independent sources of income that he can have. It has to be drawn by a study of his balance sheet. If on meeting his legitimate expenses and paying off his debts there is a decent balance left which could be used as provision for his family, why should not such a man be asked to pay? It is practically difficult to demarcate the one who can afford to pay from the one who cannot. But it should be possible to elaborate the details necessary for coming to the conclusion on that matter and the Committee which was entrusted with the consideration of that measure might have arrived at a satisfactory data for determining the competency and ability for the man who can pay and who cannot pay. Therefore although I am of the view that it is difficult, as expressed by the Committee, to draw a line between an affluent debtor and a poor debtor, I feel that it is possible to devise a measure which will give us definite detail with regard to the ability of a man who can and cannot pay.

MR. G. NAARYANA AIYAR: May I know from the member whether a rough idea of the man's ability to pay or otherwise could not be found out?

MR. M. GOVINDAN: In a case where the assets would be just enough to discharge his debts, a man's ability to pay could be easily found out. The nature of his liabilities, his current expenses such as in the matter of education of his children and so forth—all these have to be looked into in the first instance and then a rough and ready figure of the balance has to be ascertained. Anyhow, with the help of such details, it may not be difficult to find out a rule which would enable us to distinguish between a debtor who deserves help and who does not.

The other point is, without the means for satisfying payment, it is no use scaling down a man's debts by judicial officers and affording him relief. The creditor must get his cash in hand and the debtor must get relief by such ready payment. For that, the only method I could suggest is that the Government should develop the Credit Bank in such a way and make such rules as to enable the debts to be paid at once in cash. My friend Mr. Sivathanu Pillai was against any such commitment to be undertaken by Government. I have to disagree with him. It is only by a restoration of the credit system in this State, that help could be rendered to debtors in general. For that it is necessary that Government should go a little out of the way to help one who is indebted.

My friend Mr. Padiyara Joseph Kunju was vehemently criticising Government for not bringing a measure to relieve indebtedness all at once. He was using very many adjectives in that connection. I am

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

not in agreement with him in the use of expressions voiced by him. He was referring to the exploitation of backwaters and so forth. All that apart, the fact remains that many indebted persons deserve help. The burden is heavy and it cannot be said that the Government have no obligation to look into it. It cannot be said that the State has no business to consider that aspect. The greater the burden, logically the more help is called for. That being so, it should be the aim of the Legislature with the co-operation of Government to produce a Bill containing actual relieving features in the shape of ready cash payment to creditors and thus find a way out of the difficulty.

MR. N. RAMAKRISHNA PILLAI (*Member, Sri Mulam Assembly*): I am generally in agreement with the conclusions and proposals of the Debt Relief Enquiry Committee. It is a matter for sincere gratification to those who are in favour of the proposals made by the majority of the members of this Committee to know that the Government are also in agreement with most of the proposals made by them.

The question of the indebtedness of the cultivator in Travancore has long ago attracted the attention of the Government and the non-official public. In 1930 the Banking Enquiry Committee reported that the total rural indebtedness of the people of the State was somewhere about 25 crores of rupees. Conditions have grown considerably worse since then and the reason for debt relief at the present moment is that the continued economic depression is an unforeseen factor that has entered into the ordinary relations of the debtor and the creditor. It has placed the debtor in a decidedly disadvantageous position, and Government have recognised that the solution of the problem of relieving indebtedness is of vital concern to the contentment and happiness especially of the vast agricultural population of the State and consequently to the prosperity of the country as a whole. Ordinary means of relief granted by Government as by way of reduction in the tariff value of cocoanut products, remissions of land tax, reduction in the rates of school fees, and reduction of the rate of interest on agricultural loans, were found to be quite inadequate, and the question of debt relief was therefore referred to the Agricultural Debt Redemption Committee appointed by Government in 1935. Instead of suggesting the method advocated by the Devadhar Committee about this time, namely, the reduction of debt by scaling down capital or interest or both, the Committee suggested the alternative method of the settlement of claims by mutual agreement by means of Debt Conciliation Boards, and this was accepted by Government. Effect was also given by Government to the recommendation of the Committee regarding the provision for financial facilities by the establishment of the Travancore Credit Bank. Within two years of the passing of Act III of 1112 Government have again found it necessary to appoint the Debt Relief Enquiry Committee to investigate the question and to ascertain whether compulsion may be resorted to in scaling down and settling the existing debts. The Committee, after a very careful consideration of all the points of view, has arrived at the conclusion that voluntary conciliation has broken down wherever it has been tried and that it is necessary during the depression

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

to adopt some compulsory measure to relieve the debtors. I am in full agreement with the conclusions of the majority of the members of this Committee and the reference I have made to the various steps steadily taken by Government in the direction of affording relief to the indebted population serves to show how disastrous it will be to drop or even delay this measure of relief to which the vast majority of the people look forward with eager expectation. I also desire to state that I am in full agreement with the conclusions of the Committee that the relief measures suggested by them should be available, in the peculiar conditions of this country, not to agriculturists alone, but to all debtors in the State, and that there should be no restriction as to the pecuniary status of the person to whom debt relief should be available as determined by the payment of income tax and so on. When dealing with a general situation of this nature, it is undesirable to enter into a meticulous examination of the incidence of this measure in particular instances especially because scientific precision or principle is not to be expected in the case of human transactions.

The proposals made by the Committee for giving relief to debtors appear to me to be prefectly sound and barely necessary to meet the needs of the present situation. I have only to emphasise the fact that the need for legislation on the lines proposed by the Committee is very urgent, that demand for legislation is insistent, and that conditions are so abnormal that nothing but an emergency measure of this kind will meet the needs of the situation.

The Committee has rightly pointed out that it must be made plain beyond any doubt that mere agitation by debtors for the purpose would not result in legislation relieving them from the obligation to carry out their contracts and that nothing but an abnormal change in the economic conditions forming the basis of all contracts should induce any such legislation. I agree; but I have to point out in this connection that the enactment of Section 31 of the Travancore Civil Procedure Code modifying the beneficient provisions of the old Regulations I and IV of 1010 and the decisions of the High Court upholding the validity of agreements allowing interest to be treated as principal amount in violation of the spirit of these Regulations have in no small measure contributed to the deplorable condition of the debtors at the present time. It is imperatively necessary to amend Section 31 of the Civil Procedure Code and bring it into conformity with the old Regulations.

It was pointed out in your address yesterday that there are a few controversial points requiring elucidation by discussion in the Legislature. These refer to the case of the poor creditors, to co-operative societies, trade debts, to a maximum limit to be fixed as to the total indebtedness of a person to whom relief measures are to be applied. Reference was also made to the nature of the financial assistance to be given by Government.

In regard to the exclusion of small creditors such as widows who hade made investments of small amounts for maintenance and the like I have only to say that if it is practicable exception may be introduced.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

As to co-operative societies it has to be remembered that most of them lent at 10½ % but including penal interest which they invariably charge, the rates generally go up to 16% In the case of several societies the bye-laws make it compulsory to charge a penal interest which was however originally intended as an inducement to debtors to make prompt payments. Some societies, for instance, the Central Co-operative Bank have been able to reduce the rate of interest to 7¾% and to do away with penalty altogether. Yet these societies cannot be said to have suffered on this account. I would therefore urge the need for including these societies within the scope of the Bill as proposed by the Committee. Similar reasons apply to trade debts and the difficulty of distinguishing trade debts from other debts is another reason for their inclusion.

I now come to the most controversial of all the points referred to in the address, namely, the maximum limit of the debts to which the measure should apply.

There is indeed much to be said in favour of exclusion of the big debtors from the provisions for debt relief. The Committee has dealt with the question in their report at pages 9 and 10. The Committee thinks that since the proportion of debtors whose total debts exceed Rs. 5,000 is only 1.25 per cent, their inclusion will not affect appreciably the number of debtors to be brought within the scope of the measure of relief. But the fact that the vast majority of the needy debtors could be included within its scope even if a limit is fixed is a reason which appeals to those who take a different view. There is no justification for Government rendering financial assistance to those who have incurred large debts either on account of speculation or on account of extravagant expenses regardless of consequences. These considerations lead one to the conclusion that there is no urgent need for relief in their case and that they may be left to their own resources for meeting the demands of their creditors.

There are, however, some practical difficulties in making such distinction. What is the limit to be imposed in order to bring the really deserving debtors within the scope of relief? Is it Rs. 5,000 or Rs. 10,000 or Rs. 15,000? Is the limit to be fixed with reference to the amount of the original debt or the debt together with the amount of the accumulated interest at a particular point of time? There are also debtors such as chitty foremen who have large debts requiring relief. Again as the Committee says there are several ways in which relief may be granted to the debtor short of finding money to discharge their debts. Reduction in the rate of interest and the concession to repay in instalments may suffice in such cases. These are matters which require consideration. I feel that there is no such justification for relief in their case as I do feel in the case of debtors whose debts are below Rs. 10,000 or Rs. 15,000.

MR. JACOB CHERIYAN (*Member, Sri Chitra State Council*): On the question of debt relief, Sir, there is a tendency to get sentimental. There was much talk about depression which means low commodity prices so far as we are concerned and why economic

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

depression was brought about. In the first place, Sir, history teaches us that the present slump is neither an isolated nor an exceptional phenomenon. Economic causes and effects, it is admitted, move in cycles.

According to American experts on the subject, changes occur every nine years, and our experience in this country also would tell us that it is so. The years from 1922—1930 were notable for the high prices agricultural commodities were fetching. From 1930 onwards prices have fallen and that state of affairs continued till about 1939. Now we are in 1940 and we see that there is some sign of recovery in general. Debts were contracted during and before the depression period and those old debts were not paid during the boom period, before the prices of agricultural commodities have fallen. Big debts were contracted before the boom period and these debtors had opportunity to pay them off during the boom period. They have not done so.

The debts in Travancore were contracted during the course of several years and in many cases transactions begun generations ago are still continued. In matters like that no rapid change is possible or desirable. The conditions in Travancore do not warrant debt relief legislation, as we have no money-lending class as such here. In this respect we are in a different situation from that which obtains in British India. In British India there is a money lending class whose sole business is money lending and that too at a much higher rate of interest. The realisable rate of interest had along ago been fixed here at 12 per cent so that there is no question of high rates of interest or of victimisation by a class of 'Shylocks'. These were the factors that led to legislation in most of the provinces in British India to provide protection for the ryots. The effect of these Acts in British India, is disastrous.

> "Provisions like payment of debts by instalments, stay of execution of decrees, etc., have frozen a part of the assets of some Banks, specially in Bihar and the United Provinces, and some such Banks are experiencing embarrassment in meeting their obligations in consequence".

The above is the observation of the Reserve Bank of India on the subject. With regard to the Madras Act, I mean the Agriculturists' Relief Act, Justice Mr. Krishnaswamy Iyengar of the Madras High Court said that it is "ill conceived and hasty" legislation. The Committee was trying to copy the provisions of the Madras Act in respect of various aspects.

If obstruction is placed, foreign capital would not come in, and we are badly in need of foreign capital. Our recent experience has proved it. We have floated a loan of 3 per cent for 50 lakhs of rupees. 95 per cent of the money was shared by the people outside Travancore. 80 per cent of the shares of the Credit Bank were subscribed from outside Travancore. There is so little fluid capital inside the State. There

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

are other examples too. The inflow of capital from outside is very essential for the progress of the commerce, trade and industry of the country. Sir, I am very happy to find that the general sense of the House is to exclude Banks from the operation of this Bill. Banks, it will be admitted are both creditors and debtors. They are the custodians of credit. To make any legislation affecting the conduct of the banks would certainly paralyse the credit of the country and dislocate the free movement of capital. In Travancore, of course, after the recent banking crisis, we are not having many banks functioning. That being the case, the existing banks must be protected and of course legislation must be made encouraging new banks to come into the field. If you are thinking that the present banks need re-organising even then it is absolutely necessary that the existing banks are protected in the proper manner. I, therefore, sincerely hope that this House would realise the gravity of the situation with reference to the importance of the Bill and find out provisions to exclude banks from its operation.

The conference adjourned at 4·45 P. M.

Thursday, the 24th Kumbhom 1115 / 7th March 1940.

The Conference re-assembled at 11 A. M. with the Dewan in the Chair.

MR. T. C. KESAVA PILLAI (*Member, Sri Mulam Assembly*): Sir, there are many more members who have to give their opinions. As such, some time limit may be fixed.

PRESIDENT: That is just what I am going to say. Order, order. I find that in addition to the list that is with me which contains about 20 names, some 20 more honourable members have handed in their names. Now, from certain enquiries I have made, I understand that the general idea is to terminate the discussion to-day. Is that generally agreed upon? (Honourable members indicated assent). If that is so, I am afraid, that in order to satisfy at least the majority of the honourable members who want to speak, there should be enforced some time limit for the speeches of honourable members. I suggest a limit of ten or fifteen minutes.

An honourable member: Fifteen minutes, Sir.

MR. KOCHIKAL P. BALAKRISHNAN TAMPI: Sir, 15 minutes each to 40 members may mean......

PRESIDENT: I cannot help it. After all there are certain limitations which clocks impose. Fifteen minutes do not mean that everybody should wait till 14½ minutes expire. I dare say that honourable members will speak with due regard to the rights of other honourable members.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI (*Member, Sri Mulam Assembly*): Sir, it cannot be denied that although the agricultural indebtedness has always been existing, the continued economic depression has considerably worsened the condition of the agriculturists in the State and has created a grave situation which can only be surmounted

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

by the application of extraordinary measures. The several reports submitted to Government by Committees appointed for the purpose explain in unmistakable terms the urgent necessity for giving relief to the agricultural debtors in the State. We are all aware of the fact that Government in their anxiety to give relief to the agriculturists have adopted several measures which proved only to be a palliative. In addition to the occasional remissions of land revenue and school fees and the reduction in the rates of interest on Government loans and co-operative loans, Government have tried to help the agricultural debtors by means of statutory provisions embodied in the Travancore Judgment Debtors' Temporary Relief Proclamation of 1935, the Agriculturists' Relief Act III of 1112 and the Credit Bank Act IV of 1113. But both the people and the Government have rightly felt that these relief measures have proved quite inefficient to meet the actual requirements of the situation, the difficulties of which are being accentuated everyday as the result of the continued economic depression and the increasing burden of debt. Sir, the very common combination in practice of the three occupations, namely, agriculture, industry and commerce, in the same person or the family and the fact that there is no community in Travancore exclusively engaged in the profession of money-lending have made it sufficiently clear that a substantial measure for giving adequate relief to all classes of debtors is absolutely necessary. Sir, accordingly Government have been pleased to appoint a committee to go into the whole question of indebtedness in the State and to submit their recommendations to Government. It is my considered opinion that the report of the Committee is a just, impartial and valuable document and that the recommendations submitted to the Government by this Committee are only just and fair to all parties concerned.

Sir, at the outset, I may be permitted to state that I am for the inclusion of the necessary provision in the proposed legislation for giving relief to all classes of debts, namely, agricultural, commercial and industrial. Mr. Balakrishnan Tampi has observed that some of the debts which are intended to be excluded from the operation of the Bill by virtue of Clause, 3 sub-clause (1) of the draft Bill should also be brought within the operation of the Regulation. But, Sir, I do not say that such debts as are thus excluded from the operation of the Bill under sub-clause (1), clause 3 of the draft Bill should be included. But my submission is that in view of the express provision, already referred to, for exempting certain classes of debts from the operation of the Bill, I do not find any reason for having sub-clause (2) of Clause 3 which gives extraordinary powers to Government to exclude again from the operation of the Bill any institution under the direct control or management of the Government by a notification in the Government Gazette. When there is a specific provision contained in sub-clause (1) of Clause 3, I do not find any necessity for the retention of sub-clause (2) of Clause 3. That is my objection.

Then, the preamble of the draft Bill appended to the report of the Debt Relief Enquiry Committee shows that the Bill is intended to be passed into law as an amendment to Act III of 1112. Sir, one of the

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

most important and beneficial provisions contained in Act III of 1112 is that contained in Section 37 of that Act, which deals with the limitation of the arrest of judgment debtors. No provision appears to have been included in the proposed legislation in regard to this matter. So, my submission is that the provision contained in Section 37 of Act III of 1112 should also form part of the proposed legislation.

Then, Sir, whatever may be the nature of the relief measures that are going to be given to the debtors and whatever may be the rate or proportion of the scaling down process, I am definitely of the view that unless there is some powerful agency to lend money to the debtors to clear off their scaled down debts, no useful or substantial purpose will be served by any enactment which may be passed. Then the question is who that powerful agency can be. As has been rightly stated by the Dewan President of the Sri Mulam Assembly on the 7th August 1939, it cannot be except through the instrumentality of the Credit Bank.

Then, the question is whether it is possible or feasible for the Credit Bank to lend money to clear off all the scaled down debts of all the debtors in the State. My opinion is that it is impossible. In this connection I have to submit two suggestions; one is that the Credit Bank need advance money only when a debtor and his creditors are prepared to bring down the total debts to an amount which may be reasonably advanced under the rules by the Credit Bank, on the security of the immovable property that may be offered by the debtor as was recommended by the Agricultural Debt Redemption Committee of 1935 at page 135 of their Report. My second suggestion is that the Credit Bank should lend money for the purpose of relief provisions under the Bill to those debtors only, the total of whose debts does not exceed Rs. 5,000. The average debt of an agriculturist in the State, who has not indulged in any unnecessary speculation, I am sure, will not exceed Rs. 5,000. Even though the 8th suggestion of this Committee in paragraph 135 of their Report is that the Credit Bank should give preference only to those applicants, the total of whose debts does not exceed Rs. 5,000, my submission is that there must be a definite restriction with regard to the issue of the loans by the Credit Bank to the extent of Rs. 5,000 only.

Then, Sir, I may be permitted to state one word with regard to chitties. The Banking Enquiry Committee and the Agricultural Debt Redemption Committee have both unanimously recommended the desirability of prohibiting altogether future floatation of chitties in the State. The report submitted by the Debt Relief Enquiry Committee does not contain any adequate opinion on this point. Sir, the chitty debt in the State constitutes only 17 per cent. of the total debt and these committees were of the opinion that the chitty is harmful and ruinous not only to the agriculturists, but to the foreman and to the subscriber. So, my submission is that there should be an express provision in the proposed legislation prohibiting future floatation of the chitty.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

With regard to the inclusion of the several classes of debts in the proposed legislation, my considered opinion is that it should include all debts, whether bankers' or co-operative or industrial or other kinds of debts.

With these few words, I resume my seat.

MR. THOMAS CHANDY MUKKADAN: (*Member, Sri Chitra State Council*):

സർ, സംസാരിക്കുന്നതിനുള്ള സമയം വളരെ പരിമിതമാണ്. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഇദംപ്രഥമമായ ഒരു കൃത്യമാണു നാമിവിടെ നിർവഹിക്കുന്നത്. തിരുവിതാംകൂറിലെ ഭാവിതലമുറയുടെ ഐശ്വര്യം ഏതുപ്രകാരത്തിൽ രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെടണമെന്നും, ഇന്നത്തെസ്ഥിതിയിൽ ഇനിയും പോകയാണൊ ഐശ്വര്യത്തിന്റെ പുരോഗമനത്തിനു പര്യാപ്തമായ മാർഗ്ഗമെന്നും ൬൰ ലക്ഷം പ്രജകളുടെ നാമത്തിൽ അവരുടെ പ്രതിനിധികൾ നിർണ്ണയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സർ, ലോകത്തിലെ അസാമാന്യസാമർത്ഥ്യമുള്ള ഭരണതന്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ ഒരുവനായ അങ്ങുപോലും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഇതിനു ശരിയായ ഒരു തീരുമാനം കണ്ടുപിടിക്കാൻ വിഷമിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിനു പ്രത്യക്ഷമായ ഒരു തെളിവാകുന്നു നിയമസഭയുടെ സംയുക്തസമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടി സകലവിധത്തിലുള്ള താല്പര്യങ്ങളുടേയും സകല ജനവിഭാഗങ്ങളുടേയും പ്രതിനിധികളുടെ അഭിപ്രായം ഏകരൂപത്തിൽ വരുത്തി നിയമമുണ്ടാക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചത്. വ്യത്യസ്ഥമായ ചുററുപാടുകളിൽ അകപ്പെട്ട അപ്രതീക്ഷിതമായ വിഷമങ്ങളാൽ വലയം ചെയ്യപ്പെട്ട ഈ ആപൽസന്ധിയിൽനിന്നു ജനങ്ങളെ ഉയർത്തുന്നതിനു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനായ അങ്ങുപോലും അശക്തനായ സ്ഥിതിക്കു തിരുവിതാംകൂറിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും വന്നിരിക്കുന്ന പ്രതിനിധികളായ ഞങ്ങൾക്ക്, ഞങ്ങൾ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾക്കും, തൊഴിലുകൾക്കും, ജനങ്ങൾക്കും എന്തെല്ലാം രക്ഷാമാർഗ്ഗങ്ങൾ നിയമം മുഖേന വരുത്താമെന്നു പറയുവാനുള്ള അവസരം ചുരുക്കിയതിൽ വ്യസനിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ൲൱൰-ൽ കടനിവാരണനിർദ്ദേശത്തിനായി ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട വിദഗ്ദ്ധകമ്മിററി രാജ്യമാകെ സഞ്ചരിച്ചു ശരിയായ വിവരം മനസ്സിലാക്കി വേണ്ട പ്രമാണങ്ങളും ശേഖരിച്ചു സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ടിനെ ആധാരമാക്കി പാസാക്കിയ നിയമം അപര്യാപ്തമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നും ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിക്കു അനുരൂപമായ ഒരു നിയമം ആവശ്യമാണെന്നും മുമ്പിലത്തേക്കാൾ ശക്തിമത്തായി ജനതതി രോദനം ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ ഈ സംഗതി വളരെ ഗാംഭീര്യത്തോടുകൂടി പറയുകയാണ്. ഈ സംഗതിക്കു ഒരു തീരുമാനം ഉണ്ടാക്കുന്നതിലേക്കായി വന്നിരിക്കുന്ന ജനപ്രതിനിധികളായ ഞങ്ങൾ രാജ്യത്തി

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ൻെറ ഉത്തമതാല്പൎയ്യങ്ങൾക്ക് പൎയ്യാപ്തമാകുന്ന ഒരു നിയമം ഉണ്ടാകുന്നതിനു എത്രദിവസം വേണമെങ്കിലും ഇരിക്കുന്നതിനും പടി ഉപേക്ഷിച്ചും മററു ത്യാഗങ്ങൾ ചെയ്യും പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിനും സന്നദ്ധരാണ്. ഇതു അത്ര പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു വിഷയമാകുന്നു. ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഒരു നിയമം ധ്രുതഗതിയിൽ ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കുള്ളിൽ പാസാക്കണം എന്നു പറയുന്നതു ശരിയായ ഒരു നയമായിരിക്കയില്ല. തിരുവിതാംകൂറിലെ ജനതതിയുടെ നില എന്താണെന്നു ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവൺമെൻറാ ഗവൺമെൻറിനെ ഉപദേശിക്കുന്ന ആളുകളൊ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. സർ, ഞാൻ മുമ്പു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ രാജ്യം മുഴുവനും ചുററിസ്സഞ്ചരിച്ചു വേണ്ട തെളിവുകൾ വാങ്ങി സമൎപ്പിച്ചിട്ടുള്ള റിപ്പോർട്ടിനെ ആധാരമാക്കി പാസാക്കിയ നിയമം തന്നെ രാജ്യത്തിൻെറ താല്പൎയ്യത്തിനു അപൎയ്യാപ്തമായി തീൎന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക്, ഈ സംഗതി ഏററവും ഗൌരവാവഹവും ദീർഘാലോചനയ്ക്കു വിഷയമാകേണ്ടതും ആണെന്നു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ട്. ഇനിയും അപൎയ്യാപ്തമായ നിയമമാണ് ഉണ്ടാകുന്നതെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ പ്രക്ഷോഭണത്തിനു പുറപ്പെട്ടേയ്ക്കും. ഈദൃശസംഭവം കുട്ടനാട്ടിനെ സംബന്ധിച്ചു ഒരവസരത്തിൽ ഉണ്ടായി. കണ്ടുകൃഷിനെൽക്കരം നിറുത്തണമെന്നുണ്ടായ രോദനത്തിൻെറ ഫലമായി മഹാറാണി റീജൻറു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കണ്ടുകൃഷിക്കരം പണമാക്കി പറയ്ക്കു ൨൮ ചക്രം എന്നു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തു. തുടൎന്നു കൊല്ലത്തിൽ അധഃപതനംകൊണ്ടു നെല്ലിൻെറ വില ൧൨ ചക്രമായി കുറഞ്ഞു. അവിടത്തെ കണ്ടുകൃഷിക്കാരിൽ കുറെപേർ തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തിൽ വന്നു താമസിച്ചു തുപ്പാടങ്ങളിൽ സങ്കടമുണൎത്തിക്കുന്നതിനു അനുവാദം വേണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. തുടൎച്ചയായി അനുവാദം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടു അന്ന് അവർ സമൎപ്പിച്ച മെമ്മോറിയലിലെ ഒരു വാചകം എനിക്കിപ്പോഴും ഓൎമ്മയുണ്ടു്. അതായതു "ഞങ്ങൾ രണ്ടായിരത്തിൽശിഷ്ടം കണ്ടുകൃഷിവസ്തുടമസ്ഥന്മാരുടെ പ്രതിപുരുഷന്മാരായ ൧൦൦ ലധികമാളുകൾ ഈ തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തിൽ വന്നു"...............

PRESIDENT: The honourable member will confine his remarks to the subject matter before the house.

MR. THOMAS CHANDY MUKKADAN : ഇങ്ങനെ പലപ്രാവശ്യം അനുവാദം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടു എങ്കിലും ഒടുവിൽ അനുവാദം കിട്ടി. രാജസ്ഥാനത്തും ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവൺമെൻറിനോടും ജനങ്ങളുടെ എല്ലാപ്ര

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

കാരത്തിലുമുള്ള വിഷമങ്ങളേയും അറിയിക്കുന്നതിനു അവസരം കിട്ടുമെന്നുള്ള ബോധം ജനതതിയിൽ അവശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം നിയമം അപ്രത്യക്ഷമായി വന്നാൽ, പ്രക്ഷോഭണരൂപത്തിലല്ല, വിപ്ലവകരമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടിയല്ല, സങ്കടരൂപത്തിൽ ഗവന്മെൻറിൻെറ സമക്ഷത്തു അവർ വരികതന്നെ ചെയ്യും. തിരുവിതാംകൂറിലെ സകല പ്രജകളുടെയും തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെൻറിൻെറയും ഐശ്വര്യത്തിനും ഇതരരാജ്യക്കാർക്ക് നമ്മുടെ രാജ്യത്തോടുള്ള മതിപ്പ്—മററു പല മെമ്പർമാരുടേയും ഭാഷയിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ "രാജ്യത്തിൻെറ ക്രഡിററ്" നഷ്ടപ്പെടാത്തവിധത്തിലുമുള്ള ഒരു നിയമം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. മററു യാതൊരു പ്രേരണകൾക്കും വഴിപ്പെടാതെ ഇവിടത്തെ ജനതതി ഉദ്യോഗസ്ഥനെ കണ്ടാലും അനുദ്യോഗസ്ഥനെ കണ്ടാലും നിയമം പാസാക്കി കിട്ടണമെന്നു ആവശ്യപ്പെടുകയും അതിനു പുറമെനിന്നു പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ജനങ്ങളെ സങ്കടപ്പെടുത്തുന്നതെന്താണെന്നുള്ള സംഗതി ഗവണ്മെൻറിൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ കൊണ്ടുവരണമെന്നാണു ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. കടക്കാരെ രണ്ടു വിഭാഗമായി വിഭജിക്കണമൊ വേണ്ടയൊ എന്നുള്ളതിനെപ്പററിയാകുന്നു മെമ്പറന്മാരുടെ മുമ്പാകെയും ഗവണ്മെൻറിൻെറ സമക്ഷത്തും എനിക്കു പ്രസ്താവിക്കുവാനുള്ളതു്. എൻെറ മാന്യസ്നേഹിതൻ മിസ്റ്റർ എസ്സ്. കൃഷ്ണയ്യരുടെ അഭിപ്രായത്തെ ആദരിച്ചു ആലപ്പുഴ കച്ചവടക്കാർ ഇന്ന് ഒരു നിയമം പാസാക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യണമെന്നു വാദിക്കുന്നു. ഭാരതത്തിലെ സകല നാട്ടുവാഴികളും ഗവണ്മെൻറുകളും ഉററു ചിന്തിക്കുകയും പല സ്ഥലങ്ങളിലും നിയമത്തിനു കാരണമാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഒരു വിഷയം ഇവിടെ ആവശ്യമില്ലെന്നു ധർമ്മരാജ്യഗവണ്മെൻറിൻെറ മുമ്പിൽ മുദ്രണം ചെയ്ത കടലാസു വയ്ക്കാൻ പണക്കാരായ ചിലർ ധൈര്യപ്പെട്ടതു് അവരുടെ കുടിലബുദ്ധികൊണ്ടു മാത്രമാണെന്നു ഗവണ്മെൻറു ധരിക്കണം. നിയമജ്ഞതയും ധനവും ഉള്ള മിസ്റ്റർ എസ്സ്. കൃഷ്ണയ്യരേപ്പോലെയുള്ള ഒരു മാന്യൻ ഇവിടത്തെ ജനങ്ങൾക്കു കടനിവാരണത്തിനായി ഒരു നിയമത്തിൻെറ ആവശ്യം ഇല്ലെന്നു പറയുന്നതനുസരിച്ചു അങ്ങു പ്രവർത്തിക്കാൻ സന്നദ്ധനായാൽ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഗവണ്മെൻറിനെപ്പററി ഇപ്പോഴുള്ള വിശ്വാസം വിട്ടുപോകുവാൻ ഇടയുണ്ടു്.

സ്വയം നിൽക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത കടക്കാർക്കാണ് കൂടുതൽ സഹായം നൽകേണ്ടതു്. ഈ രാജ്യത്തെ കർഷകർ രാജ്യത്തിൻെറ പുരോഗമനത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു് അവിതർക്കിതമത്രെ. കമ്മിററിറിപ്പോർട്ടിൻെറ ആദ്യഭാഗത്തു പറയുന്നതു ഇങ്ങനെയാ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ണ്ട്. "നമ്മുടെ സാമ്പത്തികജീവിതത്തിലെ ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ടതും അത്ഭുതകരവുമായ പ്രത്യക്ഷലക്ഷണം മററു തൊഴിലുകളെ അപേക്ഷിച്ചുള്ള കൃഷിയുടെ ആധിക്യവും വ്യവസായവും വാണിജ്യവും ഈ പ്രധാനതൊഴിലിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്" ഈ പ്രസ്താവനയെ മുൻനിർത്തി നോക്കുമ്പോൾ കർഷകൻെറ സ്ഥാനം എന്താണെന്നും സ്ഥിതിഭേദം കൂടാതെ അവനെ രക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നും തെളിയുന്നു. അതേ റിപ്പോർട്ടിൽതന്നെ ൩൫-ാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ "വൻകടങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്തുകയാണെങ്കിൽ നിവ്വഹിക്കേണ്ട കടത്തിൻെറ മൊത്തം തുക കൊടുത്തുതീക്കാൻ പാടില്ലാത്ത തരത്തിലായിത്തീരുമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു." കൊടുത്തുതീർപ്പാൻ പ്രയാസമുണ്ടെന്നുള്ള കാരണത്താൽ ഇതിൻെറ മൌലികതത്വത്തിൽനിന്നും മാറുന്നതു ഇതിനെക്കാൾ ഭയങ്കരമായ ഒരു വിപത്തായിരിക്കും. യാതൊരു കൃഷിക്കാരനും കടം മുഴവനും ഗവമെൻറ് ഏറെറടുക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല, ആദായം കുറഞ്ഞുപോയതുകൊണ്ട് കർഷകർ നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; കാലോചിതമായ വ്യത്യാസങ്ങൾക്ക് അനുസരണമായി കിട്ടുന്ന ആദായത്തിൻെറ തോതിനു കടം കൊടുത്തു തീക്കത്തക്ക നിലയിലുള്ള ഒരു നിയമം മാത്രമാണ് അവർ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്. വൻകടക്കാരുടെ വസ്തുക്കൾ ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതി അനുസരിച്ചുള്ള സംഖ്യയ്ക്കു ഉത്തമണ്ണൻ എടുക്കുന്നതിനു നിയമത്തിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്യേണ്ടതാണ്. എൻെറ സ്വന്ത അഭിപ്രായത്തിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ കടക്കാരെ മൂന്നായി തിരിക്കാം. ൧. മുതലു കുറച്ചു കൊടുത്താലും കടം തീക്കാൻ സാധിക്കാത്തവർ, ൨. കടം തീക്കാൻ സ്വയം ശക്തിയുള്ളവർ, ൩. മുതൽ കുറച്ചുകൊടുത്താൽ കടം തീക്കാൻ ശക്തരാകുന്നവർ, ഇങ്ങനെയുള്ള മൂന്നു വിഭാഗത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷം കടക്കാരും മൂന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ പെട്ടവരാകുന്നു. അവരെ കടം തീക്കുന്നതിനു പ്രാപ്തിയുള്ളവരാക്കിത്തീക്കേണ്ടതു് ഗവമെൻറിൻെറ കടമയാകുന്നു.

കൃഷിക്കാരെ സംബന്ധിച്ചു പറയുമ്പോൾ എൻെറ മാന്യസ്നേഹിതൻ മി. വീരയ്യാറഡ്യാർ, അവക്ക് യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുമില്ലെന്നു പറയും. കപ്പലിൽ ചർക്ക കയററി കോളിളകുമ്പോൾ ഭയപ്പെടുന്ന കച്ചവടക്കാരെക്കാൾ കൂടുതലാണു മടവീഴ്ചയുണ്ടാകുമ്പോൾ ഉള്ള കൃഷിക്കാരൻെറ ഭയപ്പാട്. എത്ര ഗംഭീരനായാലും മടവീഴ്ച കണ്ടാൽ ഭയപ്പെടാതിരിക്കയില്ല. ഒരിക്കൽ സർ. എം. കൃഷ്ണൻനായർ ഒരു മടവീഴ്ച കണ്ട് ഭയപ്പെടുകയും അതിൻെറ ഫലമായി വേണ്ട സഹായം ചെയ്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. കുട്ടനാട്ടിൻെറ സ്ഥിതി എന്താണെന്നോ കുട്ടനാട്ടിലെ കർഷകരുടെ അവസ്ഥ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

എന്താണെന്നോ തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെൻറിനൊ ഗവൺമെൻറുദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കൊ യാതൊരു രൂപവുമില്ലെന്ന വ്യസനസമേതം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ സമർത്ഥനായ ചീഫ് സെക്രട്ടറി കുട്ടനാട്ടിൽ ജനിച്ച ആളാണെന്നിരുന്നാലും കർഷകരുടെ ദയനീയാവസ്ഥ യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനുപോലും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ൻൻ-ലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിനുശേഷം കുട്ടനാട്ടിലെ കർഷകർക്കു ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നാശം ഭയങ്കരമാണ്. സാധനങ്ങളുടെ വിലക്കുറവിനെപ്പററി പലരും ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു കേട്ടു. എന്നാൽ സാധനങ്ങളുടെ കുറവിനെപ്പററി ആരും ഒന്നും പറയുന്നില്ല. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ പല ഭാഗത്തും തേങ്ങ പകുതിയായി കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ നെല്ലിന്റെ വിളവും കുറഞ്ഞു. ഈ നിലയിൽനിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ഞാൻ കഴിഞ്ഞപ്രാവശ്യം കുട്ടനാട്ടിൽ പുഴുവീഴുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച അടിയന്തിരപ്രമേയത്തെ പിൻതാങ്ങി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഓരുകൊണ്ടു കുട്ടനാട്ടിനു നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിഷമതകളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. അതുകേട്ടു എന്റെ മാന്യസ്നേഹിതന്മാർ പലരും മന്ദഹാസം തൂകി. ഇന്നിവിടെ കിട്ടിയ വർത്തമാനം കുട്ടനാട്ടിൽ ഓരിന്റെ ഉപദ്രവംകൊണ്ട് വലിയ നഷ്ടം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നാണ്. ജനപ്രതിനിധികൾ പ്രസ്താവിക്കുന്നസംഗതികളിൽ അധികാരികൾ വേണ്ട ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചു പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങൾ കൈവരിക്കാതിരുന്നാലുള്ള ഫലമെന്തായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു ഉദാഹരണമായി ഈ കാര്യം ഉന്നിപ്പറഞ്ഞുവെന്നേയുള്ളു.

മി. ടി. പി. വേലായുധൻപിള്ള കർഷകരുടെ സ്പെക്കുലേഷനെപ്പററി—സ്പെക്കുലേഷന്റെ മലയാള തർജ്ജിമ എന്താണെന്നു പലരോടും ചോദിച്ചിട്ടും മനസ്സിലായില്ല. അതുകൊണ്ടു സ്പെക്കുലേഷൻ എന്നതന്നെ ഞാനും ഉപയോഗിക്കാം—പ്രതിപാദിച്ചു. കുട്ടനാട്ടിലെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതിയെപ്പററി ഞാൻ പറയുമ്പോൾ അവിടത്തെ കൃഷിക്കാർ വെറും സ്പെക്കുലേറേഴ്സ് ആണോ എന്നു മനസ്സിലാകും. പാട്ടം വാങ്ങി ആയിരപ്പറ നിലം കൃഷിചെയ്യുന്നതു് ഒരു വലിയ കാര്യമല്ല. ചില പ്രത്യേക പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കു വിധേയമായതുകൊണ്ടു കുട്ടനാട്ടിൽ പാടശേഖരമായിട്ടല്ലാതെ കൃഷി ഇറക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മി. എൻ. കൃഷ്ണയ്യരും മി. എം. കെ. അനന്തശിവയ്യരും ഇതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കും. കൃഷി ഇറക്കുന്നതിനു വാങ്ങിക്കുന്ന നെല്ലും പണവും കർഷകർ തിരിച്ചു കൊടുത്തുകൊണ്ടാണിരുന്നതു്.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. M. K. ANANTHASIVA AIYAR : അതാതാണ്ടത്തെ കൃഷിക്ക് വാങ്ങിക്കുന്ന കടം അതാതാണ്ട് വിളവെടുക്കുമ്പോൾ കൊടുത്തുതീർക്കാറില്ലേ?

MR. THOMAS CHANDY MUKKADAN : അങ്ങിനെയായിരുന്നു കുട്ടനാട്ടിലെ സംപ്രദായം, ആയിരപ്പറ നിലം കൃഷിയുള്ളവന് ൨൦൦൦ പറ നെല്ല് കൂലിച്ചിലവുവരും. ഇതിൽ ൩൦൦൦ പറ നെല്ല് നെല്ലായിട്ടും ബാക്കി പണമായിട്ടുമാണ് ചിലവാകുന്നതു. ൧൦൫-ൽ പറയ്ക്ക് ൧൩ ചക്രമുണ്ടായിരുന്ന നെല്ലിന്റെ വില ൧൦൭ ആയപ്പോൾ ൨ ചക്രമായി കുറഞ്ഞു. മേടമാസത്തിൽ വിളവെടുത്തപ്പോൾ അയ്യായിരം രൂപ കിട്ടുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന നെല്ലിന് കന്നിമാസത്തിൽ വിൽക്കേണ്ട സമയമായപ്പോൾ പകുതിയായി കുറഞ്ഞു. നെല്ലിനു പെട്ടെന്നു വിലയിടിവു നേരിട്ടതു് കടവർദ്ധനവിന്ന് ഒരു പ്രധാന കാരണമാണ്. അളവിലുള്ള വ്യത്യാസം കുട്ടനാട്ടിലെ കർഷകരെ വല്ലാതെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈദൃശ വിഷമതകൾക്ക് വിധേയന്മാരായതുകൊണ്ടു ആണ് കുട്ടനാട്ടിലെ കർഷകർ അധികവും കടക്കാരായി തീർന്നതു്.

MR. M. SIVATHANU PILLAI : ൧൦൦ പറ നിലം കൃഷിചെയ്യാനുള്ളപ്പോൾ അതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ കൂടുതൽ നിലം കൃഷിചെയ്യാൻ പോകുന്നതുകൊണ്ടല്ലേ കൂടുതൽ കടം വന്നുചേർന്നതു്?

MR. THOMAS CHANDY MUKKADAN: കുട്ടനാട്ടിൽ പാടശേഖരമായി കൃഷിചെയ്യേണ്ട ആവശ്യകതയെപ്പററി ഞാൻ പ്രതിപാദിച്ചതിനു ശേഷവും വരുന്ന ഇപ്രകാരമുള്ള ബാലിശമായ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് സമാധാനം പറയുന്നതു് എന്റെ അഭിമാനത്തിനു തന്നെ കുറവായി ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN (*Member, Sri mulam Assembly*): കർഷകൻ കൃഷിക്കു കടംവാങ്ങിച്ചാൽ കൃഷിപ്പിഴ വരുന്ന കാലത്തു് മാത്രമല്ലേ തിരിച്ചു കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതു്?

MR. THOMAS CHANDY MUKKADAN : അതെ.

MR. KANNANTHODATH JANARDNAN NAIR, (*Member Sri Mulam Assembly*): നെല്ലു കടംകൊടുക്കുന്നതു് കൊടുക്കുന്ന ആളിന്റെയും കൂടെ ആവശ്യത്തിനാണെന്ന് ൧൧൦൯-ലെ റിപ്പോർട്ടിൽ മി. അനന്തശിവയ്യർ പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ?

MR. THOMAS CHANDY MUKKADAN : അതു് തെററല്ല. കടം കൊടുക്കുന്നതും വാങ്ങിക്കുന്നതും ധനതത്വശാസ്ത്രപ്രകാരം ഇരുകൂട്ടരുടേയും ആവശ്യമാണ്. സമയച്ചുരുക്കം കൊണ്ടു ഞാൻ അതു് വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. കൊടുക്കൽ വാങ്ങലുകാർ തമ്മിലുള്ള മൈത്രി ഏതാണ്ടു അനുരാഗത്തിന് തുല്യമാണ്. ആ മൈത്രി വിട്ടുപോകാത്ത നിലയിൽ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പരിതസ്ഥിതികൾ പരിഹരിക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നതു്.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

സർ, മദ്ധ്യവയസ്കനായ എന്നെപ്പോലെയുള്ള പലരും ജനിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് കുട്ടനാട്ടിലെ കൃഷിക്കാർക്ക് ഗവൺമെൻറിൽ നിന്നുതന്നെ നെല്ലും പണവും കടം കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. കർഷകൻെറ ലാഭം സ്വന്തലാഭമായി വിചാരിച്ച് അന്നുണ്ടായിരുന്ന പുഞ്ച നിലങ്ങളുടെ അതൃത്തിയിൽ മൂന്നു മൈൽ അകലത്തിൽ ഗവൺമെൻറ് ഒരു ചിറ ഉറപ്പിച്ചു കൊടുത്തു. ഗവൺമെൻറിൽ നിന്നും നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്ന സഹായങ്ങളും ജീവിതാവശ്യങ്ങളുടെ വർദ്ധനവും ജനങ്ങൾ കർഷകവൃത്തിയിൽ കൂടുതലായി ഏർപ്പെടുന്നതിനു പ്രേരകമായി ഭവിച്ചു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ സമർത്ഥന്മാരും പരിശ്രമശീലരുമായ ഏതാനും കർഷകർ പമ്പിച്ചതോതിലുള്ള കൃഷിയിൽ ഉൾപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കൃഷിവർദ്ധനവോടുകൂടിയാണു നാട്ടിലെ ഇടത്തരം മുതലാളിമാരോടു കർഷകർ കടം വാങ്ങുവാൻ തുടങ്ങിയത്. കൃഷി ആദായകരമെന്നു കണ്ടതോടുകൂടി പണക്കാർ കർഷകരെ പണംകൊടുത്തു വളരെ സഹായിച്ചു. അക്കാലങ്ങളിൽ കൊടുക്കൽ വാങ്ങൽ ശരിയായി നടന്നുകൊണ്ടുമിരുന്നു. അധഃപതനത്തോടുകൂടിയാണു ഈ നിലയ്ക്കു അന്തരംവന്നത്. ൧൦൧-ലെ ശ്രീമൂലം പ്രജാസഭയിൽ കുട്ടനാട്ടിനെ പ്രതിനിധീകരിച്ചു ഞാൻ സമർപ്പിച്ച നിവേദനത്തിൻെറ ഫലമായി അന്നത്തെ ദിവാൻ മി. വാട്ട്സ് ഔദ്യോഗികമായി കുട്ടനാട്ട് സന്ദർശിക്കയും അവിടത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾ കണ്ടു് മനസ്സിലാക്കി വേണ്ട ആനുകൂല്യങ്ങൾ നൽകാമെന്ന് വാഗ്ദത്തം ചെയ്കയും ചെയ്തു. അക്കാലം മുതൽക്കാണു കുട്ടനാട്ടു കാര്യങ്ങൾ തന്നെ, ഗവൺമെൻറു ദൃഷ്ടിയിൽ പെടാൻ തുടങ്ങിയത്. നിയമനിഷേധമുള്ള യാതൊരു പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും കുട്ടനാട്ടിലെ തൊഴിലാളികൾ ആരും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം ഞാൻ തുറന്നു പറയുന്നു. ആലപ്പുഴ തൊഴിലാളി പ്രക്ഷോഭണമുണ്ടായപ്പോൾ പോലും കുട്ടനാട്ടിലെ തൊഴിലാളികൾ പ്രത്യേകിച്ചും പുലയർ അതിൽ കൂടാത്തതു് കുട്ടനാട്ടിലെ കർഷകർ അവരെ രക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാകുന്നു. കടം വാങ്ങിച്ച് കൃഷിചെയ്യുന്ന കർഷകർ തങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളെപ്പോലെയാണു് തൊഴിലാളികളെ വീക്ഷിക്കുന്നതു്. വൻകൃഷിചെയ്യുന്ന കർഷകർ അനേകം തൊഴിലാളികളുടെ രക്ഷിതാക്കളാണു. അവരുടെ ശക്തിയും പ്രേരണയും കൊണ്ടാണു് ഈ തൊഴിലാളികൾ അധികാരബഹുമാനവും നിയമാനുസരണശീലവുമുള്ളവരായി ഉറച്ചു നില്ക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള കൃഷിക്കാരനെ അവൻ സ്റ്റേക്കിലേററാണെന്നു് തള്ളി ആട്ടിപ്പായിച്ച് അധഃപ്പതിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം പ്രവർത്തിക്കുന്ന പക്ഷം ദൂരത്തല്ലാത്ത ഭാവിയിൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

സൽകീൎത്തിയും അഭിവൃദ്ധിയും അസ്തമിച്ചുപോകുമെന്ന് ഞാൻ ഉൽബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

കടക്കാരെ രണ്ടായി തരംതിരിക്കാൻ പാടില്ലെന്നാണ് എനിക്ക് പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിക്കുവാനുള്ളത്. കടം കൊടുത്തു തീർപ്പാൻ ശേഷിയുള്ളവനേയും ഇല്ലാത്തവനേയും നോക്കി സ്ഥിതിഭേദം അനുസരിച്ചു നിയമത്താൽ സഹായിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ഇത് ഏററവും ഗൌരവമായ സംഗതിയാകുന്നു.

കമ്മിററിറിപ്പോർട്ടിനെ സംബന്ധിച്ച് എനിക്കു ഒരു സംഗതി പറയുവാനുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂറിലെ ഒരു റിട്ടയാർഡ് ദിവാൻജി ആയിരുന്ന ഈ കമ്മിററിയിലെ പ്രസിഡണ്ട് എന്നു മററു പലരും പ്രശംസിക്കുയുണ്ടായി. എനിക്ക് അതിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ല. എന്നാൽ കമ്മിററിക്ക് വിട്ടുപോയ ഒരു സംഗതി ഈ സഭയുടേയും ഗവണ്മെൻറിൻെറയും ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരണമെന്നാണ് ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. പണവ്യാപാരം പോലെതന്നെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ് നെല്ലു വ്യാപാരം. മി. കെ. ജാർജ്ജ് പ്രസിഡൻറായിരുന്ന കമ്മിററിറിപ്പോർട്ടിൽ ഇതിനെപ്പററി പ്രത്യേകം എടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഓരോ കർഷകൻെറയും മുതലാളിമാരുടേയും കയ്യിൽ അളവു വ്യത്യാസമുള്ള പലമാതിരി പറകൾ ഉണ്ട്. അവകൾക്കു ഐകരൂപ്യം വരുത്തണം. ഇപ്പോൾ നിലവിലിരിക്കുന്ന നെൽകടങ്ങൾ ഏതു പറയ്ക്കു കൊടുത്തു തീർക്കണമെന്നു ഒരു പ്രശ്നമുണ്ടാകാം. തിരുവിതാംകൂറിൻെറ ഏതുഭാഗത്തും ആരു കൊടുത്താലും ഒരുരൂപയ്ക്ക് ഉവ്വഅരച്ചക്രം കിട്ടും. ഇതു് ഒരു പരിവർത്തന ദശയാണ്. തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ അളവുശരിപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ രാജ്യത്ത് ആകമാനമുള്ള പറയ്ക്ക് നാണയത്തെപോലെ ഒരു ഐകരൂപ്യം വരുത്തണമെന്ന് കുട്ടനാട്ടിലെ തൊഴിലാളികളുടെ നാമത്തിൽ ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

എനിക്കു പ്രധാനമായി പറയുവാനുള്ളതു സകലവിധ കടക്കാരേയും നിവാരണപദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണം എന്നാണ്. റിപ്പോർട്ടിൽ തന്നെ ഒരു ക്ലിപ്തകാലാവധിക്കകം കടം തീർത്താൽ ൨൦ ശതമാനം മുതൽ കുറച്ചു കൊടുക്കാമെന്ന് പറയുന്നുണ്ട്. ഉടനടി കടം തീർക്കുന്നവർക്ക് കൂടുതൽ സൌജന്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കാമെന്ന് മുതലാളിമാർതന്നെ സമ്മതിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അങ്ങനെയുള്ളവർക്ക് ൪൦ ശതമാനം കുറച്ചുകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് മുതലാളിമാർക്ക് യാതൊരു സങ്കടത്തിനും അവകാശമില്ല. കാലാവധിവച്ച് കടം തീർക്കുന്നവർക്ക് കാലാവധിയുടെ ഭേദം അനുസരിച്ചു അതായതു് മൂന്നുകൊല്ലംകൊണ്ടു തീർക്കുന്നവർക്ക് ൨൦.൦, ആറു കൊല്ലം

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

കൊണ്ടു തീരുന്നവർക്ക് ൧൭-ം ഒൻപതുകൊല്ലംകൊണ്ടു തീരുന്നവർക്ക് ൧൦-ം ശതമാനം വീതം മുതൽ പലിശയിൽ കുറച്ചുകൊടുക്കണം. ഈ നിയമത്തിൻെറ പരിധിയിൽ മററിക്കടങ്ങളേയും ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. മി. വാരയ്യാറെഡ്ഡ്യാർ വിധിനടത്തു നടപടികൾ ശരിയായി നടക്കുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞു. അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനത്ത് നിന്നും, കോടതിയിലെ വിധിനടത്തു നടപടികൾ, കഴിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന വിധി നടത്തു നടപടികൾ, ഇവയെ, ഒരു നിയമം വന്നു കടക്കാർക്ക് ഒരു ചെറിയ ആശ്വാസം കിട്ടുന്നതുവരെ നീക്കി വയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് യാതൊരു ദോഷവും വരാനില്ല.

കമ്മിററിയുടെ റിപ്പോർട്ടിൽ ഒരു ഭാഗത്ത് കൃഷിക്കർ തൊഴിലാളികളെ ഉപദ്രവിക്കുന്നു എന്നും ചൂഷണം ചെയ്യുന്നു എന്നും പ്രതിപാദിക്കുന്നതു വാസ്തവവിരുദ്ധവും, കൃഷിക്കർക്കു പൊതുവെ ആക്ഷേപകരവുമായ ഒരു സംഗതിയായതുകൊണ്ട് "ചൂഷണം" എന്ന വാക്കു അതിൽനിന്നും എടുത്തു കളയണമെന്നു സർവ്വശക്തികളുംപ്രയോഗിച്ച് ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൊള്ളുന്നു.

MR. M. K. MACKAR PILLAI (*Member, Sri Mulam Assembly*): സർ, ൧൦൭ മുതൽക്കാണു സാമ്പത്തികാധഃപതനം ഉണ്ടായതെന്നു പലരും പറഞ്ഞു. എന്നാൽ സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടായിരുന്നതെന്നാണെന്നു ആരും പറഞ്ഞു കേട്ടില്ല. മഹായുദ്ധം ൧൦൯൦-ൽ തുടങ്ങിയതിനുശേഷം ക്രമാതീതമായ സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടായി. ഈ അഭിവൃദ്ധി ൧൧൦൦ വരെ നിലനിന്നു. അക്കാലങ്ങളിൽ വസ്തു ഉടമസ്ഥന്മാർക്കും കച്ചവടക്കാർക്കും മററു വ്യവസായികൾക്കും ധാരാളം ആദായം കിട്ടിയിരുന്നു. ആ ആദായത്തെ ലാക്കാക്കി എല്ലാവരും ചിലവു വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ക്രമത്തിലധികമായ ലാഭമുണ്ടായാൽ പിന്നീടു നഷ്ടവും വരുമെന്ന് ആരും കണക്കാക്കിയില്ല. ൬൭ മുതൽ ൯൦ വരെ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിയാണു ൧൦൭-ന് ശേഷമുള്ളത്. അങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ ഇവിടെ സാമ്പത്തികാധഃപതനം ഇല്ലെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. ഒരു സാമ്രാജ്യമോ ഒരു കുഡുംബമോ അഭിവൃദ്ധികാലത്തു ധൂർത്തടിച്ചു സുഖശീലാദികളിൽ ലയിച്ചിരുന്നാൽ അധോഗതി വരാതിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പരിശ്രമം, മിതവ്യയശീലം ഇവ ആരേയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയും, ധാരാളിത്വം, ധൂർത്തു ഇവ ആരേയും അധഃപതിപ്പിക്കയും ചെയ്യും. ജനങ്ങളുടെ പരിശ്രമശീലത്തിൻെറ ഫലമാണ് ഗവൺമെൻറിനു പണം കിട്ടുന്നത്.

തിരുവിതാംകൂറിലെ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കു നോക്കിയാൽ ഒരാൾക്കു ശരാശരി ൭൦ സെൻറു ഭൂമിക്കു അവകാശമുണ്ട്. ഒരു കുഡുംബ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ത്തിനു ൨½ ഏക്കർ ഭൂമിവേണം. പരിശ്രമശീലവും മിതവ്യയശീലവുമുള്ള ഒരു കുഡുംബത്തിനു ൨½ ഏക്കർ ഭൂമികൊണ്ടു സുഭിക്ഷമായി കഴിക്കാനുള്ള സൗകര്യം ലഭിക്കുന്നതാണ്. ൧൦ സെൻറിനവകാശമുള്ള ഒരാൾ ആയിരവും രണ്ടായിരവും ഏക്കർ ഭൂമി കൈവശപ്പെടുത്തിവച്ചിരിക്കുന്നു. ഭൂസ്വത്താണ് അന്തസ്സ്. കച്ചവടക്കാരനേയോ വ്യവസായിയേയോ മുതലാളി എന്നു പറയുന്നത് വെറുതേയാണ്. നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ ഭൂസ്വത്തുടമസ്ഥന്മാരാണ് വലിയ ആളുകൾ. ഈ കാരണത്താൽ പലരും കൂടുതൽ കൂടുതൽ ഭൂസ്വത്തു സമ്പാദിച്ചു തുടങ്ങി. ഞാൻ ഒരു തൊഴിലാളികുഡുംബത്തിൽ ജനിച്ചു ഒരു കച്ചവടക്കാരനായി. ഒരു വ്യവസായി ആയി. പക്ഷേ അന്തസ്സില്ല. പെണ്ണുകെട്ടാൻ അന്വേഷിച്ചിട്ടു ഭൂസ്വത്തില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് പെണ്ണുപോലും കിട്ടിയില്ല. അതിനുശേഷം ഞാൻ ഭൂസ്വത്തു സമ്പാദിച്ചു. ഇപ്പോൾ ഞാൻ ഒരു കൃഷിക്കാരനാണ്. എല്ലാ തൊഴിലാളികളുടെ കാര്യങ്ങളെപ്പററിയും എനിക്കറിയാം. കൃഷിദോഷമാണ്, കൃഷിയിൽ ആദായമില്ല എന്നൊക്കെ പറയുന്നത്, എൻെറ അനുഭവംവച്ചുകൊണ്ട് നോക്കുമ്പോൾ വെറും പൊളിയാണ് എന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഇപ്പോഴും കച്ചവടത്തേക്കാളും വ്യവസായത്തേക്കാളും ലാഭകരമായി കൃഷിചെയ്യാൻ സാധിക്കും. റബ്ബർ കൃഷിയിൽ ൧൦ ശതമാനം ആദായമുണ്ട്, നെൽകൃഷിയിലും നല്ല ആദായമുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ ൫൦൦ ഏക്കർ ചേരിക്കൽ ഭൂമിക്കു ൫൧൦ രൂപാ കരമുണ്ട്. ആദായമില്ലെന്നു പറയുന്നു. അതും ശരിയല്ല. വേണ്ടതു വേണ്ടപ്രകാരത്തിൽ ചെയ്താൽ നല്ല ആദായം കിട്ടും. പണക്കാരുടെ പക്കൽനിന്നും പണം കടംവാങ്ങി വേലക്കാരെക്കൊണ്ടു് ജോലിചെയ്യിപ്പിച്ചു ആദായം എടുക്കുകയാണ് ഈ കൃഷിക്കാർ എന്നു പറയുന്നവർ ചെയ്യുന്നതു. ഇങ്ങനെ ഇടയ്ക്കുനിന്നു, ചൂഷണം ചെയ്യുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ എല്ലാവർക്കും രസമാവുകയില്ലായിരിക്കാം. എങ്കിലും അങ്ങിനെ തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു കുഡുംബം നടത്താൻ ൫൦ പറ നിലം കൃഷിചെയ്താൽ മതി. ആയിരപ്പറ നിലവും മററും കൃഷിചെയ്യുന്നതു കേമന്മാരാകാനാണ്. അതിനാലാണ് കടം വന്നുചേർന്നത്. കടം വാങ്ങിയിട്ടുള്ളവരെല്ലാം കൊടുക്കും. കൊടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവരുടെ കാര്യംവേണം നോക്കാൻ.

കച്ചവടക്കാർക്കു റിലീഫ് കൊടുക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു. കച്ചവടക്കാർക്കാണ് റിലീഫിൻെറ ആവശ്യം വളരെയുള്ളതു്. അവരാണ് ഈ കർഷകരെ രക്ഷിക്കുന്നതു്. അതു മുറയ്ക്കു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കണമെങ്കിൽ കച്ചവടക്കാരൻെറ ക്രെഡിററു പോകാതിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു് അവരെയും രക്ഷിക്കണം.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

൮൦൯-ന മുമ്പു കൊടുത്തിട്ടുള്ള കടങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചെല്ലാം കേസുകൊടുത്തു കഴിഞ്ഞു. കേസു കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ പലിശ ശരിയായി കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു ഡിക്രിയായിട്ടുള്ളതോ അല്ലെങ്കിൽ കോടതിയിൽ കിടക്കുന്നതോ ആയ കടങ്ങൾക്കുമാത്രം റിലീഫ് കൊടുത്താൽ മതി.

MR. A. K. KUMARAN VAIDYAN (*Member, Sri Mulam Assembly*): കേസുകൊടുത്തശേഷവും ൮൦൦൦ രൂപാ കടവും ഒരു ലക്ഷം രൂപാ സ്വത്തുമുള്ള ഒരുവൻ പണം കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അയാൾക്കും റിലീഫ് കൊടുക്കണോ?

MR. M. K. MACKAR PILLAI: മര്യാദയായിരുന്നാൽ കേസു കൊടുക്കയില്ല, കേസു കൊടുത്തുപോയാൽ പണം കിട്ടാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നു കണക്കാക്കണം.

൮൦൯-ന ശേഷമുണ്ടായിട്ടുള്ള ലേലങ്ങളെല്ലാം അസ്ഥിരപ്പെടുത്തണമെന്നു പറയുന്നു. ലേലം നടന്നതു പരസ്യമായിട്ടാണ്. അതിൽ അനീതി നടന്നു എന്നു പറയാനില്ല. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ൮൦൮ലൊ മററൊ എഴുതിക്കൊടുത്ത തീറാധാരം തന്നെ തെററിദ്ധരിപ്പിച്ചു എഴുതിക്കൊടുപ്പിച്ചതാണെന്നും, ആ ആധാരം അസ്ഥിരപ്പെടുത്തണമെന്നും ഇനി പറഞ്ഞു എന്നുവരാം. അതിനിടയാക്കരുത്. ഡിക്രിയായതും, വിസ്താരത്തിലിരിക്കുന്നതുമായ കടമിടപാടുകൾക്കു പലിശ കുറയ്ക്കുകയോമുതൽ കുറച്ചുകൊടുക്കയൊ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു തരക്കേടില്ല.

പ്രക്ഷോഭണംകൊണ്ടു ഈ കാര്യത്തിൽ വിജയം നേടിക്കളയാമെന്നു ജനങ്ങളെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നവരുണ്ട്. പ്രക്ഷോഭണത്തെ മുളയിലേ നുള്ളിക്കളയണം. ഗവണ്മെൻറിനോടു നൈരാശ്യമോ വൈരാഗ്യമോ ഉള്ള കുറേപ്പേർ സ്റ്റേററുകാൺഗ്രസിൽ ചേർന്നു. അതുപോലെ പലരും ഈ പ്രക്ഷോഭണത്തിലുമുണ്ടാകാം. ആദ്യം കടക്കാരുടെ പരാതികൊണ്ടു ഗവണ്മെൻറു ഒരു നിയമമുണ്ടാക്കി. അതുപോരാ വേറൊരു നിയമംവേണമെന്നു ഇപ്പോൾ പറയുന്നു. ഈ നിയമം പാസായി കുറേ കഴിയുമ്പോൾ വേറൊരു നിയമം വേണമെന്നു പറയും. ഈവക സംഗതികളൊന്നും അനുവദിക്കരുതു.

കോർട്ടുലേലത്തെപ്പററി പറയുകയാണെങ്കിൽ എൻെറ അറിവിൽ പെട്ട ഒരു സംഗതി ഇവിടെ അറിയിക്കാം. ൭൦൦ രൂപാ വിലയുള്ള ഒരു വസ്തു, ലേലത്തിൽ വിററപ്പോൾ അതിനു ൮൦൦൦ രൂപാ വിലയുണ്ടെന്നും ലേലം അസ്ഥിരപ്പെടുത്തണമെന്നും പറഞ്ഞു പ്രതി ഒരു ഹർജി കൊടുത്തു. (*President's Bell.*)

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN : സർ, ഋണവിമോചനവിഷയത്തിൽ ഇന്നിവിടെയുള്ള (തിരുവിതാംകൂറിലുള്ള) കടക്കാരെ വലിയ കടക്കാരെന്നും ചെറിയകടക്കാരെന്നും അതിൽതന്നെ കൃഷിക്കാരനെന്നും വ്യവസായി എന്നും കച്ചവടക്കാരെന്നും തിരിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടോ എന്നാണ ഒരു പ്രശ്നമുണ്ടായിരിക്കുന്നതു്. അതിൽ തന്നെയും ചിട്ടിക്കാരെന്നും ബാംകുകാരെന്നും കോവാപ്പറേററിവ് സൊസൈററിയെന്നും പല വിഭാഗക്കാരെ ഉൾപ്പെടുത്തണമോ വേണ്ടയൊ എന്നും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ട്. പൊതുവെ എനിക്കു പറയാനുള്ളതു ഈ വ്യത്യാസമൊന്നും ആവശ്യമില്ലെന്നും തിരുവിതാംകൂറിലെ സകലവിധമായ കടക്കാരെയും ഉൾപ്പെടുത്തിയുള്ള ഒരു നിയമമാണ ആവശ്യമുള്ളതു എന്നും ആണ്. കടമുണ്ടായതു എന്തു കാരണവശാലെങ്കിലും ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. നശിക്കണമെന്നു കരുതിക്കൂട്ടി ആരും കടംവാങ്ങിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. തിരുവിതാംകൂറിലെ കൃഷിക്കാരനേയും കച്ചവടക്കാരനേയും വ്യവസായിയേയും വൈദ്യനേയും തിരിച്ചെടുക്കുന്നതു അത്ര എളുപ്പമല്ല. കൃഷിക്കാരന്റെ പണം കച്ചവടക്കാരന്റെ കയ്യിലും വ്യവസായിയുടെ പണം കൃഷിക്കാരന്റെ കയ്യിലും ധാരാളം കാണും. അതിനാൽ ഒരു തരക്കാരെ ഒഴിവാക്കിയാൽ അക്കൂട്ടർക്ക് പലവിധ പ്രയാസങ്ങൾക്കും നഷ്ടങ്ങൾക്കും ഇടയുണ്ട്. അതിനാൽ എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു നിയമമാണ് ഇന്നിവിടെ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതു്. എന്റെ സ്നേഹിതൻ മിസ്റ്റർ മക്കാർ പിള്ള പറഞ്ഞതുപോലെ കോടതിയിൽ പോയിട്ടുള്ളവർക്കുമാത്രം റിലീഫ് മതിഎന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. അങ്ങിനെ വന്നാൽ ആരും ഇനിയും പണം കൊടുത്തുതീർക്കാതെ എല്ലാം വ്യവഹാരത്തിനിടയാക്കുന്നതും അതു വലിയ കുഴപ്പത്തിനും നഷ്ടത്തിനും ഇടയാക്കുന്നതും ആയിരിക്കും. ഗവമെന്റു പണം കൊടുത്തു കടക്കാരെ സഹായിക്കാം എന്നു വിചാരിക്കുന്നതും ശരിയല്ല. ക്രഡിററും ഡെററും തമ്മിൽ തീരുന്നതിനുള്ള മാധ്യസ്ഥം മാത്രം ഗവണ്മെന്റു ഏറെറടുത്താൽ മതിയാകും. പണം കൊടുത്ത കാലത്തു വസ്തുക്കൾക്കു ഉണ്ടായിരുന്ന വിലയ്ക്കു ഡെററുടെ വസ്തു ക്രഡിററർ എടുക്കുകയാണ് വേണ്ടതു്. ഇപ്പോഴത്തെ വസ്തുക്കൾക്കുള്ള വിലക്കുറവു കണക്കാക്കാതെ പണമിടപാടു നടന്നകാലത്തെ വിലയ്ക്കു വസ്തു എടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു ക്രഡിററർക്ക് നഷ്ടമൊന്നും വരാനില്ല. ഇന്നു ക്രഡിററർ ചെയ്യുന്നതു അയാൾക്കു ഈടാകാനുള്ള സംഖ്യയ്ക്കു അന്യായംകൊടുത്തു വിധിപ്പിച്ചു വിധിനടത്തി വസ്തുക്കൾ മുഴുവൻ ലേലത്തിൽ വിളിക്കുകയാണ്. ൨൦൦൦ രൂപായുടെ വസ്തു ൧൦൦ രൂപായ്ക്കോ ൫൦൦

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

രൂപായ്ക്കുതന്നെയുമൊ ലേലത്തിൽ പോകുന്നില്ല. കാരണം ആളുകളുടെ കൈവശം പണമില്ലാത്തതാണ്. ക്രഡിററർ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന വിലയാണ് ഇന്നു വസ്തുക്കളുടെ വിലയായിരിക്കുന്നതു്. അതുഡെറക്കു വലിയ നഷ്ടവും അവനെ നിർദ്ധനനാക്കി തീർക്കുന്നതുമാണ്. അതിനാൽ ഗവമെൻറു പണംകൊണ്ടു കൃഷിക്കാരെ സഹായിക്കേണ്ട ആവശ്യമശേഷമില്ല. ഇന്നു ഗവണ്മെൻറിൽ ഇരുപതൊ മുപ്പതൊ കോടി രൂപാ കെട്ടിയിരുപ്പുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ പണംകൊടുത്തു കൃഷിക്കാരെ സഹായിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തരക്കേടില്ലായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയതല്ല, ഗവമെൻറിൽ വൻപിച്ചതുകകെട്ടിയിരിപ്പില്ല. പണംകൊണ്ടു കൃഷിക്കാരെ സഹായിക്കണമെങ്കിൽ ഗവണ്മെൻറു പണം കടമെടുക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. അപ്രകാരം പണം കടമെടുക്കുന്നതിനു പോകാതെ ക്രഡിററരെയും ഡെററരെയും തമ്മിൽ വസ്തുക്കൾ കൈമാററം ചെയ്യിച്ചു് ഇടപാടുകൾ അവസാനിപ്പിക്കണം. അതിനു ഇനിയും താമസം വരുത്തരുതു് എന്നാണു എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു്. താമസം വരുത്തുന്നപക്ഷം കൃഷിക്കാരുടെ വസ്തുക്കൾ മുഴവനും ക്രഡിററന്മാരുടെ കയ്യിൽ ചെന്നുചേരുന്നതിനു ഇനിയും താമസമില്ല. വസ്തുക്കളിൽ ഒരു വലിയ ഭാഗം ലേലത്തിൽ വിററുകഴിഞ്ഞു. ഇനിയുമുള്ള വസ്തുക്കൾഎങ്കിലും ലേലത്തിൽ പോകാതെ കൃഷിക്കാരെ രക്ഷിയ്ക്കുയാണ് വേണ്ടതു്.

ഇന്നു് ലേലത്തിൽ പോകുന്ന വസ്തുക്കളെ എല്ലാം പിടിക്കുന്നതു മുതലാളിമാരാണ്. അതുതന്നെയും അവക്കു ഈടാകുവാനുള്ള സംഖ്യയിൽ കുറഞ്ഞ തുകകൾക്കുമാണ്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിൽ ഭേദം ലേലം ചെയ്യുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടുകൂടി ആ വസ്തുക്കളെ അതിൻെറവിലക്കു അവക്കായിട്ടു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതാണ് നല്ലതു്. ൧൦,൦൦൦ രൂപ വിലയുള്ള വസ്തു ഒരാൾ ൫൦൦൦ രൂപക്കു് ലേലത്തിൽ പിടിക്കുന്നു. ഈ ൫൦൦൦ രൂപായ്ക്കു ലേലത്തിൽ വില്ക്കുവാൻ ഇടവരുത്താതെ കോടതിയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയിൽ ൧൦,൦൦൦ രൂപാ വിലയുള്ള വസ്തു ആ വിലക്കുതന്നെ വില്പിച്ചു് എടപാടു അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. അതായതു കടത്തിനുള്ള വസ്തു ന്യായമായ വിലക്കു കടംകിട്ടാനുള്ളയാൾ പിടിക്കണം. ബാക്കിയുണ്ടെങ്കിൽ അതു കടക്കാരനും കിട്ടണം. കടത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്നവനു ൧/൪ കടംഒഴിച്ചു് വിട്ടുകൊടുക്കണം. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ വേറൊരുസംഗതികൂടി ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്. വസ്തുക്കളില്ലാതെ വരുന്നവക്കു തിരുവിതാംകൂറിലെ റിസവ്വു വനങ്ങളിൽ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

നിന്നും മണ്ണാങ്കണ്ടം മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്കു പതിച്ചുകൊടുത്തതുപോലെ പതിച്ചുകൊടുക്കണം. അപ്രകാരം ചെയ്താൽ കരം മുതലായ ഇനത്തിൽ ധാരാളം പണം ഗവണ്മെൻറിനു ലഭിക്കുന്നതും ജനങ്ങൾക്കു ഉപജീവനമാർഗ്ഗമുണ്ടാകുന്നതുമാണു.

ഇപ്പോഴുള്ള കടങ്ങളെയെല്ലാം ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും ഏറെറടുത്തു കൊടുത്തുതീർക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു ഗവണ്മെൻറിനെ വിഷമിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാണെന്നാണ് എനിക്കു പ്രധാനമായി പറയാനുള്ളതു്. പള്ളിവാസൽ സ്കീം മുതലായ വലിയ പദ്ധതികൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് ഗവണ്മെൻറ് വൻപിച്ച സംഖ്യകൾ ചിലവാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഋണനിവാരണത്തിനായി എട്ടോ പത്തോ കോടി രൂപാക്കുടെ കടമെടുക്കാൻ നിശ്ചയിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഗവണ്മെൻറിൻെറ ഋണഭാരം വർദ്ധിക്കുന്നതിനും തന്നിമിത്തം പല വിഷമങ്ങളും വന്നുചേരുന്നതിനും സംഗതിയായിത്തീരുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു ഗവർമ്മെൻറിൽനിന്നും കൃഷിക്കാർക്ക് പണംകൊടുത്തു അവരുടെ കടംതീർക്കാമെന്ന് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് ഒരിക്കലും ബുദ്ധിപൂർവ്വമല്ലെന്നാണ് എൻെറ അഭിപ്രായം. ഇതു, കൃഷിവായ്പമുതലായ ഇനങ്ങൾ കൊടുത്തു പിരിച്ചിട്ടുള്ള പത്തുപതിനഞ്ചുകൊല്ലത്തെ അനുഭവവും വച്ചുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നതു്. കർഷകൻെറ കടം തീരുക എന്നു പറയുന്നതിൻെറ അർത്ഥം മുതലാളിക്കു കിട്ടുവാനുള്ള പണം കിട്ടുന്നു എന്നാണ്. കർഷകന് ലഭിക്കുന്ന ഓരോ രൂപയും ചെന്നുചേരുന്നതു മുതലാളിയുടെ കയ്യിലാണ്. ആ പണംകൊടുത്തു സാധുക്കളായ കടക്കാരുടെ വസ്തുക്കളെ ഗവണ്മെൻറിലേക്കുള്ള തവണകൾക്കു പണം കടംകൊടുത്തു എഴുതിവാങ്ങിച്ചു കൈക്കലാക്കുന്നതിനു മുതലാളിക്കു കൂടുതൽ സൗകര്യം കൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. മുപ്പതോ, നാല്പതോ വർഷത്തെ തവണ വച്ചെങ്കിലും കൊടുത്തപണം തിരിച്ചു വാങ്ങിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നിരുന്നാലും അതിന് ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും കർശനനടപടികൾ നടത്തേണ്ടിവരികയും തൻനിമിത്തം പലരുടേയും വസ്തുക്കൾ കുറഞ്ഞവിലയ്ക്കു മുതലാളിയുടെ കൈവശം ചെന്നുചേരുന്നതിനും അനേകായിരം ആളുകൾ അവരുടെ വസ്തുവിൽ നിന്നും ശരിയായ പ്രതിഫലംകൂടാതെ ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നതിനും സംഗതിയായിത്തീരുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ മുൻപു പറഞ്ഞതുപോലെ ലേലം നടത്തുന്നതിന് മുൻപുതന്നെ മുതലാളിക്ക് വസ്തു അതിനുള്ള ശരിയായ വിലയ്ക്കു കൊടു

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

പ്പിക്കുന്നതാണ് നല്ലതു. കടനിവാരണംചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു ബിൽ അത്യാവശ്യമാണോ അല്ലയോ എന്നുള്ള സംഗതിയിൽ ആർക്കും സംശയത്തിനു വകയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്റെ ബഹുമാന്യ സ്നേഹിതൻ മി. അബ്ദുൽകരിം പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ ഡെററ് റിലീഫ് അല്ല ചെയ്യുന്നതു ഡെത്ത് റിലീഫ് ആണ ചെയ്യുന്നതു എന്നു ഗവർമ്മെൻറ് ഓർക്കേണ്ടതാണ്. അതുകൊണ്ടു കഴിവുള്ളിടത്തോളം വേഗത്തിൽ ഒരു നിയമം നിയമസഭയിൽ അവതരിപ്പിച്ച് പാസ്സാക്കി അതിനെ ഉടനടി നടപ്പിൽ വരുത്തേണ്ടതു് എത്രയും അത്യാവശ്യമാണ്. നിയമത്തിന്റെ ഓരോ വകുപ്പുകളെപ്പററി ഇപ്പോൾ വിമർശിക്കണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

കടംവാങ്ങിച്ച പണം തിരിച്ചു കൊടുക്കാതെ കടക്കാർ മുതലാളിമാരെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നു എന്നു മുതലാളിമാർ പറയുന്നു. കടക്കാരുടേ വസ്തുക്കളെയെല്ലാം മുതലാളിമാർ അന്യായമായി കൈവശപ്പെടുത്തുന്നു, എന്ന് കടക്കാർ മുതലാളിമാരെ കുററപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ രണ്ടുകൂട്ടരിലും യോഗ്യന്മാർ ധാരാളമുണ്ട്. അതുപോലെ പല അയോഗ്യന്മാരും അക്രമികളും ഉണ്ട്. അത് ഒരു സമുദായത്തിനോ ഒരു വകുപ്പിനോ പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ളതല്ല. ലോകത്തിൽ പൊതുവെ അങ്ങിനെയുള്ള ആളുകളെ നാം കാണുന്നുണ്ട്. എല്ലാ തരക്കാരുടെയിടയിലും നല്ലയാളുകളും ചീത്തയാളുകളുമുണ്ട്. അതുപോലെ ക്രഡിറേറഴ്സിലും ഡറേറഴ്സിലും ഉണ്ടെന്നേയുള്ളൂ. ഏതായാലും കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ ഗവർമ്മെൻറു ഇതിലേക്കു ഒരു നിയമം പാസ്സാക്കേണ്ടതാണ്. ഒരാൾ കൊടുക്കുന്ന ആദായനികുതിയോ, കരമോ, മാനദണ്ഡമാക്കി അയാളെ ധനവാനെന്നോ ധനവാനല്ലന്നോ പറയാൻ പാടുള്ളതല്ല. ഒരു കർഷകന്റെ പേരിൽ ആദായനികുതി ചുമത്തി പണം ഈടാക്കിയ സംഗതി എനിക്കറിയാം. കർഷകനെ സംബന്ധിച്ചു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഒരാളിനു ഇരുപതോ ഇരുപത്തഞ്ചോ രൂപ കരംതീരുവ കാണുമെന്നിരുന്നാലും അയാളുടെ വസ്തുക്കൾ മുഴുവൻ മുതലാളിക്കു എഴുതിക്കൊടുത്തു അയാളെ ആശ്രയിച്ചു കഴിയുകയായിരിക്കും ചെയ്യുന്നതു്. മുൻപിലത്തെ ശ്രീമൂലം പ്രജാസഭയുടെ വോട്ടറന്മാരെ തിരിഞ്ഞെടുത്തുവന്ന കാലത്തു ഒരു പ്ലഷർകാർ ററാക്സി ഓടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവനേ ആദായനികുതി ചുമത്തി വോട്ടർമാരുടേ ലിസ്റ്റിൽ ചേർത്ത സംഗതി എങ്ങനെയെന്നു എനിക്കറിയാം. ആദായനികുതി ചുമത്തുന്നതു അതിൽ ഉള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടംപോലെയാണ്. അല്ലാതെ യാതൊരു തത്വത്തേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടു

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ത്തിയല്ല. അതുപോലെ റവന്യൂ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, പോക്കുവരവു ചെയ്യാതെ വിററവസ്തുക്കളുടെ കരംകൂടി ചേർത്താണു കരം നിശ്ചയിക്കുന്നതു. കടലാസിൽ ഒരുതരത്തിലും വാസ്തവം വേറൊരു തരത്തിലും ആയിരിക്കും. ഈ വക കുഴപ്പങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടാകാതെ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ പ്രജകൾക്കു എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ ഗുണം സിദ്ധിക്കത്തക്കവിധത്തിലുള്ള ഒരു നിയമം കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ നിയമസഭയിൽ അവതരിപ്പിച്ചു പാസ്സാക്കി നടപ്പിൽ വരുത്തണമെന്നു ഞാൻ ഗവണ്മെൻറിനെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

MR. N. NARAYANA KURUP (*Member, Sri Mulam Assembly*): Before expressing my views on certain doubts expressed by Government, I desire to make some observations on the other recommendations of the Committee with which the Government are in agreement. Sir, the G. O. appointing the Committee directed them to go into the whole question of indebtedness and to suggest ways and means for relieving the accumulated debt burden of the State, with special reference to agriculturists and the small industrialists, and to opine how far compulsion could be enforced. The long and short of the G. O., as I understood it, was to suggest means to give maximum relief to agriculturists and small industrialists and qualified relief to other debtors. In these circumstances, I fail to understand how the Committee can exclude the real agriculturists from the ambit of the relief measures. Section 3, clause (e) of the draft Bill excludes any liability arising out of a lease transaction from the ambit of the relief measures. That is, any liability arising out of a transaction in the nature of a lease including a kanapattom, which is more or less prevalent in central and north Travancore, is excluded from the ambit of the relief measures. The lessee is the real agriculturist who is the tiller and not the absentee landlord who gets his land cultivated through the lessee. The real agriculturist must therefore be relieved of the debt burden and the number of such real agriculturists is not small. From the statistics obtained by the Committee it was found that there were 4,000 pending lease suits to the value of Rs. 6 lakhs and about 20,000 pending decrees to the value of Rs. 23 lakhs. Therefore, at least 24,000 debtors will not be relieved if the shggestions of the Committee are to be adopted. Unless these debts amounting to about Rs. 29 lakhs which have been accumulated are also reduced and the debtors are allowed to pay the debt by instalments, their properties will be sold away by the creditors and they will be left penniless. Therefore I am strongly of the opinion that debtors on leases also should be brought within the ambit of the relief measures. The havoc and hardship that would otherwise be caused to them can best be illustrated by a single example. Suppose A has to pay an arrears of pattom in 1103 amounting to 300 paras of paddy and the creditor has sued him in 1103 when the price of paddy was Re 1 per para. By the lapse of 12 years now, including interest, the decree amount will come to Rs. 650 which is equivalent to 2,000 paras of

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

paddy, according to the present price. Such a man is not entitled to any relief according to the recommendations of the Committee as he is an agriculturist. On the other hand, suppose B who is not an agriculturist has executed a hypothecation deed for 300 paras of paddy in 1103 and the creditor has sued in 1103. In 1115 that debt will also come to Rs. 650. According to the recommendations of the Committee this man gets the benefit of the relief measures and including interest he has to pay only 600 paras of paddy and that by 8 years in 16 half-yearly instalments. I think such an invidious distinction is very unfair. Act III of 1112 did not exclude such debts.

Secondly, with regard to usufructuary mortgage, the mortgagor is excluded from getting any relief under the recommendations of the Committee. This is very unreasonable. In many cases it will be found that the mortgage has been the result of a series of transactions and sometimes decrees. In such cases the debtor has honestly given possession to prevent accumulation of interest. But a mere hypothecator who has not paid anything to the creditor and who has not surrendered possession of his property gets all the benefits under the recommendations of the Committee. His debt will be traced back and he has to pay only the principal and half the interest in instalments. In such mortgages also, if the mortgagor is allowed to trace back his debt and the interest at a rate allowed by the provisions calculated till date of surrendering his property and to fix the total as the mortgage amount for redemption, his debt burden will be relieved.

MR. R. SAMBASIVA AIYAR: Would the honourable member exclude voluntary sales?

MR. N. NARAYANA KURUP: I think that question does not arise now as there is no existing debt in those cases.

If we are not giving credit to the honesty and punctuality of the debtors, future payment of debts will not be regular.

Hence I submit that the debts under such usufructuary mortgages which are the culmination of a series of transactions should also be brought under the ambit of the relief measures.

The third point that Government has to take into consideration is the recommendation that no interest paid in excess of the interst allowed by the new provision shall be set off towards the principal. That, Sir, is the unkindest cut of all. The Committee found that the depression affected one and all without any partiality towards the biggest or the smallest creditor. Under such circumstances if a man has been paying interest punctually, we can more or less judge that it must have been paid by pledging some of his articles or other assets just to coninue his daily business. Therefore, I suggested in the Committee that all interest paid in excess allowed by the proposed relief measures should be set off towards the principal then and there. If the Government thinks that it is unjust, I think that all payments of interest should be set off towards the total amount found due from the debtors on the date of the application he has to file as per the recommendations of the Committee. (*President's bell.*)

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

Sir, having been a member of the Committee, I wish to point out to Government certain inequitous provisions recommended by the Committee.

PRESIDENT : I am afraid I can give the honourable member only three minutes more.

MR. N. NARAYANA KURUP : About the instalment, Sir, the Committee have recommended that by two half-yearly instalments 25% of the debt must be paid. To discharge this, one will have to incur another debt. This is inequitous. Hence the debtor should be allowed to pay each instalment when it falls due.

The next suggestion that I would make is that Section 31 of the Civil Procedure Code should be amended to check accumulation of interest hereafter. Before the introduction of Section 31 of the Civil Procedure Code no Court was able to decree an interest more than half the principal. At present, after the promulgation of Section 31, a suit can be filed for the principal and interest not exceeding half the principal and the Court can give a decree for the accumulated interest till the date of decree and interest on the total decree amount thereafter.

This is really a profitable transaction for the creditors. They are purposely slackening the execution because they can get interest on accumulated interest as well. Therefore, Section 31 of the Civil Procedure Code should be amended to check the accumulation of decree debts.

MR. R. SAMBASIVA AIYAR : Sir,........................

MR. N. NARAYANA KURUP : Sir, I am not going to yield.

I may here dwell upon two or three doubts that have arisen. I am of the opinion that all grades of debts should be included under the ambit of the relief measures. The reason that some big debtors are speculators or ambitious and that they shall not be allowed any benefit on that ground is not sound. It is impossible to distinguish between speculators and ambitious debtors and the genuine debtors. Further, these big debtors may be creditors of several small debtors totalling their debts. Their debtors will be paying only scaled down amounts by instalments at a time when they have to pay in full. If such big debtors are not given the same relief they will be compelled to pay in a lump. Act III of 1112 did not make any such limit. Hence no dividing line need be made. But the Government need not give them any financial assistance.

I am afraid that inclusion of debts incurred for the purpose of trade in the new Regulation will hinder the commercial progress of our State. The wholesale merchants borrow from banks and invest and as debtors they are not given any relief. The reasoning, that, as intermediate merchants deal with consumers who are allowed relief, the trade debt should be included, is incorrect. The last grade of merchants sell mostly for cash and what little they have to get is realised by one crop. But the wholesale merchants mostly sell on

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

credit and if they do not get relief as debtors to their creditors and if they are to get their dues by instalments, certainly they will be ruined.

The small creditors like widows shall be excluded if their amount is less than Rs. 2,000.

Almost all co-operators are agriculturists. The debt burden of every member of a Society is heavy. Unless that is reduced, many a poor agriculturist will be ruined. Hence interest may be reduced to 6% for co-operative debts also.

The Committee make a distinction between public banks and private incorporated banks. As the duties and risks in bussiness are the same to both and almost all private banks are debtors to the public banks they must also be given the very same privileges of the public banks just to continue their business. (*President's bell.*)

MR. K. NARAYANAPERUMAL NADAR (*Member, Sri Mulam Assembly*): Sir, the G. O. appointing the Committee to enquire into relief measures covers the whole debt problem in the State. It ought to have imposed some restriction on the Committee as to the classes of debtors to whom relief ought to be given or the extent of relief measures necessary. The Committee came to the conclusion not to exclude any debtor on account of his being heavily indebted or pecuniary status. Now, the question is whether it is practicable or possible for the State to give relief to all the debtors in the State. Certainly not. Small land-holders, small debtors who are becoming bankrupts, whose lands are passing into the hands of money lenders, particularly non-agriculturist money lenders, ought to be protected. If you carefully study the Money Lenders' Bill in Bengal or Assam or the Land-Alienation Bill in Bengal or in the Punjab, you will find that the guiding principle in these legislations is protection to the small cultivators or protection to the small debtors. This guiding principle did not engage the special attention of the Committee. Sir, the majority of the landholders in the State are very small. They form about 90%. The principle underlying every debt legislation in the whole world is that the needs of the majority should prevail over the needs of the minority. If you find that you are unable to protect the small holders, I believe that in the course of the next 25 or 30 years, 90% of the subjects of His Highness will be found walking along the streets and the country paving its way towards socialism as we see in Russia to day. If you are to be guided by the statement of the Committee constituted for the purpose in Madras that lands of the small cultivators are passing into the hands of the money lenders, I say that what is stated in reference to Madras is applicable with greater force to Travancore.

Another matter is that relating to voluntary system of conciliation. Voluntary conciliation of debts failed not only in Travancore, but in every part of British India too, and therefore the Committee have recommended the compulsory scaling down. Now, the question is who is to repay the scaled down debt? Certainly, Government must come forward in this connection. Regarding this matter, the Chief

Conciliation Officer has made a statement and it is published at page 33 of the report. Regarding this aspect of the question, the Honourable the Finance Minister of Bengal said, in his budget speech in 1937, as follows :—

> "Mere scaling down of debts would not prevent the recurrence of unproductive debts and the ryots will have to be provided with proper credit facilities for the long term and short term requirements. How best such facilities could be given, whether through co-operative societies or land mortgage banks, is receiving the careful consideration of the Government."

Now, comparing this speech with the speech of our learned Financial Secretary, when he introduced the Budget for the year 1115, I ask whether he has mentioned one word about scaling down of debts.

Having said that, I proceed to enumerate some relief measures propagated in other countries, in some European countries like Yugoslovakia, Rumania and Italy, where land mortgage banks have been established. In the book written by Mr. K. G. Sivaswami, he says at page 358 that—

> "The state of Bhavanagar has liquidated the agriculturiss' debts by repaying the creditors from State Funds, and realised it along with the annual assessment from the agriculturists."

Now, Travancore which identifies the interests of the State with that of the people has a moral right to enable its agriculturists to live. In Madras two forms are observed: in the first place, in the Congress Ministry, debt redemption loans are made.

MR. M GOVINDA PILLAI (*Financial Secretary to Government*): May I ask the honourable member whether he is aware of the actual amount of money spent by Bhavanagar?

MR. K. NARAYANA PERUMAL NADAR. Sir, I decline to answer.

Sir, as in Madras where some two crores are set apart, it is certain that some form of State aid is necessary in this matter.

Then, with regard to the Credit Bank also I would like to say one word. The report, at page 51, says " As an institution for financing debtors we can now think only of the Credit Bank ". Now, the question is whether this statement is true and, if so, to what extent. The Credit Bank is situated in Trivandrum. It has not got branches at Kottayam, Alleppey, and Nagercoil. The question is-how can it be of immense use to the public? The one requisite necessary is that there must be proximity between the creditor and the debtor. Therefore, it is quite necessary that the Credit Bank has branches all over the State or at least in important centres.

Another difficulty that I envisage is that the Bank has an authorised capital of Rs. one crore. Assuming that the Bank has now one crore, how is it possible for the Bank to cope with the situation? I do not know the present worth of the Bank. So far as I am able to understand anything about the working of the Bank, my opinion is that the Bank is not of any use to the public. It is only an ornament to the State. The total debt according to the Banking

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

Enquiry Committee in Travancore is Rs. 25 crores. Now the debt must have risen to 30 or 35 crores. According to the Banking Enquiry Committee in Madras the total debt there was Rs. 150 crores. According to Mr. Satynathan's report, it is Rs. 200 crores now. The conditions of the agriculturists in Madras and Travancore are the same. Now, Sir, is it possible for the Credit Bank to advance money towards a debt accruing to several crores? It is not possible; and, therefore, the capital of the Bank should be increased. I believe there is provision in the Credit Bank Act for increasing the capital of the Bank. Moreover, the Bank can issue debenture bonds with the guarantee of the Government. If that is done, the Credit Bank will be of some use to the public. But, as is seen in the report, the Bank was for the last so many years doing nothing satisfactory.

Sir, with regard to the exclusion of the loans due to the banks Mr. ... mii says at page 274—

> "The Bengal and the Punjab Acts exclude debts due to banks. The exclusion is based again on the principle that depositors would not suffer by any scaling down of debts. But this should be no reason for cutting down interest when high rates of interest are stipulated by Banks. In the case of co-operative loans, it can be said that Government may compose them equitably as co-operative societies are under their control. But there can be no such justification for exclusion of loans due by Banks."

If you study carefully the condition of Banks, particularly, the private banks in the State, you will find that it is miserable. Most of them have no satisfactory reserve fund and they are, like the Travancore National and Quilon Bank, in a precarious condition. I am a student of economicsand I know that banks are necessary for trade and industry. Unfortunately the private banks that we have now in the State are of no use to the public and one member of the Debt Relief Enquiry Committee has stated in a dissenting note that the banks have done ruinous service to the country. I endorse that view. I have deposited a small sum of Rs. 100 in the Anchal Savings Bank although I know fully well that I could have secured greater interest had I deposited the same in some banks. I do not believe in the solvency of these banks. (*Laughter.*) The solution, therefore, is that in every pakuthy one Anchal Savings Bank should be established and that, I believe, is the recommendation of the Committee too. I go further and say that instead of one, two Anchal Savings Banks should be established in each pakuthy.

The Committee have made a recommendation that banks transacting business stipulating 9 per cent interest or less should be excluded from the operation of this Bill. Supposing a man borrows Rs. 100 from a bank and spends the amount for agricultural purposes. The income that he can derive from agriculture is not more than 3 or 4 per cent, according to the best economists. How can we then enforce a 5 per cent rate or a 9 per cent rate? Therefore, this is enforcing on the debtor a high rate of interest and the banks should be brought within the operation of the Bill.

Another matter I wish to place before Government is about the arrest and detention of debtors in the civil prison. Section 47 or 48

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

of the Civil Procedure Code—(I am not a lawyer member although I have completed my B. L. course)—deals with the arrest and detention of debtors in the civil prision. The question is whether a debtor can be arrested and detained in the prison for not having paid the amount due to a creditor. It is a controversial subject and much can be said on both sides. But the public sentiment will not approve of the method of arrest and detention of a debtor in the civil prison for non-payment of dues to creditors. Such a course can be characterised as indirect slavery. In Roman Law I have studied under my esteemed Professor Mr. Padmanabha Kukilliya who is now an honourable member of this House, that a man can be detained in prison for non-payment of the amount. It is called *Manus Injectio* in Roman-Law. Since detenion of a debtor in civil prison is a sort of slavery, it is my wish and that is the wish of the public also that a debtor's detention in a civil jail should be prohibited. That will give great relief to the debtor class. What is the use of having a debtor in a civil jail for three months or for even six months? Within those months he might have earned about Rs. 300 or so. But if he is kept in prison he cannot earn anything at all. That is a loss to the creditor, a loss to the debtor, a loss to the State and ultimately a loss to humanity. Therefore, detention of a debtor in a civil jail should be prohibited Section 16 of the Bengal Money-lender's Bill prohibits the detention of a debtor in the civil prison.

MR. T. C. KESAVA PILLAI (*Member, Sri Mulam Assembly*) : ഋണനിവാരണം സംബന്ധിച്ചുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ പല മെംബറന്മാരും ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് ഒന്നു രണ്ടു പ്രധാന സംഗതികളെപ്പററി മാത്രമെ ഈ സഭാസമക്ഷം പ്രസ്താവിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. ഇവിടത്തെ രണ്ടു നിയമസമിതികളുടേയും സ്പെഷ്യൽ സമ്മേളത്തിൽ ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചതിന്റെ ഉദ്ദേശം ദ്രുതഗതിയിൽ ഇതിനു ഒരു തീർമാനം ഉണ്ടാക്കണമെന്നാണ്. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു പലവിധത്തിലുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ പല സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും വന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ഇതിന്റെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി അറിയുന്നതിനുവേണ്ടി ഈ സമ്മേളനം വിളിച്ചു കൂട്ടിയിട്ടുള്ളതെന്നു ഞങ്ങൾക്കറിയാം. ഈ സഭയിൽ ഇതുവരെ നടന്ന പ്രസംഗങ്ങളും മററും കേട്ടതിൽ മുതലാളിമാർ എന്നൊരു കൂട്ടർ ഇവിടെയുണ്ടെന്നും അവരെക്കുറിച്ച് വലിയ സംശയമാണെന്നും മനസ്സിലായി. ഇവിടെയുള്ള മുതലാളിമാരെന്നു പറയുന്നവർ കരക്കുടിശ്ശികക്കു ലേലം ചെയ്യുമ്പോൾ ഒളിച്ചുനിന്നു മൂന്നോ നാലോ പുരയിടങ്ങൾ മാത്രം വാങ്ങിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. അല്ലാതെ പത്തു കോടിയോ ഇരുപതു കോടിയോ രൂപ, ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും ഉറപ്പു കിട്ടുന്നപക്ഷം ചെലവു ചെയ്യാമെന്നുറപ്പു

പറയാൻ ആരും തന്നെയില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള മുതലാളിമാർ ഈ രാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ പൊതുജനങ്ങൾക്കു പല നന്മകളും ലഭിക്കുമായിരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള മുതലാളിമാർ ഇവിടെ ആരും ഇല്ല. തിരുവിതാംകൂറിൽ മുപ്പതു കോടി രൂപയുടെ കടമുണ്ട്. ഈ ഋണനിവാരണത്തിനായി പത്തൊ ഇരുപതൊ ലക്ഷം രൂപ വീതം ആണ്ടുതോറും ബഡ്ജറ്ററിൽ ചേർത്താൽ തന്നേയും ൩൦ വർഷം കഴിഞ്ഞാലും ഈ കടം തീരുകയില്ല. ഇവിടെ നടത്തിയിട്ടുള്ള വാദമുഖങ്ങളിൽ കടനിവാരണത്തിനു യഥാർത്ഥമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിച്ചു കാണാത്തതിൽ വളരെ മനസ്ഥാപിക്കുന്നു. ഈ മുപ്പതു കോടി രൂപയുടെ കടമുണ്ടാക്കിയവർ തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെൻറിനോടൊ ഇവിടെ ഇരിക്കുന്ന മെംബറന്മാരോടൊ ആലോചിച്ചു കൊണ്ടല്ല കടം ഉണ്ടാക്കിയതു്. അതുകൊണ്ട് അവർ തങ്ങളിൽ തീർക്കേണ്ട ഒരു സംഗതിയാണ് അതു്. യഥാർത്ഥമായി ഈ കടം തീരണമെങ്കിൽ സ്ഥാവരവസ്തുക്കൾക്കും ജംഗമസ്വത്തുക്കൾക്കും തമ്മിലുള്ള വില വ്യത്യാസത്തിന് പരിഹാരമുണ്ടാക്കണം. ആയിരം രൂപ കടം കൊടുത്താൽ പന്ത്രണ്ടു രൂപ ക്രമത്തിനുള്ള പലിശ കിട്ടും. എന്നാൽ ൧൦൦൦ രൂപയ്ക്കു വസ്തു വാങ്ങിച്ചാൽ ൩ രൂപയെ പലിശ കിട്ടുകയുള്ളു. ഈ രണ്ട് തരത്തിലുള്ള പണമിടപാടുകൾ നിമിത്തം ലഭിക്കുന്ന ആദായത്തിനു യാതൊരു സാമ്യവും ഇല്ലാതിരിക്കുന്നു. പണവ്യാപാരിക്കു വളരെ കൂടുതൽ ആദായവും വസ്തു വാങ്ങിക്കുന്നവനു വളരെ കുറഞ്ഞ ആദായവുമാണു ലഭിക്കുന്നതു്. ഈ നിലയ്ക്കു വ്യത്യാസം വരണം. തിരുവിതാംകൂറിൽ മുൻപു രണ്ടൊ മൂന്നൊ ശതമാനത്തിനുമേൽ പലിശ ഇല്ലാതിരുന്നു. മുപ്പതൊ നാല്പതൊ വർഷത്തെ തവണ വച്ച് ഈ കടം തീർത്തുകൊള്ളത്തക്ക രീതിയിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്താലും സ്ഥാവരവസ്തുക്കൾക്ക് വില വർദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമുണ്ടാകുകയില്ല. സ്ഥാവരവസ്തുക്കൾക്കു വില വർദ്ധിച്ചാൽ മുതലാളിമാർ കടക്കാരുടെ വസ്തുക്കളെ രൊക്കം പണം കൊടുത്തു വാങ്ങുന്നതിനും തൻമൂലം കടം തീരുന്നതിനും സാധിക്കുന്നതാണ്. രണ്ടൊ മൂന്നൊ കോടി രൂപ ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും ക്രെഡിററു ബാങ്ക് മുഖേനയൊ മറെറാ കൊടുക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചാൽതന്നെയും ഇരുമ്പു ചങ്ങലകൊണ്ടു കെട്ടിവച്ചിരിക്കുന്ന കെട്ട് അഴിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഈ മുതലാളിമാർ സിവിൽക്കോടതി മുഖേന നടപടി നടത്തി സാധുക്കളായ കർഷകരെ നശിപ്പിച്ചുകളയുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അതുകൊണ്ടു പ്രായോഗിക രീതിയിൽ കാര്യം നട

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ക്കണമെങ്കിൽ നിർബന്ധിച്ച് ഈ പാവപ്പെട്ടവർ തമ്മിൽ ഇടപാട് തീര ത്തക്ക വ്യവസ്ഥ ചെയ്യണം.

ഈ രാജ്യത്ത് മുപ്പതു കോടി രൂപയുടെ കടം ഉണ്ടെന്നു പറയുന്ന തിൽ ഇരുപത്തെട്ടു കോടിയും ചിട്ടി മുൻപന്മാരുടെ കടമാണ്. ചിട്ടി മുൻപന്മാർ പെരുമ്പാമ്പിനെപ്പോലെ രണ്ടാടിനേയും വിഴുങ്ങിക്കൊണ്ട് കടത്തിൽ മുഴുകികിടക്കുകയാണ്. ആലപ്പുഴയൊ കൊല്ലത്തൊ ചാലക്കടയിലൊ ഉള്ള ഹുണ്ടിയൽ വ്യാപാരികളിൽനിന്നും അയ്യായിരമൊ പതിനായിരമൊ രൂപ വാങ്ങിച്ച് അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും മറിച്ചു കാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നു എന്നല്ലാതെ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള പണക്കാർ ഇവിടെ ആരാണുള്ളത്. അങ്ങിനെയുണ്ടെങ്കിൽ ആരെങ്കിലും പറയട്ടെ. ഈ ചിട്ടിമുൻപൻമാക്കും സൗജന്യം ചെയ്തുകൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ ചിററാളന്മാർ ചിട്ടിമുൻപൻമാരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനു സംഗതിയാകുന്നതാണ്. നാഞ്ചിനാട്ടും കുട്ടനാട്ടും ഉള്ള കാര്യം അതിപ്രധാനമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കുട്ടനാട്ട് മുതലാളിയുടേയും കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി മുതലാളിയുടേയും സ്പെക്കുലേഷൻ നിമിത്തമുള്ള കടത്തെ തിരുവിതാംകൂർ പൊതുജനങ്ങളുടെ കടത്തോടു സാദൃശ്യപ്പെടുത്താൻ പാടില്ല. കുട്ടനാട്ടിലെ ആളുകൾ കടം വാങ്ങിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു പ്രത്യേക ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയായിരിക്കും. കടം മേടിച്ച് റബർ കൃഷി നടത്തി ഉന്നതനിലയിൽ ഇരിക്കുകയും ഇരുപതു മൈൽ ദൂരം കാറിൽപോയി കളി മുതലായ സുഖാനുഭവങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്ത ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവിടെ കുടിക്കാൻ വെള്ളം കിട്ടുന്നില്ലെന്നു അവർതന്നെ പറയുന്നുണ്ട്. അവരവർ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം അവരവർക്കുതന്നെ ലഭിക്കുന്നതാണ്. യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള കൃഷിക്കടം എന്നു പറയാൻ ഇവിടെ അധികം കാണുകയില്ല. നാല്പതു വർഷത്തിനു മുൻപ് തിരുവിതാംകൂറിലെ വലിയ കടം ൧൦൦൦ പണമായിരുന്നു. ചിട്ടി നിമിത്തമാണ് ഇത്രയധികം കടം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. കർഷകന് കർഷകവൃത്തിയിൽനിന്നു വലിയ സമ്പാദ്യം ഉണ്ടാകാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഞാൻ ഒരു ചെറുതരത്തിലുള്ള കച്ചവടക്കാരനായി കച്ചവടം തുടങ്ങിയെന്നും, കച്ചവടത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധികൊണ്ട് ഇപ്പോൾ ധാരാളം പണം സമ്പാദിച്ചു എന്നും, കച്ചവടപ്രതിനിധി ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അങ്ങിനെ സമ്പാദിച്ചു എന്നു പറയുന്ന പണം ഏതാണ് ? അത് കർഷകന്റെ പണമാണ്. കള്ളക്കണക്കുകളെഴുതിയൊ ചീത്തസാധനങ്ങൾ കൂടിയ വിലയ്ക്കു വിററൊ കവർന്നെടുത്തിട്ടുള്ള പണമായിരിക്കും ഇത്. യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു കർഷ

കൻ കിട്ടുന്ന ആദായംകൊണ്ട് അവൻെറ കുഞ്ഞുകുട്ടികളെ സംരക്ഷിക്കാനല്ലാതെ വലിയ മിച്ചമൊന്നും കാണുകയില്ല. അതു കക്ഷികരുടെ പ്രതിനിധികൾക്കു മാത്രമേ അറിയാൻ പാടുള്ളു. മുൻപിരുന്ന മഹാരാജാക്കന്മാർക്കും ഇപ്പോഴത്തെ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിനും ഈ സംഗതി അറിയാം. അതുകൊണ്ട് മേലാൽ പലിശ മൂന്നു ശതമാനത്തിൽ കൂടുതൽ ഒരിക്കലും പാടില്ല. ൫൦൦ രൂപയിൽ കൂടുതൽ തുക ആരും ഒരിക്കലും കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ പാടില്ലാ എന്നു നിയമം ഉണ്ടാക്കിയാലും തരക്കേടില്ലെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്. ൧൦൦൦൦ രൂപയിൽ കൂടുതൽ ആരും നിക്ഷേപിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടാക്കിയാൽ നന്നായിരിക്കും. ഏതായാലും സ്ഥാവരവസ്തുക്കൾക്കു ശരിയായ കൈമാററം ഉണ്ടാകുന്ന കാലത്തല്ലാതെ ഈ കർഷകരാജ്യ. നന്നാകാൻ സാധിക്കയില്ല. ൧൧൦൭ മുതൽ അതായതു് ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു വില കുറഞ്ഞു തുടങ്ങിയ കാലം മുതൽ നടത്തിയിട്ടുള്ള ലേലങ്ങളിൽ പണം കെട്ടിവയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ ആ ലേലങ്ങളെ അസ്ഥിരപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്. ൧൧൧൮ കർക്കടകം മുതലും ൧൧൯ കർക്കടകം മുതലും ചെയ്യേണ്ട ചില വ്യവസ്ഥകൾ റിപ്പോർട്ടിൽ കാണുന്നുണ്ട. അതുകൊണ്ട് ലേലത്തുകയും കമ്മീഷനും കെട്ടിവച്ചാൽ ലേലം ചെയ്ത വസ്തു യഥാർത്ഥ കർഷകനുതന്നെ തിരിച്ചു വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്നുള്ള അഭ്യർത്ഥനയോടുകൂടി എൻെറ അഭിപ്രായങ്ങളെ ഈ സഭ മുൻപാകെ സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

MR. N. KRISHNA AIYAR (*Member, Sri Chitra State Council*): Sir, I was struck by the last remarks that fell from your lips in the course of your opening address that there must be a finality and certainty in the matter of legislation and we must disabuse the minds of the people of the idea that by agitation some legislation could be brought about. Very aptly, Sir, you referred to paragraph 54 of the Committee's Report in page 19.

> "It is also feared, and not without reason, that the compulsory reduction of debts will make borrowers reckless in the hope that agitation would always bring about legislation easing the burden of debt. If by the nature and frequency of debt legislation such an idea was likely to be encouraged, the result would certainly be deplorable Any material benefit that debtors might occasionally derive therefrom would be more than counter-balanced by the moral deterioration caused by the systematic disregard of the pledged word. That is a contingency that Governments and Legislatures have to provide against. It must be made plain beyond any doubt that mere agitation by the debtors for the purpose would not result in legislation relieving them from the obligation to carry out their contracts. Nothing but an abnormal change in the economic conditions forming the basis of all contracts should induce any such legislation. So long, however, as all parties realise that such legislation is in the nature of an extraordinary emergency measure to meet abnormal and almost catastrophic conditions, it will not cause any real harm."

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

I fully agree with that glorious paragraph wherein the Committee assert that any legislation should not be on account of agitation. But in Travancore it is the experience of all of us that attempt at this legislation or the proposed legislation and the prior or the existing Act III of 1112 have been brought about by agitation. One of the members even frankly confessed that he has been at it for the past ten years. He went further and said that if this legislation is not rushed through, the agitation will continue. Another honourable member went even further and said that there will be a *Vipplavam*, a revolution. We have seen that there was an attempt by some—

PRESIDENT : When the revolution comes the matter will be dealt with.

MR. N. KRISHNA AIYAR : But let us look at the impression produced by the Committee in paragraph 54 which was now read by me and the recommendations made by them together with a draft Bill. There is a fundamental difference.

We find that it has gone far beyond the scope of the Government Order, far beyond the provisions of Regulation III of 1112. Sir, the Chairman of this Committee also presided at a meeting of a large body of businessmen and creditors, held in Trivandrum when the second reading of the last Bill had just been finished. At that meeting, certain resolutions were passed and communicated to the Government and to His Highness the Maharaja. I may just refer to those resolutions :—

"......Whereas the above Bill is in many respects opposed to fundamental principles of justice and equity and contrary to accepted principles of legislation in that :

1. Certain provisions including those above referred to which are incorporated in it are patently expropriatory without compensation and are calculated to destroy the internal and external credit of the country and to paralyse all business, commerce and industry in the State; and

2. The general trend of the Bill in its present form is flagrantly unfair to the creditors and highly inequitable and immoral and tends to blacken the fair name of Travancore; and

3. It will inevitably create a dangerous and deplorable stalemate in the administration of civil justice in the land ; and

4. It will tend to foster a spirit of Bolshevism and Communism within the State and ultimately undermine the very foundations of this well-ordered State ;"

[One cannot expect a more forcible expression for characterising the Bill.]

"5. The bill is being rushed through without obtaining the benefit of expert financial or economic opinion and without even consulting the High Court before the jurisdiction of the courts of justice in the land is ousted as this Bill is bound to do."

The Honourable the High Court was referred to on the matter, and, in the course of their opinion, they say —

"The definition of the term 'agriculturists' in the Bill is far too wide so as to take in practically most of the non-agriculturist debtors of the State. The definition of the term 'debt' is also equally wide so as to include commercial debts, debts incurred for marriages, house building or for extravagance and speculation, incurred by agriculturists for non-agricultural purposes. Unless these words are properly defined, the critics of this Bill, of whom there must be many, may well exclaim, with a certain amount of justification, that the

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

title of the Bill is not quite in conformity with the provisions thereof and that the purpose of the Bill itself, as stated in the statement of objects and reasons, may eventually be miscarried."

MR. KOTTUR KUNJUKRISHNA PILLAI (*Member, Sri Chitra State Council*): On a point of order; the paper from which the honourable member is reading has not been placed before the House.

MR. N. KRISHNA AIYAR: It was placed before the last Assembly of which my honourable friend was a member.

"Some pecuniary limit ought to be prescribed for the jurisdiction of the Conciliation Board. It is stated that in Madras the agricultural debts not exceeding Rs. 2,000 of an agriculturist come under the purview of the Board. This may however be provided for in the rules to be framed by the Government.

"The provision that no contract will be enforced beyond 6 per cent interest will considerably affect the credit not only of agriculturists but of businessmen and individuals in the whole State and will afford a fillip for enabling the capital soon to leave the State and eventually the Bill, instead of affording relief, may work serious injury.

"To give retrospective operation to the Bill as proposed is certainly liable to be assailed as being confiscatory in nature."

I would also like to refer the honourable members to the opinions of the Alleppey and Travancore Chambers of Commerce, expressed from time to time by the presidents of the respective chambers; but for want of time, I am not reading them.

Sir Geoffrey Bracken, Finance Member to the Government of Madras, in his speech at the Seventh Annual Conference of the Primary Land Mortgage Banks, said—

"The total or partial cancellation of debts must inevitably mean the weakening of confidence between man and man and so, the destruction of the whole delicate fabric of credit. No business on credit would be possible and consequently the marketing of agricultural products would be dislocated with the result that the price would inevitably fall. Again, with the prospect of further cancellation of debts who would be fool enough to lend money? Much better bury it under the floor than virtually make a present of it by lending. The sources of rural credit would at once dry up and no money would be forthcoming for ordinary day to day transactions......Evidently, the rural population is more alive to the realities of the situation than some of our doctrinaire socialists."

Sir, these preachers on behalf of the debtors do not really represent the agriculturists. I submit that the Committee has not made out a case for fresh legislation on this matter at present. If, however, Government decide upon any legislation, whether in pursuance or in spite of the agitation that has been and is still being carried on by a few interested individuals, I have only to point out that the legislation must be undertaken on such lines as would afford maximum benefit and minimum injury. Nobody denies that the real agriculturist, the poor agriculturist who is in need of relief, must be given relief. As was pointed out by you, Sir, in your address to the Joint Session, there is a great deal of difference between making the measure one of relief and making it one of penalty. Relief must be given to those who need it and who deserve it. If, therefore, it is determined that relief must be granted, the first idea must be as to what the limits should be,

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

What such limits should be has already been pointed out time and again by reference to the Report of the Agricultural Debt Redemption Committee; and the matter has been adverted to by several honourable members already in the course of the present debate. Five thousand rupees seems to be a very reasonable limit; that would afford relief to over 95 per cent. of the debtors; and over 60 per cent. of the total debt could be wiped off.

The other two questions which have to be considered are—(1) how the State can solve the problem, and (2) how the creditor is to be satisfied. It is not possible to pay cash to all the creditors, and really they do dot insist upon the whole amount being paid down in cash in a lump. Those who have property enough can sell them to the creditors themselves for a reasonable price, towards the debt; and the creditors are perfectly willing to agree to such a course. I perfectly agree with Mr. Tharakan when he says that the creditors must be willing to take properties on a fair valuation, having in view the conditions obtaining when the money was advanced. There are creditors who are already doing it; in fact, I am sure every reasonable creditor will be prepared to do it.

Then, there are the small creditors who cannot afford to make any sacrifice and who, in view of their position and limited means have to be paid in full in cash. Here again, the limit of Rs. 5,000 which has been suggested, would be quite reasonable; certainly, Rs. 5,000 may be sufficient for any ordinary family.

Coming to the question of scaling down, there is no doubt that it is a measure of expropriation. My honourable friend Mr. Tampi would justify it by referring to what occured in Greece and Rome about 2,000 years ago. But, reading between the lines which he quoted from ancient history, we could see that those concessions relate to conditions which followed a civil war in those countries, and even then applied only to small agriculturists. Sir, even here, every one is sympathetic to the small agriculturist, much more than many who speak on platforms and lead agitations, much more than those doctrinaire socialists who preach theories. The real persons who give timely help to the agriculturists are the creditors. (Mr. Kochickal P. Balakrishnan Tampi: *Hear, hear.*) Much more than banks, chitty foremen and even co-operative societies, the real persons who help the agriculturists in season and out of season, who live with them, understand their difficulties and give them timely help, are the creditors. Really, these creditors have always been taking only a very reasonable and fair return for their investment; and they have never refused to take back the money in instalments or even to take properties instead.

Sir, it was really very painful to me to hear one of the honourable members mention here the name of a particular gentleman, a name which is sacred to me, while giving you certain illustrations of what he would call unfair court sales. I take this opportunity to assure the honourable member, and the whole of Travancore for that matter, that

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

I am prepared to let my honourable friend himself constitute a voluntary commission of enquiry into those cases and to furnish him with every detail and every information from the start up to date in respect of every one of those transactions; and, if it is established by such Commissioner that at any stage there has been any unfairness or unconscionableness, I am prepared to write off the whole amount and to give back to the other party all that has passed on from him to us.

PRESIDENT : I do not think the honourable member need bother about that matter now.

MR. N. KRISHNA AIYAR : I thought, Sir, in view of the honourable member's specific reference, a word of explanation was necessary to disabuse the minds of the people that the creditor is exploiting the debtor. The real truth is far from it. The fact is that, in times of need and distress, the debtor sought the aid of the creditor; and, now that the creditor has been relieved by the debtor of his burden, and the debtor relieved himself of his distress, he says "you walk out; let me step in." Sir, the remarks of the honourable member appear to me rather wholly inappropriate and irrelevant, and extremely ungrateful. It is perhaps not quite fair that I should indulge in any such personal matter; I would never have referred to that honourable member or to any of the circumstances connected with the particular cases but for the unhappy reference made consciously by him or because it was elicited from him by another honourable member.

Coming to the details of relief, I would, instead of reiterating the points already dealt with by several honourable members, refer my honourable friends to the brilliant and brief dissenting note published at page 96 of the report of the Committee, and also to the more elaborate statements contained in the dissenting note published at pages 96 to 111 of the report. If my honourable friends would go through these dissenting minutes with a fair and open mind, they would realise that there is a good deal of substance, truth and justification in every line and in every word of those notes.

Sir, it is true that, in times of extraordinary emergency, sanctity of contracts may be thrown off; perhaps, even decrees may be reopened. But, have we reached any such stage? As I said, preachers and doctrinaire socialists can say anything they like; but the real persons who know the debtors and their conditions, who really help the debtors when they need help, and help them much more usefully than such speakers are, the creditors. Having said that, I would once again submit that it would be very reasonable to fix a maximum limit of a sum-total of a debt of Rs. 5,000 for purposes of relief under the proposed legislation; also, if any scaling down is decided upon, the scaled down debt should be paid off immediately in cash or by immediate settlement of property. Otherwise, there would be no end to the number of scalings down; and, after a few years there would be further clamour and agitation for a further scaling down of even the scaled down debt. Sir, in the sister State of Cochin, recently, they introduced the element of compulsory scaling down, but laid down

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

definitely that the scaled down debt must be paid off within the next year in two half yearly instalments. Therefore, my submission is that, while, in deserving cases, the creditor is willing to sacrifice a portion of his dues, it is the duty of the Government to see to it that the scaled down debt is paid in cash.

Before I conclude, I would, with your permission, Sir, refer the House to the memorial submitted by the Alleppey Merchants; I shall only read their concluding paragraph which I endorse fully—

"15. We have already said that there is no necessity for a Debt Relief Legislation now. If for any reason the Government think it necessary to enact one, we submit the following for their consideration.

(1) Considering the law's delays in our courts we feel that any scaling down of interest should take the form of a certain percentage of the amount due on the date of the proposed bill according to the law in force. We would suggest that, in case of transactions prior to 1107, fifteen per cent of the amount due on the date of the enactment be deducted from the total amount due to the creditor and the rest ordered to be paid within one year from that date. We feel that in case of transactions subsequent to 1107 when money had become very scarce, no cut should be made either in the principal or interest.

(2) A limit of Rs. 5,000 may be fixed for the aggregate of one's liabilities in order to get the benefit of this measure.

(3) Debts incurred for purposes of trade should be excluded from the operation of the Bill.

(4) Government servants and, I would add, officers and other persons having regular monthly salaries or incomes, Tea and Rubber Planters should be exempted from the operation of the Bill.

(5) People whose assets exceed their liabilities by 50 per cent. should not be eligible for relief.

(6) The normal rate of interest in future should be 12 per cent. for unsecured transactions and 9 per cent. for secured transactions.

(7) Transactions entered into after Act III of 1112 should not be disturbed as they were contracted on the faith of that enactment."

I would very strongly emphasise the last recommendation about transactions which were entered into with open eyes under the existing law; there is absolutely no justification for any deviation from the terms of the contract in regard to those transactions. Also, decrees and settled accounts and transactions should not be re-opened.

MISS. THRESSIA KORA (*Member, Sri Chitra State Council*): Sir, I sincerely congratulate the Government for the good faith they have shown in the matter of alleviating agriculturists' distress in the land by adopting debt redemption. The fact that drastic measures are necessary for the relief of debtors is clearly proved by the failure of the Act of 1112. Some effective measures are necessary in Travancore to drive the wolf from the door of the agriculturists. Sufficient provisions should be made in the proposed enactment to guarantee an effective and permanent cure of this evil of indebtedness. In fact, if at all there is going to be some benefit to the debtors, it will no doubt be at

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

the expense of the creditors. If the Government and the legislators are earnest in finding out some means to solve this problem, they must adopt a bold and drastic measure. It is no question of embarrassing the debtors or the creditors. In this, no distinction of small and big creditors should be made; no distinction between trade debts and agricultural debts should be created. The legislation should include all sorts of debts. In my opinion, as a step towards the solution of the problem, the interest can be reduced to 3 per cent. from 1105 when the economic depression set in, and the period for the repayments of debts can be spread over some 12 years in instalments. Such an arrangement, I think, will go a great way in solving this acute problem.

MR. KOTTUR KUNJUKRISHNA PILLAI: Sir, it is indeed a matter of great satisfaction to find that Government and the Head of the Administration are in agreement with most of the conclusions arrived at by the Committee and with many of the remedial measures suggested in the Committee's report. Under these circumstances, I do not think it necessary to take any notice of the much worn out arguments regarding the sanctity of contract, the delicacy of credit, or the danger of credit vanishing from the State and the much talked of theory of periodic recurrence of cycles of depression and cycles of boom. It is no consolation to be told that the present state of affairs is predestined or godsent and that it will change by the turn of the cycle. I think it is far, far better to suggest to the debtors that as there is such a thing as the transmigration of souls they can console themselves in the belief that during their next birth they will be creditors and their present creditors will be debtors. These are all matters which do not deserve any criticism at my hands at the short time at my disposal.

Therefore, I may confine my observations to the question as to whether there should be a dividing line between a big debtor or the upper class debtor and the lower class debtor so far as the relief measures that are contemplated by the suggestions of the Committee are concerned. Sir, I find myself compelled to examine that question in its entirety and I propose to answer it and bring certain points of importance to the attention of this House. First, I have to point out that the Act of 1112 was a measure confining itself to the agriculturists as are many of the similar Acts passed in British Indian Provinces and other Indian States. But, within the agriculturist class, the distinction between a big agriculturist debtor and a small agriculturist debtor is not made. But if we make that distinction here, we will be—to use the language of some of my honourable friends—taking away the rights or expropriating the rights, conferred by the conciliation measures provided in Act III of 1112. That is a point we have to bear in mind. We should not take away anything which has already been given, especially when we are extending the scope of the Bill, and I am of the opinion that the debts of industrialists and traders should be brought within its purview.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

Let us then consider the question of these big debtors. When a man who is a debtor goes in a big car and says that he is not able to pay off his debts, generally, the feeling of sympathy does not go to him. So also, if a creditor is too rigid and exacting to a debtor our sympathy does not go to him. So, we should not allow ourselves to be guided by the extremely exacting creditor or by the noisy debtor. We have to take things as they are. After all, who are the persons classed in the category of big debtors who will be ultimately benefited by this legislation? They are the planters. What is their exact position? If we look into their affairs we will see that their dealings were mostly with the coastal firms. This is an important factor. Here we must realise the fact, as the Report of the Committee has done that a big creditor is more able to sacrifice something for the sake of the settlement of debts. The outstanding amount of these firms comes to approximately 15 lakhs on the whole of which 8 to 10 lakhs are due from Indian planters. Sir, these planters come under 1·25 per cent of the total number of debtors. Let us see whether there is any justification to exclude this 1·25 per cent of the debtors from the scope of the legislation. The kind of business these coastal firms were doing with these planters will surely convince us that these firms could very well undergo some sacrifice for the sake of these planters. They lend money to these planters on their crops. And they charge 8 to 9 per cent interest. Then they take 2½ per cent commission and 10 per cent as rebate on freight and insurance charges. There are also various other minor items of gain. This shows that these firms have definitely benefited much on account of their transactions with the planters. The debtor planters were satisfied with the terms of repayment and the coastal firms were satisfied with the profits. There may have been a few exceptions among these who might have borrowed from the money lenders at high rates of interests. They might have done this only when they were not able to get loans from these coastal firms. The coastal firms were always willing to give money to planters and business men who had sufficient crops. Such money lenders were the real speculator creditors. But, we have heard here planters being called speculators. They are speculators to some extent in that they were unfortunately foolish to expand further cultivation and widen their business without taking the future into account. It may be called imprudent, it may be foolish. But what is there morally wrong in such speculations? But the speculation of those who lent money under shady circumstances expecting a rich haul at the expense and ruin of the borrower, should not be tolerated, but should be condemned, and not these planters who are now in the clutches of these money lenders and the coastal firms. Now, let us see whether these planter debtors deserve sympathy and help. What we should aim at should be to avoid any violent change of the existing state of affairs. We should not allow any one party being denuded of the whole fruits of their labour. That will aggravate the distress which is already prevailing in the country. That will create discontent, that will create unrest.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

Legislation should provide measures to ward off or avoid such contingencies. We must give them help in the shape of relief. It is not enough merely to help the most indigent cultivator. That will not create any impression in the existing economic situation of the country Then there is another aspect to be considered. If we help the small debtor it will not do him any permanent good. The next day he is relieved of his debts he will again plunge into more debts. But we should help those debtors who will survive and prove themselves once again good productive agents of the country and work for the prosperity of the State. If that view is taken, I think, there is reason in giving some benefit to these people. The help may not be in the form of giving cash. But they may be given aid in adjusting themselves with the creditors. If we give them this protection by means of legislation they will surely be able to negotiate with their creditors to their benefit. It has been stated that they are able to negotiate with their creditors. But the point is that under the present circumstances it is impossible for them to bargain successfully. When the prices were high they were quite on a par with the coastal firms to negotiate. But now they are on the lower level and that is why they require external aid.

We can introduce such measures which will relieve them and which will enable them to negotiate and come to an arrangement with the firms. As a matter of fact, it has been found that they entered into arrangements, whenever they could, with these firms. A previous Committee points out instances in which even 50% of the capital has been reduced and the debt has been adjusted. Some firms are reported to have settled accounts at concession rates. In one case an account of Rs. 10,000 has been adjusted by a cash payment of Rs. 5,000 and in another a transaction involving Rs. 28000 has been closed by a payment of Rs. 16,000. Why should we not allow such persons to settle their accounts in this manner? Legislation must enable them to do it. It must give them some power to bargain with their rich creditors.

Another difficulty that we find is that the small creditors who lent Rs. 2,000 and Rs. 5,000 will have to suffer all the results of the scaling down of the principal and the reduction of interest while the creditors who are well able to stand such sacrifices are not affected if a limit is fixed. Why should we give an undue advantage to the big creditor which the small creditor does not enjoy? Why should we deprive the small creditor of any part of his money and give the full capital and interest to the big creditor? This point has to be very carefully considered before we think of fixing a limit.

I am of opinion, Sir, that Government should not undertake or think of providing cash for the payment of all debts, even small debts, because there are small loans given by capitalists to people like the bus owners which cannot be realised under ordinary circumstances. Most of these debts will have to be written off. Such creditors should not be helped at the expense of Government money.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

They may say that they are prepared to take half the amount due to them in full settlement. But they will not be able to get even a pie as things are at presint. We have to consider very carefully that question. Government money must be absolutely secure and there must be ample security before Government gives out the money. The idea was given out that the burden of debt is going to be lessened by the provision of ac ual cash by Government. It will only transfer the debt from a large number of persons to one source, namely. Government. Government should, as far as possible, set apart as much money as they can conveniently do, after providing for all the necessaries, for the purpose of enabling the debtors to pay off their creditors. In so doing, they must see that there is sufficient protection for the deserving small debtor who has some security to offer and who will be able to pay and not for the realisation of money by the kind of creditor who is a mere speculator. I am not in favour of Government taking an abnormal or extraordinary step for the provision of funds for the purpose of paying off the debts. I am sure, Sir, that without the actual cash payment through Governmental agency or through the agency of the Credit Bank, it should be possible for a good number of people to adjust their debts. There will be people who, if a sufficient portion of their debt is reduced, will gladly sell their property and pay off in a lump. It is only to give some inducement in this direction that reduction in the principal has been suggested. It was stated that in every case there is reduction in the principal. Only people who pay off within 15 months get twenty per cent reduction. That fact is very coolly ignored. It is said that there is reduction in the principal and that there is reduction in the interest also. One person actually said-I never wanted to contradict it then and there—that after reducing the principal it is hard that a long period should be given for paying even that reduced amount. In the case of 20 per cent reduction only 15 months are given to the debtor. In the case of 10% reduction only 5 years are given. What is it that actually takes place at present? Is the legislative machinery doing anything which is not being done by the creditors themselves to realise their amounts at the present moment? At the present moment we will find, Sir, if we investigate the matter, that much more than the provisions of relief suggested by the Committee is being given for cash payment and the creditors are willing to do it and even now payments are being made in return for which 50 per cent. is written oft. They will also absolve the debtors of all the interest if they are able to pay at once. All these things are being done now and the Committee has not suggested anything more than what is being done at present. The Committee merely enables all debtors to bargain reasonably with the creditors and settle the transactions. I feel, Sir, with due deference to the House that it will not be possible very easily to improve upon the recommendations of the Committee, without causing injustice to one party or the other.

With regard to trade debts, it has been said that we have included all trade debts and that we have made no distinction. Such an impression has been created; but that is not a fact. We have treated trade

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

debts in a very special manner. We have given them 9 per cent. interest. We have realised that it is necessary for traders to realise their amounts soon and we have not given the benefit of instalments to the trade debtors. We have not touched running transactions. We have only stated that transactions that have become dead or morbid, that transactions which have become practically hypothecations, shall not be exempted merely because a trader happens to be involved in it. They are ordinary transactions just like any other. They are not different from hypothecations by an industrialist, an agriculturist or a Government servant and we have said that in such cases no distinction should be made. With regard to trade debts it is not therefore fair to say that the Committee has not considered the question specially.

With regard to co-operative societies and banks, I do not think that much need be said except the fact that everybody feels some slight consideration is necessary for the co-operative societies because they have been responsible for providing the agriculturists with credit at a low rate of interest. But, once that justification ceases to exist, and far from lending money at a normal rate of interest it is established that excessive interest is charged by them, they must be visited with all the penalties intended for usurers. That has been the opinion expressed by persons who know the conditions of co-operative societies here. That has been the opinion expressed both by Mr. Devadhar who was the President of the Co-operative Enquiry Committee and by Mr. M. Govinda Pillai who was specially trained in co-operation and who was at that time the Registrar of Co-operative Societies. That has been the opinion expressed by Mr. Vaidyalingom Pillai who was the Registrar of Co-operative Societies for a long time. Only the present Registrar is against this opinion. All people who know the co-operative movement in this country and the evils of it have stated that these co-operative societies are the worst sinners as contributories for the burden of debt in the State and that there should be no exemption so far as they are concerned.

Mr. V. SANKARA MENON (*Member Sri Chitra State Council*) : Sir, I am normally against all legislation which may cause heart-burning to one party or another. But in this case I have to agree with the sentiments expressed by my friend Mr. Kunjukrishna Pillai. This is one of the rare occasions in which I totally agree with him. Sir, I was all along under the impression that the question whether relief should be given is not now open for discussion here. I gathered from the President's opening remarks — and my proximity to the President places me at an advantage—that Government feel no doubt as to the necessity of giving relief to debtors, but that certain points are to be decided before bringing this into law. The trend of the discussion which I have been following for the last two or three days has raised in me a doubt whether that is the real position. I heard one or two honourable members suggesting that no legislation is at all necessary, that the debtors are all right and that no exceptional circumstances are made out for a legislation of this kind. With all deference to the valuable opinions of those honourable members, I feel that one thing that is

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

required now to allay the sufferings of the people of the State as a whole is a reform of this kind. It is no exaggeration when I say that 99% of the whole of the population of the State are watching us when we discuss this subject. They are anxiously awaiting the advent of this legislation to enable them to live in the State It was very aptly put when one member said that we are contemplating not merely debt relief but death relief now. Sir, I feel very strongly when I say that the majority of the people consider their position as debtors unable to pay their debts as worse than death. Sir, the passing away of life puts an end to all the troubles of living, but a living death which is the result of the present indebtedness is indescribable. So, my opinion is that every moment of delay in the bringing forth of this legislation is adding to the agony which is being suffered by 99% and more of the subjects of His Highness the Maharaja.

In regard to the points raised by the President, I too think along with the majority of the Committee that no distinction need be made if we want to give complete relief to the suffering that is being undergone now by the debtors in the State. If we make a distinction between one class of debts and another class of debts it will become impracticable to work out the relief to the entire satisfaction of those who are concerned with doing good to the people. In this connection, I would suggest that if at all it is necessary to distinguish between debtors who are able to pay and those who are unwilling to pay but want to take shelter under the proposed legislation, some discretion may be given to the authorities who are to be appointed to carry out the reform. When it is proved beyond the shadow of a doubt that it is a fit case in which this relief ought not to be given, after going into the antecedents of the debt, the conduct of the parties etc., discretion may be given to the deciding agencies to refuse all or some of the benefits of the proposed legislation.

In regard to trade debts which arise out of advances of capital from foreign places, I think that it is better not to subject these to the provisions proposed for scaling down of the principal or for reduction of the interest or for repayment of principal in instalments spread over a number of years because when we compare the honour of this State with the sufferings of the people, I regard the honour of the State more than the suffering of the people. Now, in the eyes of the people outside, Travancore is being regarded as a country which is very high in their estimation. When they are led to realise that this land of charity not only does not give back the interest on the money lent, but also begins to cut down the principal amount itself, it would fall very low in the estimation of these outsiders, who have advanced money for the uplift of the State. So, some distinction ought to be made in the case of debts of these people who have made advances to this country for its commercial advancement.

In regard to the third point referred to in the opening remarks of the President, the Co-operative Societies come under a special law. If any reduction in the rate of interest or other exigencies are necessary,

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

I think, the individual societies can alter their rules to suit their present conditions. Only it may require the sanction of the Registrar and if he is convinced he can allow of such a change of policy, there is no necessity for the inclusion of the co-operative societies in this reform.

In this connection, I may also say that though debts due to the Government are exempted, the poor conditions of the so called pattadars whose lands have been sold in the last few years for nominal amounts for arrears of tax should not be over looked. I would suggest that all such sales of lands for arrears of tax subsequent to 1107 may be reopened, not by legislation but by administrative proceedings.

Lastly, I have to speak a few words about the machinery to be appointed for the successful working of this reform. I would warn that all such classes of legislation depend for their success upon the way in which they are worked out. Government must be very careful in choosing the agency for the working out of this reform, so that the object of the legislation may be achieved and relief meted out substantially to the suffering debtors of the State.

MR. S. CHATTANATHA KARAYALAR (*Deputy President, Sri Mulam Assembly*): Sir, the problem of indebtedness is admittedly a very difficult and complicated one. The Legislature has to approach the problem not from the point of view of the creditors, nor from the point of view of the debtors. They have to be guided by what will be in the best interests of the State, not of the creditors nor of the debtors. It is rather late in the day now to contend that no legislation is necessary for the purpose of providing relief to the debtors. The consequences of delaying or putting off legislation will, I think, be rather serious. There is now a state of indefiniteness; the creditor does not know where he stands nor the debtor. There is a sort of procrastination on the part of even the debtor who has got the capacity to pay off his debts. It is imperative that the contemplated change should be introduced at a very early date. There is a strong case for immediate legislation, whatever the form of that legislation may be.

Now, Sir, we have to consider the reactions of the legislative measures that may be introduced. It cannot be denied that one of the worst reactions of the legislative proposals will be a considerable contraction of credit. The advent of economic depression brought about considerable contraction of credit and was followed by a phenomenon that exhibited itself in Travancore and British India, namely, the banking crisis that developed some two years ago. That has aggravated the symptoms of the disease. Luckily, the Madras Presidency has emerged out of the crisis and conditions are getting to be normal in the banking system there. But, we in Travancore have not yet emerged from the criss and that adds to the complexities of the situation that we have to deal with.

Mr. Krishna Iyer, Sir, laid very great emphasis on this point, namely, the considerable shrinkage of credit that will follow any legislation on the lines that have been proposed. He suggested therefore

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

that the whole problem should be dealt with, not by legislative measures but by administrative measures calculated to bring about an expansion of credit. I agree perfectly with him in his suggestion that there should be considerable expansion of credit brought about by administrative measures. But, that is no reason why legislative measures should be put off or should not be undertaken. I want to impress upon the House that, side by side with legislative measures that may be undertaken, Government should actively put into operation administrative measures which will bring about a considerable expansion of credit. I shall make a few concrete suggestions to produce this result.

In the first place, Sir, Government should offer inducements to first class banks operating in this country to open branches at important centres all over the country. That will be one of the means of expanding credit in the country. I suggest that it is a very important measure that is likely to have a beneficent reaction in the very near future.

Another suggestion that I would like to make is that Government should not hesitate even to subsidise banking concerns in the country which are really very sound. If the Government do subsidise such concerns, that will be a means of restoring public confidence in the stability of some of the banking concerns, which are really stable but which are unable to expand their activities merely because of the shrinkage of their funds. This will be another means of expanding credit.

Another suggestion that I would put forward in order to bring about an expansion of credit is this. It has been observed by the Central Board of the Reserve Bank of India in their latest Annual Report that the powers of expansion of credit provided by the Reserve Bank of India Act have not been fully exploited by the Scheduled Banks. I wish to suggest that Government should invite from the Scheduled Banks. at least in this country, suggestions for exploiting the powers of expansion of credit that are embodied and provided for in the Reserve Bank of India Act and try to implement them.

Now, I will proceed to a consideration of the relief measures that have been embodied in the report of the Committee. The relief proposals may be roughly classified under three categories. They are, reduction or scaling down of principal, cutting down of the rate of interest and facilities for payment of the debt in instalments.

Now, Sir, in the first place, I want to observe that the reduction of the principal amount stands entirely on a different footing from the reduction of the rate of interest and the facility for payment in instalments. I want the Legislature to make a note of this and I want them to make a real distinction between these forms of relief in any legislative measure that may be passed. Relief by way of reduction of the principal really involves a different principle form other relief proposals, namely, reduction of interest and payment in instalments. The first is really what may be called expropriatory form of relief. The proposal to cut down a portion of the principal really amounts to this. You are asking

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

I think, the individual societies can alter their rules to suit their present conditions. Only it may require the sanction of the Registrar and if he is convinced he can allow of such a change of policy, there is no necessity for the inclusion of the co-operative societies in this reform.

In this connection, I may also say that though debts due to the Government are exempted, the poor conditions of the so called pattadars whose lands have been sold in the last few years for nominal amounts for arrears of tax should not be over looked. I would suggest that all such sales of lands for arrears of tax subsequent to 1107 may be reopened, not by legislation but by administrative proceedings.

Lastly, I have to speak a few words about the machinery to be appointed for the successful working of this reform. I would warn that all such classes of legislation depend for their success upon the way in which they are worked out. Government must be very careful in choosing the agency for the working out of this reform, so that the object of the legislation may be achieved and relief meted out substantially to the suffering debtors of the State.

MR. S. CHATTANATHA KARAYALAR (*Deputy President, Sri Mulam Assembly*): Sir, the problem of indebtedness is admittedly a very difficult and complicated one. The Legislature has to approach the problem not from the point of view of the creditors, nor from the point of view of the debtors. They have to be guided by what will be in the best interests of the State, not of the creditors nor of the debtors. It is rather late in the day now to contend that no legislation is necessary for the purpose of providing relief to the debtors. The consequences of delaying or putting off legislation will, I think, be rather serious. There is now a state of indefiniteness; the creditor does not know where he stands nor the debtor. There is a sort of procrastination on the part of even the debtor who has got the capacity to pay off his debts. It is imperative that the contemplated change should be introduced at a very early date. There is a strong case for immediate legislation, whatever the form of that legislation may be.

Now, Sir, we have to consider the reactions of the legislative measures that may be introduced. It cannot be denied that one of the worst reactions of the legislative proposals will be a considerable contraction of credit. The advent of economic depression brought about considerable contraction of credit and was followed by a phenomenon that exhibited itself in Travancore and British India, namely, the banking crisis that developed some two years ago. That has aggravated the symptoms of the disease. Luckily, the Madras Presidency has emerged out of the crisis and conditions are getting to be normal in the banking system there. But, we in Travancore have not yet emerged from the criss and that adds to the complexities of the situation that we have to deal with.

Mr. Krishna Iyer, Sir, laid very great emphasis on this point, namely, the considerable shrinkage of credit that will follow any legislation on the lines that have been proposed. He suggested therefore

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

that the whole problem should be dealt with, not by legislative measures but by administrative measures calculated to bring about an expansion of credit. I agree perfectly with him in his suggestion that there should be considerable expansion of credit brought about by administrative measures. But, that is no reason why legislative measures should be put off or should not be undertaken. I want to impress upon the House that, side by side with legislative measures that may be undertaken, Government should actively put into operation administrative measures which will bring about a considerable expansion of credit. I shall make a few concrete suggestions to produce this result.

In the first place, Sir, Government should offer inducements to first class banks operating in this country to open branches at important centres all over the country. That will be one of the means of expanding credit in the country. I suggest that it is a very important measure that is likely to have a beneficent reaction in the very near future.

Another suggestion that I would like to make is that Government should not hesitate even to subsidise banking concerns in the country which are really very sound. If the Government do subsidise such concerns, that will be a means of restoring public confidence in the stability of some of the banking concerns, which are really stable but which are unable to expand their activities merely because of the shrinkage of their funds. This will be another means of expanding credit.

Another suggestion that I would put forward in order to bring about an expansion of credit is this. It has been observed by the Central Board of the Reserve Bank of India in their latest Annual Report that the powers of expansion of credit provided by the Reserve Bank of India Act have not been fully exploited by the Scheduled Banks. I wish to suggest that Government should invite from the Scheduled Banks, at least in this country, suggestions for exploiting the powers of expansion of credit that are embodied and provided for in the Reserve Bank of India Act and try to implement them.

Now, I will proceed to a consideration of the relief measures that have been embodied in the report of the Committee. The relief proposals may be roughly classified under three categories. They are, reduction or scaling down of principal, cutting down of the rate of interest and facilities for payment of the debt in instalments.

Now, Sir, in the first place, I want to observe that the reduction of the principal amount stands entirely on a different footing from the reduction of the rate of interest and the facility for payment in instalments. I want the Legislature to make a note of this and I want them to make a real distinction between these forms of relief in any legislative measure that may be passed. Relief by way of reduction of the principal really involves a different principle form other relief proposals, namely, reduction of interest and payment in instalments. The first is really what may be called expropriatory form of relief. The proposal to cut down a portion of the principal really amounts to this. You are asking

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

the creditor to accept a new bond for a lower sum in the place of a bond for a bigger sum. Is it reasonable to ask the creditor to be satisfied with merely a bond for a lesser amount without the same being accompanied by a guarantee of immediate payment? That is the essence of the matter.

MR. KOTTUR KUNJUKRISHNA PILLAI: Reduction is given only if the amount is paid.

MR. S. CHATTANATHA KARAYALAR: Yes, I am coming to that. I am only speaking about the general principle of reduction. I would therefore suggest that whenever reduction of principal is urged, the creditor should be given immediate payment or at least payment within a very short time. That would be the most reasonable proposal. This raises the question of finding funds to enable debtors to pay off their debts and that incidentally raises the question of the class of the people who should be brought within the purview of the relief measures.

Sir, the question has been raised whether a line should be drawn between the class of debtors whose debts are above Rs. 5,000 and those whose debts stand below that sum. I, for one, do not agree to any line of demarcation being drawn as suggested. Any relief measure should be made applicable to all classes of debtors. But I would draw a distinction between the two categories of debtors, namely, those whose debts exceed Rs. 5,000 and those whose debts come below that amount. Statutorily, there should be no distinction; but, for the purpose of relief by administrative measures, the Government should be able to do something for those whose debts do not exceed Rs. 5,000, and this I would urge for reasons which have been strongly urged by the Committee itself. It would be seen that the class of debtors whose debts do not exceed Rs. 5,000 forms about 98 per cent of the total debtors in the State, so that, if Government are prepared to extend relief to the class of debtors whose debts do not exceed Rs, 5,000, they would be giving substantial help to the whole class of debtors in the State.

Now, I do not propose that the Government should find the necessary funds for all classes of debtors whose debts do not exceed Rs. 5,000. I would suggest that Government should be in a position to find the necessary funds to enable a very large section of this class of debtors to make payment to a very large extent. As a practical proposition, I would put it this way. Government should be able to provide such an amount for the relief of this class of debtors as would be liquidated by an equated payment of 4 to 5 lakhs every year, so that the whole amount could be paid off in 20 years' time. By providing such an amount, I do not suggest that the entire debt of this class could be completely paid off. But such a provision would go very far in the matter of affording relief to a large percentage of debtors as I believe that a large section would be able to negotiate with their creditors and settle by other means. I trust that such a method would bring about substantial relief to the majority of debtors.

I would deal next with trade debts. A question has been raised whether trade debts should be included for purposes of relief. I think, again, it was Mr. Krishna Aiyar who pointed out, and the Committee

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

has also elaborated that point, that the whole system of trade is based on a chain of credit, extending from large scale merchants to the middle class merchants and then on to the retail merchants and, therefore, if one link snaps, the whole credit system will be dislocated. That point deserves very careful consideration for the reasons advanced by the Committee as also by others. For the very reasons put forward by the Committee, I hold that trade debts should be excluded from the purview of the Bill.

Another point I want to touch is the case of small debtors: the case, for instance, of a woman who has invested all her savings of, say, Rs. 3,000 or Rs. 4,000 with a rich man and whether such a case deserves consideration. In my view such cases should be excluded from the purview of any relief proposal. I think in the Madras Act, they have made special provisions for excluding such clas of debtors. I would urge the adoption of the same principle here also. These are some of the suggestions which I have to make on the subject.

MR. DOMINIC JOSEPH (*Member, Sri Mulam Assembly*): Sir, the working of the Agriculturists' Relief Act, now in force, has demonstrated that it has been a failure. It has failed to carry out the objects that the framers of the legislation had in view. Further, it does not justify the expectation that any appreciable result could be achieved by its operation. The debtors and creditors are at one in this matter. The Government also fully share this view and they have expressed themselves so in unmistakable terms in the order appointing the Debt Relief Committee. Such being the case, the question arose as to what should be the next step. The natural answer to the question was that there should be more effective, more adequate and more comprehensive steps taken to meet the situation. There was no use of mere palliatives, the result of which are merely unsubstantial. It will only mean useless expenditure and delay. We have reason to think that the Government also realised this, because the Government charged the Debt Relief Committee to report among other things on the extent to which compulsion may be resorted to, in scaling down and settling existing debts. Therefore, the question that should engage our attention at the present stage is as to the steps and methods, more effective and more adequate than the existing ones, that should be taken to meet the present difficult situation. In attempting to chalk out more effective methods, care should be taken to see that the lot of the debtors are not made worse than they are at present and that the reliefs that they at present enjoy are not whittled down. One need not be a prophet to say, if some of the suggestions made on behalf of the creditors are accepted, that a section of the debtors will be in a worse position than they are at present. Now, according to Section 33 of the present Act, the debtors, irrespective of the amount of the debt or extent of their landed properties, are entitled to claim a system of payment by instalments spread over a period not exceeding 12 years and 24 instalments. They are also entitled to the reduced rate of interest. But, if an upper limit is placed, as has been suggested, those persons above the upper limit will be taken away out of the ambit of the Relief Regulation. In the name of giving more

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

effective measures of debt relief, let not the debtors be divested of those small mercies that have been vouchsafed to them by the present Regulation, of those little reliefs that they enjoy at present.

If the present suggestions are accepted, it will mean that the existing Act now in force was considered so thorough-going and far-reaching in its effect, that this session was convened to concert measures to tighten it, and to put restraint upon its present operation. That is a result which does not fall in with the original intention.

Now, I will address myself to the question whether an upper limit should be fixed and thus differentiate agriculturist debtors. That will be an invidious distinction and it is quite uncalled for. I am entirely in agreement on this point with Mr. Kainikkara Padmanabha Pillai. Such a provision would entail injustice and unnecessary hardship to the major debtors, that is, debtors above the so-called upper limit. It is said that there is no special money-lending class as such in Travancore. Many of the debtors are also creditors and many of the creditors are also debtors. The Agricultural Debt Redemption Committee found that 24% of the debtors are also creditors and that the debtors, who are also creditors, were more indebted than the simple debtors. Paradoxical as it may seem, it is explained by saying that the debtors, who are also creditors, can command greater credit and have got greater borrowing facilities. Thus, several of the major debtors are also creditors. If an upper limit is placed, the major debtors will be refused the benefits and reliefs of the Debt Relief Act. Not only that; with regard to the debts which the major debtors will have to realise, these provisions will be applied. That is imposing a double penalty upon them. To do justice to them, if the major debtors are excluded, the debtors of the major debtors also will have to be excluded. If that is done, all the creditors will say that they are also major debtors, to escape from the provisions of this bill.

Another ground urged for exclusion is that there will have to be a financing agency to pay off the debts and that if the major debtors are included, it will be beyond the resources of that financing agency to pay the total amount of debts. That is a position which we can appreciate quite well. For that the answer is simple. The financing agency need not undertake the responsibility to pay off the major debts. Let the major debtors be left alone.

Then what remains is a reduced rate of interest and payment by instalments. Why should these reliefs be denied to them?

Another consideration to which I invite the attention of this House is that the fixing of a monetary limit will not serve the underlying purpose of a bill of this kind. On the other hand, it will be defeating that purpose. The rehabilitation of the agriculturist is said to be its underlying purpose and rehabilitation of the agriculturist is the pivot upon which the prosperity of the country depends. If the major agriculturists are left out of account and allowed to rot, that will not be conducive to the well being of the State.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

The exclusion of the major debtors from the ambit of the Relief Act does not stand to reason also. It is mainly forces beyond their control that have brought the agriculturists to their present deplorable situation. The commodities have fallen in value by 60% and more. The value of the land also has gone very low. The purchasing power of the money has gone up and the purchasing capacity of the agriculturist has considerably dwindled. The outstanding fact about the present situation is the steep fall in the prices of our principal articles of export. It is inevitable that in an agricultural country like Travancore such fall in the prices should cause an abnormal and sudden increase in the burden of debt. This increase affects both the big man and the small man. Copra which fetched Rs. 150 per candy in 1095 and Rs. 110 in 1103, now stands at Rs. 56 in 1115. Paddy which stood at Re. 1 Chs. 9 in 1095 and Chs. 25 in 1101, per standard para in Kuttanad now stands at Chs. 12. Pepper which stood at Rs. 625 in 1103 now stands at Rs. 75. Dry Ginger which stood at Rs. 200 per candy in 1104 now stands at Rs. 70. Rubber which soared to 206 cents in 1926 came down to 14 cents in 1931 and now stands at 53 cents. Thus, it will be seen that the principal agricultural commodities have gone to a third and even less of their original price. In the face of these figures, is it just, is it proper, to attribute the indebtedness of the major debtors to speculation and various acts of commission and omission?

Finally, it has to be considered whether these major debtors are such undesirable elements, that they should be treated as outcastes, that they should be taken away from the pale of any relief provisions. Mr. S. Krishna Aiyar said that the chief cause of agricultural indebtedness in Travancore is improvidence. The Agricultural Debt Redemption Committee on page 10 of its report says that the imputation that the indebtedness of the agriculturist is due to improvidence or speculative dealings is an unjust imputation and opines that the present situation has been brought about by forces beyond their control. The Banking Enquiry Committee of which Mr. Krishna Iyer was a member also say that the agriculturists of Travancore are not extravagant as a rule.

I seriously ask the House to decide whether it is the random opinion expressed by Mr. Krishna Aiyar on the floor of this House or the finding of responsible committees like the Agricultural Debt Redemption and the Banking Enquiry Committees that must be accepted.

Sir, it has been stated that most of the debtors were speculators; but nobody has cared to state what speculation means. I would ask whether the cultivation of rubber or tea, or the reclamation of *kayal* or the acquisition and ownership of large tracts of *cherikkal* lands for paddy cultivation would be speculation. If the plantation of Rubber and Tea and the ownership of big *cherikkal* lands are speculative enterprises, then Mr. Krishna Aiyar would be the greatest speculator in Travancore. If the above are speculative dealings, such dealings have been of immense benefit to Travancoreans. I would invite the attention of the House to the findings of the A. D. R. Committee on this question. They say

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

"If it was the result of land speculation, it was a speculation by which the State and the general community have benefited permanently."

I would also draw the attention of the House to the vast contribution that the so-called speculators have made to the development of the resources of the State in recent times. About that also, the Report States—

"During the 10 years preceding the depression the agriculturists brought under occupation 1,04,033 acres of wet land and 3,37,936 acres of dry land; 20,000 acres of dry land were converted into wet land in Nanjinad and 50,000 acres of *kayal* were reclaimed in Kuttanad. If we turn to the uplands of the interior, we have the same story to tell. Between 1100 and 1109, 88,175 acres of lands have been assigned for cultivation. Most of these lands are opened up and planted with tea, rubber, pepper and cocoanut."

Sir, it is the much-maligned major debtors that are responsible for this transformation. I would respectfully ask whether these achievments do not deserve credit at the hands of this House? Is it anything for which one should bend down his head in shame? It is through the laborious task and industry of these people that Nanjinad and Kuttanad have become the granaries of Travancore. It is through their indefatigable industry that the hilly regions of Travancore have become such smiling fields of pepper, cocoanut and rubber. It is through their exertions that the pressure of population in Travancore has been mitigated in however small a degree and the increasing population has spread to the interior. They have given employment to several people and added to the wealth of the country. If any invidious distinction is sought to be made among the agriculturists and the major debtors are sought to be excluded from the pale of the proposed relief provisions, then that would be putting a penalty on enterprise and industry, to say the least.

MR. P. NARAYANA PILLAI (*Member, Sri Mulam Assembly*): Sir, the first question that has to be considered is whether the benefit of the proposed legislation should be extended to all classes of debtors or whether it should be confined to certain debtors alone. Some of my honourable friends have stated that no relief need be granted to certain debtors. There is no doubt that that opinion is entitled to some weight; but difficulty would arise in arriving at a basis for any such discrimination.

Sir, the object of the proposed legislation is to relieve those who are suffering on account of their debts which they are not able to pay. Many of these debtors have been victims of the economic depression. There are many in this country who, solely on account of the smallness of their income, whatever be their profession, are not able to maintain themselves, and much less repay their debts; traders, industrialists and others are, in this respect, in the same plight as the agriculturists. There is therefore no meaning in drawing any distinction between debtors who are agriculturists and debtors who happen to be traders or industrialists.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

But, as I said, some distinction must be drawn between the ordinary debtors and those other debtors who are rich and whose liabilities are huge. They are big businessmen in this country who deal in lakhs, who own a fleet of motor cars and who live a very luxurious life without attempting to repay their debts. It is really unjust to include such rich men among debtors to whom relief is to be granted. Sir, while the ordinary debtor of the land has not paid his debt on account of sheer inability, these people have not been repaying their debts although they were rich enough and could well afford to live like princes. The sort of life that they lead and the vast extent of properties that they own would show that they have no bonafides in asking for any relief from their debts. Therefore, while I maintain that no distinction should be drawn between traders and agriculturists, a distinction should be drawn between the wealthy debtor and the poor debtor; and, the wealth and status of a particular debtor should be taken into account in deciding whether he should be granted any relief under the proposed legislation.

Mr. Kottur Kunjukrishna Pillai and Mr. Dominic Joseph were arguing that the benefits already granted by means of the Conciliation Act should in no event be taken away. I think that is quite reasonable. Sir, under the Conciliation Act, the Chief Conciliation Officer can entertain applications for debts amounting to a maximum of Rs 15,000. Now, that amount can be fixed as the maximum for a debtor claiming relief under the proposed enactment; any debtor whose aggregate debt amounts to over Rs. 15,000 should be excluded from the proposed measure.

In regard to banks and co-operative societies, my opinion is that they should not be given any special treatment. A substantial portion of the present debts in the country represents the accumulated interests; and banks and co-operative societies are no exception in that respect. A large number of people have taken loans from banks and co-operative societies; transactions with them are as numerous in this country as money transactions between private individuals. Therefore, exempting banks and co-operative societies from the operation of the proposed legislation would be practically denying the benefit of this measure to the bulk of the population. If, however, it is decided to accord a special treatment to banks and co-operative societies, the maximum interest leviable by them should be fixed as 6 per cent, and the rate of interest for other debts should be further reduced. The argument advanced in favour of these banks and societies is that, unless they are allowed to realise their assets in full, they would not be able to pay their debts. Sir, the proposed relief measures are intended to safeguard the interests of debtors as well as creditors; while there is the proposal to reduce the rate of interest and to scale down the debt, there is also the corresponding provision enabling the creditor to realise his dues more easily than at present. The banks and co-operative societies cannot say that they are now able to realise their dues in full; almost every case has to be taken to court, and even after obtaining decrees execution takes a very long

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

time. Therefore, what they stand to lose by the scaling down or reduction of interest, they stand to gain by speedy realisation of their dues. It is not therefore reasonable to argue that, unless banks and co-operative societies are excluded, they would not be in a position to pay off their debts; in fact, their position would be improved after the proposed legislation comes into force, since they would be getting cash.

The passing of a suitable legislation alone would not solve the problem. Some credit agency ought to work in order to finance a few of the debtors. But the fear entertained in this connection is exaggerated to a certain extent. It is not necessary to finance all the debtors, because most of these debts will be settled by agreement between the parties provided suitable relief measures are provided for. The proposal is to provide for repayment in instalments which would mean that the debtors can repay without the help of any extraneous credit agency. If the concessions to be granted are suitable, I am sure the number of debtors who would require Government help would really be very small, and the difficulty of financing the debtors will not be so great as is imagined to be.

Sir, some honourable members seem to think that there is no necessity for this piece of urgent legislation; they seem to argue that if there is fall in prices now there would surely be a corresponding boom in the near future, and that therefore no relief need be granted to the debtor to relieve him of his present distress. But it must be admitted that, although it is some years since the depression set in, we do not see any boom in prices. Most of the debtors find it very difficult even to maintain themselves. Unless speedy measures are adopted to relieve them from their debts, there is no doubt that they would be ruined.

Further, the step taken by the Government in this direction has proved a failure. The Debt Conciliation Act has proved inadequate; the Conciliation Boards have not functioned properly. Their failure cannot be attributed to any defect in the system of conciliation; it is simply due to the inadequacy of the provisions of the Act to meet the requirements of the people. If the Boards themselves had been given sufficient powers to enforce their decision, the Conciliation Act would have proved really beneficial to the people. As it is, the remedies proposed are quite necessary, and a legislation is imminent.

The A. D. R. Committee has suggested certain reliefs. But, according to me, some of them are not equal to the occasion and require modification. The interest fixed by the Committee is excessive. The interests should be reduced to 4 per cent. As I said, the bulk of the present debt represents accumulated arrears of interest. Such a thing would not recur if the rate of interest is reduced to 4 per cent., since the debtor would be able to pay it regularly and punctually, and will not be forced to let them fall into arrears. Further, if money ceases to yield high rates of interest and the interest is more or less equal to the yield from immovable properties, moneyed men will be tempted to invest in property, and that would enhance the value of property and in turn enable the debtor to raise sufficient funds, on the security of his property, to repay his debt.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MRS. ABERNAM GNANASIKHAMONY: Sir, I would like to say a few words with regard to the rural indebtedness. There are instances of persons who have given their hard savings on loans to respectable persons for interest, thinking that they would give them back their money whenever they need. But these respectable gentlemen now want to take shelter under the Debt Relief Act. I say this with special reference to the lot of many widows who have even pledged their ornaments on the death of their husbands for their expenses and who have also given their hard earned hoardings of mony on loan to several respectable people. Many cases are pending in the civil courts regarding these transactions. It is the duty of this House and the Government to see that these poor people are not victimised by their debtors. They are also very anxious about this Act. Undoubtedly there are speculative debtors in our country also. When they were successful in their speculations, did they come forward and ofter to share their fortune with their creditors? But, now when they fail in their speculation they want their principal scaled down, interest reduced and so on. Surely there are honest and dishonest debtors as well as honest and dishonest creditors and it is indeed very hard to distinguish the one from the other. Yet it is the bounden duty of the Government and of this House to see that these powerful and dishonest debtors do not get an upper hand over the poor and the weak.

MR. G. NARAYANA AIYAR (*Member, Sri Chitra State Council*): Sir, the debtors who are really unable to pay must be given adequate relief: this cannot be disputed. The capacity of the debtor to pay should be the test for any sort of legislation which will affect the creditor and the credit prevailing. The debtor who is really able to pay must pay up to the last pie. The creditor who is really unable to forego any portion of his claim must be exempted from the operation of the future legislation. It is useless now to object to the introduction of an amended Bill in the face of the assurance by the Government to introduce a new Bill. Act III of 1112 was passed in Dhanu 1112. Conciliation Boards were established in 1113. The agitation for a new Bill was started simultaneously without waiting to ascertain the effect of Act III. Though such Acts were passed in British India from 1934 onward nowhere in British India was any step taken to amend or repeal Debt Relief Acts once passed. The present attempt at disturbing existing assured rights is quite unconstitutional. When that Act was on the legislative anvil the Government wanted to ascertain the views of the Judges of the High Court in the matter of passing such an Act. Their Honours have expressed their opinion from which a portion alone was read out by the previous speaker. I shall read a few more lines from that opinion which are pertinent to the present enquiry. Paragraph 14 of the memorandum runs as follows:

"To give retrospective operation to the Bill as proposed is certainly liable to be assailed as being confiscatory in nature".

Again in paragraph 19 we find the following:

"But as the Bill now stands it will instead of helping them eventually work harm to public credit and also to themselves",

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

That forecast of the Honourable Judges of the High Court has turned to be true as has been testified by the report of the Committee. At page 20 of the report it is stated as follows:

> "As a matter of fact, credit even today is paralysed, it is already frozen. Little money has been forthcoming during the last three or four years and most old loans have merely been renewed."

Again at page 55 it is stated thus:—

> "In future, it will be more difficult to get such loans even on these disadvantageous terms, as the individual money lender is likely, on account of the difficulty of realising the debts, to limit his business. That has been found in British India to be one of the immediate effects of the Debt Relief Legislation".

Sir, it is also worthy of note what the Reserve Bank of India has remarked as regards such Acts passed in British India. They observe in one of their recent statement that since the passing of the Debt Relief Acts in various parts of India credit has been completely shaken and that the Bank ought to be very cautious as regards future loans.

Here the real reason for the proposed enactment is that in spite of Act III of 1112 Government had to yield to the agitation for a new legislation by some interested parties. Now, it is useless to go over the reasons in detail. But I would suggest certain facts for the kind consideration of the Government in framing the new Bill. Sir, first of all, there is an anomaly with regard to the provisions of certain sections of the proposed Bill. Section 34 of Act III of 1112 lays down that future interest on money transactions in existence on the date of the Act shall not exceed 6 per cent per annum and Section 36 lays down that future interest on past paddy transactions shall not exceed 9 per cent per annum. Even that rate of interest which was guaranteed by the existing Act is sought to be affected and reduced by the provisions of Sections 5 and 6 of the proposed new Bill which lay down that past interest till the commencement of the new Act shall be calculated only at the rate of 4½ per cent. for money debts and 6 per cent. for paddy debts. Such retrospective provisions are not only confiscatory but also highly objectionable, because they seriously affect the confidence of the public in legislative enactments. Rights declared by the legislative enactments should not be so lightly taken away so soon without any compensation. Section 35 of Act III of 1112 enacts that for a period of 3 years from the commencement of that Act future interest shall be recovered at 6 per cent. per annum on secured loans and at 9 per cent. per annum on unsecured loans. Such guaranteed interest is sought to be reduced by the new Bill, even for the guaranteed 3 years. Interest as such might have been recovered and spent. Such transactions were entered into with open eyes under legislative guarantee after the economic depression had attained its zenith. To undo such provisions is illogical and unjustifiable. The guaranteed rate may be retained for the guaranteed period at least, since that rate was fixed fully realising the serious economic depression.

These are matters which ought to be taken into serious consideration by Government before they enact a new law. Coming to Section 38 of Act III of 1112 it restricts the operation of the Act only to

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

mortgages (otti) in existence on the date of the Act and not to transactions to be entered into after the Act with open eyes. To nullify those subsequent transactions also by the proposed Bill acting retrospectively is not sound. The otti and lease back transactions are really very advantageous to the debtors. If the debtor does not pay the pattom which is said to be interest, the creditor need file only a suit for arrears of pattom and need not sue for principal also. The court-costs necessary for such a suit will be comparatively small when compared with the suit for principal and interest. The period of limitation for a hypothecation is only 12 years whereas in the case of an otti it is 50 years. Thus, even the present section is disadvantageous to the debtor. To continue it any further is very hard.

I would suggest two or more facts for the consideration of the House with regard to the proposed legislation. It is highly necessary that some minimum limit should be fixed for the debts to be considered under the new Bill. We find such limits in the Madras Debt Conciliation Act. The Madras Act has fixed the minimum limit for debt conciliation to be Rs. 100 and above. It is highly necessary to fix such a minimum limit for our Act also. To conciliate or legislate for amounts below that is not advisable. It is advisable to have a maximum limit also of debts to be brought under the Relief Act. Then, as regards the maximum limit, let the maximum be Rs. 5,000; or, persons who pay income tax or having an income of over Rs. 2000 annually may be exempted from the operation of the Bill. In this connection, I want the honourable members to note what the Royal Commission on Agriculture has said about the relief of rural indebtedness. They have plainly said that it is not by legislative measures that rural indebtedness is cured, but by other means. Sir, I may be permitted to read a few lines from that report. In paragraph 363 of the report we find the following:

"That the position of the money lender should have been undermined to so small an extent by centuries of effort to control him, sufficiently illustrates the difficulty of the problem. In the present state of India he is a necessity and that being so, his calling will not be abolished by making it illegal. He alone is in a position to provide the bulk of the capital required for the current agriculturists' needs and on a recurrence of severe distress he will continue as in the past to support the people by timely loans. If he is driven from the land it will not be by legislation but by the growth of co-operative movements more especially by the habits of thrift inculcated by that movement. Where thrift is absent the vagaries of the monsoon drive the people to borrow and unless the co-operative movement spreads into every village and includes every inhabitant in its fold, borrowing will continue.

So much is this the case that well-meant attempts to give them a fresh start by wholesale redemption of old debts have proved unsuccessful. Where co-operative societies have advanced enough to repay all claims of money lenders, the debtor fails to make the effort to pay regular instalments even when they are well within his capacity and slips back into the old state of bondage. It is now generally accepted that such attempts should not be made by co-operative credit societies until the debtor has learnt habits of punctuality and thrift.........
Turning to the future, we have no hesitation in recording our belief that the greatest hope for the salvation of the rural masses from their crushing burden of debts rests in the growth and spread of healthy well-organised co-operative movement based upon careful education and systematic training of the villagers themselves."

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

This has been found to be true so far as we also are concerned. Sir, I may be permitted to state that after the passing of Act III of 1112, although it has been submitted by some of my friends here that creditors are taking vigorous steps and all that, actual figures show that the income derived from the administration of justice in 1113 is Rs. 3 lakhs less than what was realised in 1112 and that the income derived in 1114 is less than what was realised in 1113. It is also seen that the amount realised in execution of decrees in 1113 is about Rs. 7 lakhs less than what was realised in 1112 and that the amount realised in 1114 is less than what was realised in 1113. Litigation has gone down and realisation by execution of decrees and sale of properties has also gone down because of the possibilities of legislation and various conveniences given to the debtors to postpone payments What we find generally in civil courts is that as soon as a decree is obtained and an attempt is made to proceed against the person of the debtor, the debtor goes to the Conciliation Office and gets a stay of the proceedings in the civil court. The stay is given automatically. I have known of several cases in my practice where the Conciliation Officers in North Travancore have even gone to the extent of reducing the amount to half of the amount claimed. Even then, none of the debtors take the opportunity to pay the creditor. Their only idea seems to be to postpone payment. That has been found to be the case in regard to sales in auction. It is only with a great deal of difficulty and waste that property is brought to sale and a date is fixed for the auction. The debtor waits till the previous day and then he rushes to the Conciliation Court and comes with a stay to the Civil Court. So long as the tendency of the legislature is to see that attempts to arrest the person of the debtor are discouraged, it has become very difficult to realise decree debts. Reopening of Court sales is highly objectionable. Now, all the gold in the State has been exported or sent out. Loans can be had only if you pledge gold or Government security. If you go into the country parts and ascertain for yourself whether any loan is available, you will see that all are placed in very serious difficulty. The public have lost all faith in lending money to individuals but they want to invest it in places from where they can get at least the principal when wanted and without difficulty. That will be seen from the heavy deposits in the Anchal Savings Banks even though the interest is very little. Nobody is now prepared to risk giving money to his neighbour even if he is in dire necessity, for fear of being drawn down by legislative interferences. Thus, it will be seen that credit is shaken and in the circumstances Government should consider seriously and deeply before launching upon legislation which may drive credit from the country.

In this connection, I will deal with the question of interest also. The Act of 1112 and the proposed legislation do not make any distinction in regard to interest for small and big loans. It is highly necessary that there should be difference between the rate of interest for small loans and that for big loans. I would suggest that as in British India a higher rate of interest 9 for secured and 12 for unsecured loans

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

should be provided for investments below Rs. 500 and a lower rate should be fixed in regard to loans above Rs. 500. It is said that if the rate of interest is low for small transactions, it will be very difficult to raise any amount as loan.

As regards the exemption suggested by Mrs. Gnanasikhamony, I would suggest the following exceptions to be inserted in the proposed bill:

(a) any debt or debts due to a woman who on the date when the proposed Bill comes into force did not own any other property; provided the principal amount of debt or debts did not exceed Rs. 3,000 besides the house in which she lived or any other furniture or house hold utensils, wearing apparel, jewellery or such like personal belongings of the woman creditor (as in the Madras Act)

(b) vendors' lien for recovering the balance of sale price due to him;

(c) purchasers who after the economic depression have purchased properties providing for payment of debts of the vendor.

We find such exemptions elsewhere also.

MR. M. R. NARAYANA PILLAI (*Member, Sri Mulam Assembly*): Sir, like many other members in this House I was also hoping for a Bill to be introduced for discussion during this session. That was what I understood from the Dewan-President's statement when the adjournment motion was moved at the last session of the Assembly. The Honourable the Legal Remembrancer also hoped to introduce a bill for discussion at this session. But we have heard in the address from the Chair that the Government have met with certain difficulties and entertain certain doubts that have to be cleared before a bill could be introduced either in the Assembly or in the Council for debate. There is no doubt that the Government is confronted with many a difficulty in finding a proper solution for the knotty problem of debt relief in Travancore. At the same time, one cannot ignore the fact that it is the duty of the Government to enact such legislation as is needed for the country and for the benefit of the people. There is no need for me to say that the Government must extend their help to the rich and to the poor, to the creditor and to the debtor. There are certain points that were raised by the Dewan-President with a view to the drafting of a Bill and the first is the extent to which the Government can step in, in the matter of affording relief. With regard to all the other matters, the Dewan said that the Government had more or less accepted the recommendations in the report of the Committee.

So far as I am concerned and so far as I have been able to gather as the opinion of the electors in my own constituency, as regards the extent to which the Government can step in, I may say that Government should step in to the maximum extent that they possibly can.

As regards the applicability of the proposed legislation, I would suggest that it should be made applicable to *all alike*, and that there shall be no discretion left to the courts. Our experience has been that if discretion is left to the courts there will be delays which should be

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

avoided. There should be a certainty, there should be a definiteness and there should be a finality in all these matters. Banks and Co-operative Societies shall not be excluded. Nor should trade debts be excluded. The same principle should be followed in regard to the small creditors. I say so, not because I do not have any sympathy with them, but because it will be very difficult to make a distinction and to make the machinery of the law work smoothly and satisfactorily. I say that whatever may be the nature of the Bill that is to be introduced for discussion here or for approval by us, such a Bill shall not make any distinction between the rich and the poor, between the creditor and the debtor or between the rich debtor and the poor creditor, and it shall apply to all alike.

Much was said about "speculators" and "agitators". There is a saying in Malayalam. "എന്നെക്കണ്ടാൽ കിണ്ണം കട്ടതു തോന്നുമോ". To those who come forward and say that all this is due to speculators, I say that it is not so; on the other hand there are speculators and agitators who are trying to prevent any enactment and to undo the effect of the recommendations of the Committee reached after very great deliberation and at heavy expense for the Government. It is these people who are the "speculators" because they speculated and made themselves rich and now that they find that there are debtors who really deserve the sympathy and the help of the Government, they want to undermine the attempts of the Government and that is why they want to brand those who want the present legislation as speculators. That was all unwarranted, and should not have been said at all.

With regard to the re-distribution of wealth and expropriation and the rest of it, we have all heard of the word 'JUBILEE' in the English language. The derivative is neither Anglo-Saxon nor Latin. It comes from the Hebrew language. In ancient times the Jews were accustomed to re-distribute wealth once in fifty years. Slaves were set free. Properties sold for debts reverted to the original owners and all undischarged monetary obligations were considered fulfilled. They celebrated this event once in fifty years, and this was called "jubilee" celebration. In those days when there was not much money and when there were not "speculators" or "agitators", things happened normally and we too can have them happen now.

The President remarked that half the trouble in Travancore to-day was due to the delay in courts. In regard to this, I make a suggestion. There is a provision in the British Indian Civil Procedure Code, Order XXXVII for summary procedure. If that is applied to Travancore with certain modifications, I am sure a great deal of the present day difficulties could be avoided. This may be tried at least in the case of the commercial towns and as an experiment it may be tried in the town of Alleppey where the District Court could be given the jurisdiction. I am sure that if that is done it will afford much relief. When I say this I should not be taken to be speaking as a politician with an eye to getting votes at the next election or for press popularity. I say what I feel in the matter, and having ascertained the view of my constituency,

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. T. K. KITTAN (*Member, Sri Chithra State Council*): ഈ രാജ്യത്തു ജനങ്ങൾ കടത്തിൽ മുങ്ങി ഇരിക്കുകയാണ്. കടങ്ങൾ തീക്കാൻ വേണ്ട നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിന് ഒരു കമ്മിററി രൂപീകരിച്ചു. കമ്മററിക്കാർ വളരെ ശ്രമിച്ച് ഒരു റിപ്പോർട്ടു ഗവണ്മെൻറിലേക്കു സമപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. റിപ്പോർട്ടിൽനിന്നും ഭിന്നമായി, കമ്മററിയിൽ ചിലരുടെ പ്രത്യേക അഭിപ്രായങ്ങളും അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. സപ്ലിമെൻററി റിപ്പോട്ടായും ഡിസെൻറിംഗ് നോട്ടായും ഓരോരുത്തർ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം അഭിപ്രായങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ട് ആ സംഗതിയിൽ ഗവണ്മെൻറിനു സംശയം തോന്നിയതിനാലാണ് ഈ സംയുക്ത സമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടി എല്ലാ മെംബറന്മാരുടേയും അഭിപ്രായം അറിയണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചതു്. കമ്മിററിയിലുള്ള പത്തു പേർ തങ്ങളിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം വന്നതുപോലെ ഇവിടേയും വലിയ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം വരികയാണെങ്കിൽ ഗവണ്മെൻറു വേറെ വിധത്തിൽ പരിഹാരമാർഗ്ഗം ചെയ്തുകൊള്ളുമായിരിക്കും. ഇവിടെ തോട്ടക്കാരനും ബാങ്കുകാരനും ഓരോ വശങ്ങളിൽനിന്നും യുദ്ധം ചെയ്യുന്നു. "നിങ്ങളെല്ലാവരും യോജിച്ച് വരാതിരുന്നാൽ ഗവണ്മെൻറു വേറെ വിധത്തിൽ കാര്യം നടത്തുമെന്നു അദ്ധ്യക്ഷൻ അവർകൾ പറയുന്നു". കടക്കാർ ആരുംതന്നെ ഒരു ചക്രവും കൊടുക്കുന്നില്ല. ഉത്തമർണ്ണൻ, അധമർണ്ണൻ എന്നീ പേരുകൾ ഉച്ചരിക്കുന്നതിനു തന്നെ വളരെ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ആ പേരുകൾക്കു പകരം മുതലാളി എന്നും കടക്കാരൻ എന്നും പറഞ്ഞാൽകൊള്ളാം. കടക്കാക്കുവേണ്ടി ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും എന്തോ ചില സഹായങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പോകുന്നു എന്നു കേട്ടതുകൊണ്ടു പലരും പണം കൊടുത്തു തീക്കാതിരിക്കുന്നുണ്ട്. മുതലാളിമാർ കുറെ സൗജന്യങ്ങളും വിട്ടുവീഴ്ചകളും ചെയ്യണം. മുതലും പലിശയും ഈടാക്കാൻ സൗകര്യമുള്ളവരുടെ പക്കൽനിന്നും മുഴുവൻ സംഖ്യയും ഈടാക്കണം. പലിശയെ സംബന്ധിച്ച് വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യേണ്ടവക്കു അങ്ങിനെ ചെയ്യണം. പലിശ മുഴുവൻ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ട സ്ഥാനത്തു ഉപേക്ഷിക്ക തന്നെവേണം. മുതലിലും കുറേ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതായി കാണുന്ന സ്ഥലത്തു അങ്ങിനേയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങിനെ ചെയ്കയാണെങ്കിൽ മിക്കവാറും കടങ്ങൾ തീരുന്നതാണ്. കടത്തിൻെറ ൫൦ ശതമാനം രൊക്കമായി കൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ കടമിടപാടുകൾ മിക്കവാറും തീക്കാം എന്നു പലരും സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുമെങ്കിൽ അതു വലിയ ലാഭമാണ്. ൫൦ ശതമാനം കയ്യിൽ കിട്ടിയാൽ അതുകൊണ്ടു വേറെ എന്തെങ്കിലും തൊഴിൽ നടത്താം. സ്പെക്കുലേഷൻ എന്നൊരു

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

വാക്കു ഇവിടെ പലരും വാശിയോടുകൂടി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതു കേട്ടു. അതു നാടിനു നാശം ചെയ്യുന്നതാണെങ്കിൽ ഉടൻ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ രാജ്യത്തു് ധനക്ഷയം ഉണ്ടായതു ൧൧൦൬ മുതൽക്കാണ്. ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വിലക്കുറവാണതിനു കാരണം. ലോകം മുഴുവൻ സാമ്പത്തികാധഃപതനം തന്നെയാണ്. അന്നു മുതൽ വാങ്ങിച്ച കടം കൊടുത്തു തീക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ ജനങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെടുന്നു. പലിശ കുറച്ചു പല ഗഡുക്കളിലായി പണം തിരിച്ചു അടയ്ക്കുന്നതിനു സൗകര്യം ചെയ്തുകൊടുക്കണം. ഈ രാജ്യം ഭൂലോകത്തിലെ സ്വർഗ്ഗമാണെന്നാണ് വെളിയിലുള്ളവർ പറയുന്നതു്. എന്നാൽ അഞ്ചെട്ടു് വർഷമായി ഇവിടം നരകമായിരിക്കയാണ്. നാം എല്ലാവരും ഒത്തു ശ്രമിച്ചാൽ പണ്ടത്തെപ്പോലെ ഇവിടം സ്വർഗ്ഗമാക്കാൻ കഴിയും. പത്തുകോടി രൂപ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മുപ്പതു കോടി രൂപയുടെ ഇന്നത്തെ കടമിടപാടുകളെല്ലാം തീർക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. എനിക്കു വരേണ്ട പണം നാലഞ്ചുപേക്കു കൊടുക്കാനുള്ളതായിരിക്കും. അങ്ങിനെ പരസ്പരം തട്ടിക്കഴിച്ചു ബാക്കി രൊക്കം കൊടുത്താൽ കടം തീക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. മരിച്ചീനിയും തിന്നു, കഞ്ഞിയും കുടിച്ചു കിടക്കുന്ന ഇവിടത്തെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾ അധികം ചെലവു ചെയ്യുന്നു, എന്നു് പറയുന്നതു് വെറുതെയാണ്. തോട്ടക്കാർ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു് വന്യമൃഗങ്ങളോടു യുദ്ധം ചെയ്താണു അവരുടെ കൃഷികൾ നടത്തി വരുന്നതു്. ബാങ്കുകാരും വളരെ വിഷമിച്ചു തന്നെയാണു കാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതു്. അവരുടെ ആഫീസും മററും കാണുമ്പോൾ എല്ലാം ഭംഗിയായി നടക്കുന്നു, എന്നു തോന്നും. കായൽ കുത്തിയെടുത്തു കൃഷിസ്ഥലമാക്കുന്ന സംഗതിയും വളരെ വിഷമമുള്ള ജോലിയാണ്. ഇവിടെ കടക്കാരും മുതലാളിമാരും വളരെ കഷ്ടപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഈ രണ്ടു കൂട്ടക്കും രക്ഷാമാർഗ്ഗം അത്യാവശ്യം തന്നെ. പക്ഷെ രണ്ടു കൂട്ടക്കും വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യാൻ സമ്മതമില്ലെങ്കിൽ കാര്യമൊന്നും നടക്കുകയില്ല. മുതലാളിമാർ പലിശയും പലിശയ്ക്കു പലിശയും മററും വേണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ സാധിക്കുകയില്ല. ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും ഇതിലേക്കു ഒരു തീരുമാനം ചെയ്തതിനു ശേഷമെ ഇടപാടുകൾ തീക്കയുള്ളു എന്നു പല കടക്കാരും പറയുന്നു. ഗവണ്മെൻറിൻെറ തീരുമാനത്തിനു വിധേയമായി പണം വാങ്ങിക്കൊള്ളാമെന്നും അതിനു രസീതു് എഴുതി കൊടുക്കാമെന്നും പറഞ്ഞിട്ടു് എനിക്കു പണം തരാനുള്ള ഒരാൾ നിഷേധിക്കയാണ് ചെയ്തതു്. കടക്കാരെ സഹായിക്കുന്നതിലേക്കു ഗവണ്മെൻറു് പത്തു കോടി രൂപായെങ്കിലും ശേഖരിച്ചു വച്ചുകൊണ്ടു് ശ്രമിച്ചാൽ ഇന്നത്തെ വിഷമസ്ഥിതിക്കു ഗണ്യമായ പരിഹാരം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. JAMES FLETCHER (*Member, Sri Chitra State Council*): Sir, for the economic prosperity of a State or a province, under normal conditions, we consider four elements as very necessary; namely, labour, capital, land and captains of industry. In an agriculturist, we have the labour, the land and the captain of the industry in one person. He is ordinarily the possessor of the land; he is often his own labourer and he is the captain of his industry. All that he wants is capital. Without capital he cannot prosper. Thus, in this State, where 90 per cent. of the population are agriculturists, we have to consider two parties, namely, the agriculturists and the capitalists. For the prosperity of the State, these two parties have to be prosperous. Any injury that is caused to the capitalist will be injurious to the State. Any injury that may be caused to the agriculturists will also be injurious to the State. There fore, we have to find a *via media* where the injury will be the least and the resultant prosperity of the land will be great. That is the question we have to consider now.

Sir, the agriculturists have to borrow money for their operations. In the prosperous years, he could pay back out of the savings from the sale of his agricultural products; but the time has come when the agricultural products do not fetch old prices. Thus he is unable now to pay back the moneys that he has borrowed. When he is not in a position to pay back his debts, what should be done by the capitalists? The capitalists cannot prosper without the agriculturists, for they depend for their prosperity upon the prosperity of the agriculturists. Therefore, I submit that the only thing that the capitalists can do is to make certain concessions, say, in the form of reduced interest and in the form of receiving capital lent by instalments. These are the two things that can be easily done without any injury to the capitalists, at the same time, giving the necessary help to the labourer or the agriculturists. So, these two things can be compulsorily brought into force by some law that can be passed by this Legislature.

It may be said that the agriculturists have received moneys under definite contracts and that therefore no change could be made in the contract. That is not a correct argument and it could be said that when the contract was made it was vitiated by undue influence. Similarly, the agriculturist may say that when the money was lent the produce was worth much more than it is now. As one of the members remarked, one candy of pepper, which was worth Rs. 600 a few years ago, is only fetching Rs. 50 now. If ten years ago pepper cost only Rs. 600 and now the price has risen to Rs. 1000, will the debtor pay back the money now he has earned by way of profit together with the sum he has borrowed? No; he will say that he has borrowed only Rs. 600. Therefore we cannot go back to the price of the article for the amount borrowed years ago.

One of the questions that has been brought for our consideration is, how far Government can step in in bringing about relief to the debtors. My submission in this matter is that Government ought not

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

to raise loans or debentures for paying these debts, because, in my opinion, we will be taxing the future generation for the present advantages. Whatever relief is done now it should be effected by bringing about adjustments between the debtor and the creditor. I have no objection to the lending of a sum of money by the State every year for his purpose, but that money should be taken from the budgetary tcome of that year and not obtained by taxing the future generation in this purpose.

I may next suggest that to the exceptions referred to in the proposed Bill, debts due to widows and minors from rich debtors may be added. In this State, as is well known, amounts left in the hands of widows are lent out on hypothecation bonds to rich persons. On the income from that money, a widow maintains herself. Similarly, minors too live upon such income; they get themselves educated with the money so lent out. If the Debt Relief Regulation comes into vogue and affects such debts, naturally, the persons in whose favour the trust is made would be starved. It may sometimes happen that the person on whose behalf money has been lent may not be able to realise the sum till he attains majority. Under such circumstances, it is necessary that an exception be made stating that the dues to the widows and minors may be exempted from the relief operations of the proposed law.

Then, there is the question whether banks are to be brought under the operation of the Act or not. When we consider the different people of Travancore, we find there are debtors pure and simple, there are persons who are both debtors and creditors, like chitty foremen and banks and there are pure and simple creditors. The bankers come as under the category of both creditor and debtor classes. As debtors they have to pay back money immediately when demanded. While, as debtors they are obliged to pay money immediately, as creditors they should not be compelled to get back their money from debtors by instalments. So, the bankers should not be forced to receive their debts in instalments. In the same way as they have to pay, they should be enabled to receive their debts. The chitty foremen, likewise, are debtors and creditors. In their case, debts could be adjusted in such a way that the foremen need pay their creditors in instalments. Similarly, they can realise the money in instalments. Therefore, scaling down of the amounts or payment in instalments, in my opinion, should not be made applicable to bankers.

In this connection, I have to point out that the proposed law is only a palliative, intended for the time being. Such a trouble arises because this is entirely an agricultural country. If there are industrial concerns here this sort of difficulty would not have arisen. There will be better prosperity. A permanent relief can be had only by the introduction of industrial enterprises in the State. I may remind the honourable members who had the good-fortune of seeing a new industry opened yesterday that it would be a source of great prosperity to this country. This enterprise would bring about a perennial supply of big

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

capital to Travancore. We have to heartilly thank Government for encouraging that industry and thereby bringing the State into a prosperous condition. Relief to agriculturists can be properly effected only by introduction of proper industries which in turn would bring big capital into Travancore.

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI (*Legal Remembrancer to Government*): Sir, it is gratifying to note that on one or two important matters where Government entertained doubts, there appears to be unanimity of opinion among the representatives of the people in both the Houses. It was a matter of very great anxiety to Government as to what their part should be for the purpose of liquidating debts. The representations made by creditors at various stages indicate that Government should undertake the responsibility of financing all the liquidated debts that may be brought within the ambit of the Act. Others who have the interest of the State at heart state that Government are under no liability to undertake any such responsibility. Many honourable members who spoke during the last two days have stated it as their definite opinion that Government should not undertake any such responsibility either by issue of debentures or by supplying all funds necessary for the purpose of liquidating the debts. On that question there appears to be a good deal of difference of opinion. I believe the Government and the public will now be convinced that the time which Government took for the purpose of deciding this matter was perfectly justified.

While a good many are of opinion that the Act should benefit only certain classes of debtors, there are a few who maintain that no such distinction should be maintained. Government entertain very serious doubts as to what exactly should be the scope of the Bill and the extent of help that they should undertake to offer.

Sir, as the officer of Government who has been mainly put in charge of scrutinising the proposed provisions of the Bill, I find very great difficulty in accepting entirely all the recommendations of the Debt Relief Enquiry Committee. The fact is that that Bill goes beyond any legislation undertaken by any Government in India, or for that matter even outside India. At all places where debt-relief measures have been adopted, Governments responsible for legislation never undertook to legislate for dealing with all kinds of debts. The Cochin Act, the Madras Act, the Central Provinces Act, the Bombay Act, and for that matter every other Act passed hitherto, and every Bill introduced and pending consideration with the various Legislatures, deal only with specific classes of debts. Three years ago, we ourselves passed a Bill to relieve the agricultural indebtedness. The expression 'agriculturist' is defined there. It confines its operation to agricultural debts. The definition of 'agriculturist' adopted in that Act was found to be unsuited to our conditions. It includes all persons whose main source of income is agriculture: the list is vague and it has so happened that every debtor seems inclined to claim that he is an agriculturist. The majority of the people in the State are no doubt

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

agriculturists, but there are a few who are non-agriculturists but in practice it has become difficult to determine whether a person is or is not an agriculturist. This is due to the drawback in the definition. Legislation undertaken elsewhere subsequent to 1112 has taken this into account and adopted a different method. The Madras and Cochin Acts define 'Agriculturist' as a person who holds an interest in immovable property. Whether he cultivates it, whether he gets any yield out of it, whether that is the main source of his sustenance, that does not matter. He has only to hold an interest in immovable property. This again has a fundamental defect. It excludes all those who have no interest in land, that is to say, landless or those whose interests are locked up in movable property. This is unnecessarily harsh. The Bill proposed by the Committee cures that defect and Government note with satisfaction that that is a fundamental advance made in the Bill as compared with legislations in force elsewhere. They have gone one step further and stated that all debts, whether due from a person who holds an interest in immovable property or not, should come within the ambit of relief. The Bill however goes even further and proposes that relief shall be given to all persons whether they need it or not. Opinion here is divided. There are some who do not want to make a distinction between those who have ability to pay and those who have not. Some others are of the view that relief must be given only to those who need it. That aspect of the matter has engaged the anxious attention of Government. That is the main question that was debated upon during the last two days in this House. We are not concerned with speculators in their various capacities, or with allegators or crocodiles, or snakes or vipers that have been destroyed by them. I am not concerned with the activities and achievements of our people and the contributions they have made to the prosperity of the State.

I put this question from the legal point of view. Much has been said about sanctity of contracts. Some said that no sanctity need be attached to a contract: others said that sanctity is not inviolate; a few others said that if there is justification it can be violated. Another set of persons said that it is absolute and that no legislature has any power to interfere with the sanctity of existing contracts. Government have adopted the view that the sanctity of contract can be interfered with when there is a necessity for it. To that extent Government have committed themselves and agree with those who have advocated the system of interference. But they have always done it within well-defined restrictions. Sanctity of contract is a matter which has been upheld by this legislature. It has interfered with it whenever it was convinced that there was an absolute necessity or justification for it. Let us take any Act that is in force in this State; if retrospective effect is given to any provision, if any existing right is interfered with, it is done because there is a just demand, an overwhelming necessity for the adoption of such a course. That has always been the policy of the Government also in such matters. I put the question whether this is a matter in which there is any necessity to interfere with the sanctity of contracts. The price of commodities fell below normal

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

during a particular period, but, is that a sufficient argument for interference with existing contracts, with existing rights, with vested rights? Should we not have something more than that? It is now argued that the existing contracts should be interfered with on behalf of all people, because the prices have fallen and such fall has affected all people. In considering that question, we have to find out to what extent the debtors in the country have been affected by such fall in prices, and whether *all* debtors without any exception have been affected in such a manner and to such an extent as to make it impossible for all of them to repay their debts and to continue to maintain a fair standard of living. It is true that, in the case of certain debtors, they now find it impossible to keep down their debts and to maintain anything like a fair, normal standard of life. But, there are also certain other debtors who have plenty of resources even now, vast extents of property and income from other sources, and who can repay their debts to the last pie if they want and still continue to live, though not the same life of luxury that they have been living, a fairly decent life. That cannot be denied; I am glad that that has not been denied. It may be that these latter class of debtors may have to undergo some little inconvenience; but that is no justification for our legislating that they need not fulfil their contracts. If, with some little inconvenience, by sacrificing a bit of their luxuries which even now they continue to enjoy in spite of the fall in prices, they can possibly repay their debts, certainly they must pay; it is not fair that we advocate that the proposed legislation, intended solely for the relief of the hard-pressed, poor, small debtor who forms the bulk of the population of the country should be extended also to the more fortunate, rich debtor who can pay back his debt although only with some little inconvenience or difficulty. There are rich debtors in the country who, in spite of the fall in prices, even now get a fair margin of profit with which they can maintain themselves, though not with the same opulence as of old. It is not fair that we authorise such well-to-do persons to break their pledges, the terms of their contracts. Because we have in the country a large number of poor debtors who are really not able to pay back their debts, are we justified, I ask, in legislating that those who are really able to pay back their debts need not pay too? It is that question that the Government find difficult to decide. Sir, I was a member of the Debt Relief Committee; and when this matter came up for discussion there, I put it to every member of the Committee to point out whether, anywhere in the world, in any part of the globe.................

MR. KOTTUR KUNJUKRISHNA PILLAI: On a point of order; the honourable member is referring to what took place at the Committee.

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI: I shall not refer to that, Sir; I may be permitted to put the question here. I admit I am not aware of all legislative enactments in the whole world. But, has any honourable member stated here, during the course of his speech, that at least in one State or Province, the Legislature had provided that *all* debtors in that State or Province shall be protected and that none of them

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

need fulfil their obligations? I ask, Sir, are we in Travancore so bad? Have we been reduced to such a stage that there is not one in this State who is now able to pay back his debts? No. It is on that ground that I say that Government can undertake a legislation to relieve only those who are really unable to pay. To provide that no debt need be repaid or that every debtor should get the same concession, would imply that there is no one in this State who can repay his debt, that there is not a single solvent debtor in Travancore to-day. Are we reduced to such a state, I ask. Government are not in a position to come to that conclusion. They are keenly interested in the welfare of the people, but also in the reputation of the State and its credit in the outside world.

MR. THOMAS CHANDY MUKKADAN: ഇവിടത്തെ കടക്കാർ മുഴുവനും കടം കൊടുത്തു തീർപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത നിലയിലാണിരിക്കുന്നതെന്നു മെമ്പർക്കു ബോദ്ധ്യമുണ്ടോ ?

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI: No, I am not satisfied about that; because no one has stated, either in the Committee or here that the position is so bad; there is no basis for the Government to suppose that the people of Travancore have been reduced to such a state that we should proclaim to the world that there is not even one man in Travancore able to fulfil his obligations, to perform his contract.

MR. V. SANKARA MENON: Is it necessary, to enact this legislation, that every one in the State should be really unable to pay back his debt? Would it not suffice if a vast majority of the debtors find it unable to pay?

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI: I cannot agree to the proposition that, because the majority of the debtors find it difficult to pay, the minority who are able to pay need not also pay; the minority ought not to take shelter under the majority like that; they should stand on their own legs, especially when they can do so. They should not take unfair advantage of the position of their less fortunate brethren. Government cannot support or strengthen any agitation not supported on principle.

MR. M. R. NARAYANA PILLAI: Once it is found that the majority of the debtors are not able to pay, is it not possible for the Government to legislate for all the debtors in the land?

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI: I have already pointed out how the fact that there is a majority who are not able to pay and who therefore need protection could not justify our extending protection also to the minority who do not really need any such protection and who *can* pay.

MR. KOTTUR KUNJUKRISHNA PILLAI: May I ask whether the Legal Remembrancer is now stating the conclusions arrived at by Government?

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI: I have not referred to any conclusions of Government; I am at pains to explain to the House the difficulties of Government in arriving at conclusions on this vexed and important matter.

MR. KAINIKKARA M. PADMANABHA PILLAI: What is the method or test which the Government propose to apply to find out the minority who are able to pay?

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI: It is not possible, in the nature of things, to lay down any accurate test; a rough and ready method will have to be adopted, as has been done elsewhere. It is open to my honourable friends to suggest.

MR. KAINIKKARA M PADMANABHA PILLAI: Which is the State or Province that the honourable member has in view which has adopted such rough and ready method?

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI: The Madras Act, for instance, says that no person paying land tax above a certain limit, assessed to income tax or profession tax, would be considered an agriculturist for the purposes of that Act.

MR. M. GOVINDAN (*Member, Sri Chitra State Council*): May I ask whether the fact that a person has been assessed to income tax is always an index as to his balance sheet?

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI: I do not say so; I only said that that was the practical, rough and ready method adopted in Madras; that is all that is possible in this matter; there may be stray cases in which a person assessed to income tax is really worse than others not assessed to income tax; there may be several persons just on the margin, who may be wrongly included among agriculturists, or wrongly excluded. That is inevitable in applying such rough and ready methods.

MR. M. R. NARAYANA PILLAI: Where is the need to adopt any such rough and ready method?

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI: Sir, I have been at great pains to emphasise the distinction between the debtor really not able to pay and the debtor really able to pay, and to show how the latter could not, with any justification, be given the same relief which we propose to afford to the former.

Sir, as a member of the Travancore Legislature, I have never advocated a cause or course of action which cannot be supported on principle. There must be some justification for what we do.

MR. V. SANKARA MENON: "The greatest good to the greatest number," is that not a good principle to be followed?

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI: But only 'to the greatest number', and not to *all.*

MR. M. SIVATANU PILLAI: Does the absence of an accurate test to distinguish between the debtor who can pay and the debtor who cannot pay, justify the same treatmant being accorded to all alike?

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI. We are prepared to go only to the extent necessary, not a bit further; and, as I have already stated, only a rough and ready method is possible in the circumstances of the case.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. KOTTUR KUNJUKRISHNA PILLAI: Have the Government decided that a rough and ready method is going to be adopted?

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI: No, Sir; Government have not yet come to any decision. I lay so much emphasis on this point because Government have been accused for what has been called unconscionable delay in bringing about the proposed legislation. I have been trying to explain to the House the difficulties of the Government in coming to conclusions on this important matter and the need for full discussion of all aspects of the question; in fact, the Legal Remembrancer was accused of having secreted the file in some almyrah in his office, and the officers of Government for not giving due importance to this matter. It was threatened that, unless the Bill was passed soon, there would be regular agrarian unrest throughout the country. It is in vindication of the position of Government and of my own position, that I have been saying so much about the difficulty of Government in the matter.

MR. DOMINIC JOSEPH: May I ask whether, in the present Debt Conciliation Act, any such distinction exists between the debtor who is able to pay and the debtor who is not able to pay?

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI: That Act affords relief only to debtors whose main source of income is agriculture; it does not help an officer, for instance, getting a salary of Rs. 500.

MR. KAINIKKARA M. PADMANABHA PILLAI: Are the Government prepared to admit that there is no agriculturist in the country who is able to pay?

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI: No, Sir; that is what I have been at pains to explain. Government are not satisfied that there is not even one agriculturist in Travancore who is really able to pay back his debt; this land is not absolutely devoid of such persons. We are not so bad as that. On behalf of Government I want to emphasise that we are not reduced to such a stage.

MR. KAINIKKARA M. PADMANABHA PILLAI: May I ask why, in the Conciliation Act, no distinction was made between the agriculturist who can pay and the agriculturist who cannot pay?

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI: That Act provides merely for *voluntary* conciliation pure and simple; there was not even the slightest amount of *compulsion* there.

MR. M. R. NARAYANA PILLAI: Now that the debate is more or less coming to a close, would it not be possible for the Government to place before us the view-point of Government on this important matter?

PRESIDENT: Government are not yet prepared to do that; they still keep an open mind. The Legal Remembrancer is putting forward his point of view, as the other honourable members have put forward theirs, and they are entitled to as much weight at the hands of Government as the observations of the other honourable members.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. THOMAS CHANDY MUKKADAN: നാട്ടിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ഇവിടെ വന്നിട്ടുള്ള പ്രതിനിധികൾ രണ്ടു ദിവസമായി നടത്തിയിട്ടുള്ള വാദപ്രതിവാദത്തിന്റെ ഫലമായി കിട്ടിയിട്ടുള്ള തെളിവുകളിൽ നിന്നും ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു ബിൽ അത്യാവശ്യമാണെന്ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട മെംബർക്ക് ബോധ്യമായിട്ടുണ്ടോ?

MR. PUTHUPALLI S. KRISHNA PILLAI: Very many honourable members have supported the other view point also. And I believe that the honourable member who put the question must have himself heard the speeches delivered here. Sir, it is only on that ground and not on the fact whether the debtor is a speculator or whether he is improvident that this distinction, it was thought, ought to be maintained. Therefore, so far as the position of Government is concerned, it is difficult for them to come to the conclusion that a legislation must be undertaken for the purpose of liquidating the debts of all the people of the State because they could not reconcile themselves to the idea and come to the conclusion that there is no debtor in the land who is able to pay.

Upon the other point referred to, that is, regarding trade debts, I have to say a few words. Of course, there were some who advocated that traders also should be included in the scope of the Bill. But, the Bill as such does not touch the debts incurred after 1112, so that the Bill, it appears, confines its operation to the debts incurred before 1112. During this period, that is, before 1112, the trade debts incurred were more in number. Moreover, various representations were received by Government in which it was stated that trade debt whether dead or alive, whether realisable or unrealisable, should not be interfered with by legislation. The position of trade debts is very peculiar in this State. On a reading of the Census Report, Sir, we find that the total amount of debt incurred in the State comes to about Rs. 16 to 20 crores. The investments amount to about 10 crores. The balance of 10 crores represent the trade debts incurred by several transactions. This amount is every day changing from hand to hand for the purpose of industrial and commercial undertakings. A portion of this may have come from outside either in the shape of money or in the shape of material. This is not peculiar to Travancore alone. Trade comes into a country in the shape of foreign goods and foreign money. It goes back in money and goods in debts and in credits. Government have not been able to decide as to whether, in the peculiar nature of these trade transactions, they should adopt the Committee's view. They have not yet decided whether any trade debt should be touched or not.

Now, we come to co-operative debts. Some honourable members have stated that they must be brought under legislation. But, I may say that the co-operative debts are not a special feature in Travancore. All over India there is this problem of co-operative debts. All statutory enactments have studiously avoided these debts. But certain attempts are being made in those countries by the issue of instructions

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

by the authorities concerned for the purpose of the settlement of these co-operative debts. Attempts were made in Dekkan to include these debts in their Debt Relief Act. But they have failed. Whatever evils the movement may have, however much the co-operators have abused their opportunities, its assets should be treated as a national asset, and its liabilities as a national liability. Government, under the circumstances, find it difficult to deal with the problem.

In conclusion, I thank the honourable members for the very valuable suggestions they have made.

PRESIDENT: In bringing the proceedings to a close, it is my duty to thank the honourable members of both the Houses of the Legislature who have with great care and after much labour enabled the Government to understand their feelings and the ideas of the people whom they represent and the feelings generally of the country. It is perfectly clear from the discussions that have taken place here that there is a very strong sentiment in favour of early legislation in regard to debt relief. Government have taken note of that and will try to implement such wishes for the purpose of bringing about the desired result. There have undoubtedly been very strong sentiments expressed with regard to the scope of the relief to be given, and the help or assistance that Government may find it possible to extend. Dealing with the latter point first, a small point comparatively, the help which Government was asked to embark upon ranged from 10 crores of Mr. T. K. Kittan to zero of Mr. Sivathanu Pillai. And the question, of course, is bound up with what may be called the general financial and taxing programme of Government, with the Government budget and also with the possibility of raising money in open market and the way and time of raising it. Elsewhere, it will be noticed that there have been difficulties suggested in this matter. I am not a pessimist but nevertheless, the pendency of war has increased the difficulty of borrowing and the rate of interest is likely to be high. Government fervently hope that those creditors whose voice we have heard will realise that it is to their interest as well as to the interest of the debtors that they will help in the floatation of a possible loan or issue of debentures.

Now, with regard to the other matter which has evoked very strong speeches on both sides, the only thing that I wish to say is that I should have been personally gratified if there had been no reference to agitations and agrarian unrests and things of that kind. If Government propose to have a particular legislation passed, they would see that it is passed not because of, but in spite of, such threats. I trust that such threats will not be referred to on one side or the other. I may say on behalf of Government and with perfect candour that Government have not made up their minds as to the conclusions on the basis of which the Bill is to take shape. But they will pay their utmost attention to the sentiments expressed by the various honourable members on both sides. They represent large sections of the population and a large element of public opinion which it would be obligatory on Government to pay the utmost attention to. In this connection I must refer to some points of view which were overstated as the Legal-

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

Remembrancer has rightly pointed out. Supposing a person has assets worth 5 lakhs of rupees; and he contracts debts amounting to Rs. 25,000 and supposing he cannot raise money on that 5 lakhs or that his assets are frozen. Then he becomes a debtor entitled to relief and scaling down. The question is, is such a person entitled to relief? It is difficult to reconcile this case with equity. Therefore a proper boundary line should be fixed. And I give the assurance on behalf of Government that they would not deal light-heartedly with the opinions expressed by the honourable members of both the Houses but will endeavour to reconcile the divergent points of view.

Let me repeat my thanks to the honourable members for participating in this discussion. I have to refer to one more matter before I conclude. The debate has been of very great value and the country should have the benefit of the views that were expressed here. I fear that some kind of impression has been prevailing, especially among those who represent the Press, that the proceedings of these discussions will not see the light of day. It is not so. The proofs that are given to the honourable members, I hope, will be returned without delay.

MR. KAINIKKARA M. PADMANABHA PILLAI: Sir, we have not got the speeches.

PRESIDENT: I am only making an appeal to the honourable members to return their speeches corrected as soon as they are received. Very soon notices will be issued regarding the next meetings of the two Houses of the Legislature.

The Conference terminated at 4-45 p. m.

A. GUNAMONY,

Secretary to the Sri Mulam Assembly and the Sri Chitra State Council.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

Annexure I.

MINUTES OF THE MEETING OF THE STANDING FINANCE COMMITTEE HELD ON THE 20TH JANUARY 1940/7TH MAKARAM 1115.

The first meeting of the Standing Finance Committee of the Sri Chitra State Council and the Sri Mulam Assembly was held in the Dewan's room, Public Offices, at 12 noon on Saturday, the 20th January 1940/7th Makaram 1115. M. K. Nilakanta Aiyar Esq., B. A., B. L., Chief Secretary to Government presided, under authorisation by the Dewan.

The following members were present:—

1. M. L. Janardhana Pillai Esq., Member, Sri Mulam Assembly.
2. Varkala K. Madhavan Esq., B. A., B. L., Member, Sri Mulam Assembly.
3. Kallur Narayana Pillai Esq., Member, Sri Chitra State Council.
4. M. Govinda Pillai Esq., B. A., Financial Secretary to Government.
5. G. Narayanan Tampi Esq., B. A., B. L., Secretary to Government.

The following proposals relating to Demands for Supplementary Grants in the budget for 1115 were scrutinised and approved by the Committee:—

		Rs.
1.	Repairing rain damages to tanks and channels in the Kodayar project ...	18,900
2	Repairing the buildings at Oolampara for the accommodation of the Armed Reserve ...	17,000
3	Expenditure on account of the P. W. D. Advisory Committee ...	1,860
4.	Additional grant for the Water Works and Drainage schemes in the State ...	3,76,007
5.	Additional grant for completing the P. W. D. Work under progress in the Ceramic Factory at Kundara ...	20,000

6. The proposal relating to the construction of a building for housing the proposed Sports Factory at a cost of Rs. 3,500 was next considered by the Committee. Mr. M. L. Janardhana Pillai wanted to know the terms of the agreement proposed to be entered into with Messrs. The Northland Sports Works of Sailkot. The Chairman read out the terms. Thereupon Mr. Janardhana Pillai observed that he could approve the proposal only if the firm would waive one of the conditions in the agreement

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

viz., that Government should indemnify the firm against loss. He said that Government may also waive their rights to a share of the profits. The other two non-official members also agreed in the view expressed by Mr. Janardhana Pillai.

The Committee next considered the following proposals and agreed to the provision of the amounts noted against each in the budget as supplementary grants:—

		Rs.
7.	Purchase of machinery for the Development Department ...	11,205
8.	Additional funds for the Development Department for the purchase of Ascu chemicals etc.	14,000
9.	Construction of Rural bridges ...	18,000
10.	Additional grant for payment of rent for the building in which the office of the Director of Public Health is now housed ...	1,000
11.	Additional grant under T. A. for the Advocate General's office ...	800
12	Appointment of a temporary Government Pleader to conduct the Chengannur riot case in the Quilon Sessions Court ...	875
13.	Additional grant under the item 'Printing of Malayalam Readers and copy books' ...	50,000

A statement of expenditure authorised by Government under Section 32 of the Legislative Reforms Act, since the last session of the Legislature was placed before the Committee.

The Committee adjourned at 12·45 P. M.

Huzur Cutcherry,

Trivandrum, 3rd February 1940.

G. NARAYANAN TAMPI,
Convener,
Standing Finance Committee.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly